

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 29

Dimecres, 13 de novembre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 23, primera reunió

Í N D E X

Declaració

de la Junta de Portaveus sobre l'escalada bèl·lica a la zona africana dels Grans Llacs

Projecte de llei

reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1993, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació dels articles 18, 19 i 20 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat (presa en consideració)

Proposició de llei

d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya i l'estabilitat política a l'Estat

Declaració

institucional contra el segrest de José Antonio Ortega Lara

Preguntes

Interpellació

al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia

→

Í N D E X

Interpellació

el Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística

Interpellació

al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells
esportius de Catalunya

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts.

1. Declaració de la Junta de Portaveus sobre l'escalada bèl·lica a la zona africana dels Grans Llacs

El president llegeix la declaració de la Junta de Portaveus sobre l'escalada bèl·lica a la zona africana dels Grans Llacs i la consegüent situació catastròfica per a les poblacions afectades.

1751

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa a les interpellacions, la qual és aprovada per assentiment.

1752

2. Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1993, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials (Tram. 200-00015/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Benestar Social.

1752

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

1754

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

1755

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Mayol i Beltran.

1756

Posició del G. P. Popular: Sr. Bonet i Palau.

1757

Posició del G. Socialista: Sra. Geli i Fàbrega.

1758

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

1758

Votació: aprovat per unanimitat.

1759

3. Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius (Tram. 202-00035/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC).

1760

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

1761

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

1762

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

1762

Posició del G. Socialista: Sr. Guitart i Domènech.

1763

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla.

1763

Votació: rebutjada per 21 vots a favor, 65 en contra i 27 abstencions.

1764

4. Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació dels articles 18, 19 i 20 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat (Tram. 202-00054/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Mir i Bagó (S).

1764

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

1765

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

1767

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

1768

Posició del G. P. Popular: Sr. Pujol i Folcrà.

1769

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.

1769

Votació: rebutjada per 37 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

1771

5. Presa en consideració de la Proposició de Llei d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat (Tram. 202-00056/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

1771

Torn en contra: Sr. Sánchez i Pagès (CiU).

1773

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

1776

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

1777

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

1778

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

1778

Votació: rebutjada per 10 vots a favor, 61 en contra i 40 abstencions. 1779

— **6. Interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers** (Tram. 300-00057/05)
(Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (M). 1779

Resposta: conseller de Governació. 1781

Rèplica: Sr. Morera i Tanyà (M). 1783

Contrarèplica: conseller de Governació. 1783

— **7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya i l'estabilitat política a l'Estat** (Tram. 301-00025/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 1784

Resposta: conseller de la Presidència. 1786

Rèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 1787

Contrarèplica: conseller de la Presidència. 1788

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts.

— **8. Declaració institucional contra el segrest de José Antonio Ortega Lara**

El president llegeix la declaració institucional de condemna en complir-se els tres-cents dies del segrest de José Antonio Ortega Lara. 1789

— **9. Preguntes** (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'import de les inversions directes del Govern de l'Estat a Catalunya (Tram. 317-00130/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M). 1789

Resposta: president de la Generalitat. 1789

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M). 1790

Segona resposta: president de la Generalitat. 1790

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la crisi del sector pesquer català, provocada per l'esgotament dels caladors habituals (Tram. 317-00133/05)

Formulació: Sr. Sans i Pairutó (S). 1790

Resposta: president de la Generalitat. 1790

Repregunta: Sr. Sans i Pairutó (S). 1791

Segona resposta: president de la Generalitat. 1791

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les conseqüències per als pressupostos de la Generalitat que pot tenir la no-recepció de 30.000 milions de pessetes procedents dels pressupostos generals de l'Estat (Tram. 317-00136/05)

Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 1792

Resposta: president de la Generalitat. 1792

Repregunta: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 1792

Segona resposta: president de la Generalitat. 1792

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el desenvolupament de la depuradora del delta del Llobregat i el desviament del riu (Tram. 317-00138/05)

Formulació: Sr. Esteve i Figueras (CiU). 1793

Resposta: president de la Generalitat. 1793

El Sr. Esteve i Figueras (CiU) intervé per agraïments. 1793

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les inversions reals de l'Estat a Catalunya per al 1997 (Tram. 317-00141/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 1794

Resposta: president de la Generalitat. 1794

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 1794

Segona resposta: president de la Generalitat. 1794

El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions. 1795

El president de la Generalitat respon a les contradiccions. 1795

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris emprats en l'organització de les funcions de l'Inem després de produir-se'n el traspàs (Tram. 317-00146/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Oleart i Comellas (P).	1796
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	1796
	<i>Repregunta:</i> Sr. Oleart i Comellas (P).	1796
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	1796
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el calendari previst per a posar en funcionament l'àrea bàsica de salut de Centelles (Osona) (Tram. 310-00124/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	1797
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	1797
	<i>Repregunta:</i> Sr. Piella i Vilaregut (S).	1797
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	1797
—	Preguntes al Consell Executiu sobre la dimissió del senyor Monreal com a vocal de la Junta de Museus de Catalunya (Tram. 310-00209/05) i sobre la incidència que pot tenir en la política de museus del Govern de la Generalitat la dimissió del senyor Monreal com a vocal de la Junta de Museus de Catalunya (Tram. 310/00210/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Vidal-Quadras i Roca (P).	1798
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	1798
	<i>Repregunta:</i> Sr. Vidal-Quadras i Roca (P).	1798
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	1798
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de l'oposició davant el Tribunal Superior de Justícia a la doble escala salarial en la companyia de cerveses Damm (Tram. 310-00211/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Vidal-Quadras i Roca (P).	1799
	<i>Resposta:</i> conseller de Treball.	1799
	<i>Repregunta:</i> Sr. Vidal-Quadras i Roca (P).	1799
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Treball.	1800
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'emplaçament definitiu d'un institut d'ensenyament secundari al barri de Sant Pere i Sant Pau, a Tarragona (Tram. 310-00122/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	1800
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	1800
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	1800
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	1800
—	Preguntes al Consell Executiu sobre l'inici de les obres del centre de dia i dels habitatges tutelats per a gent gran del carrer Muntades, núm. 35, de Barcelona (Tram. 310-00125/05) i sobre les mesures de seguretat preses per la policia de la Generalitat amb motiu de visites d'especial relleu a Barcelona (Tram. 310-00127/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	1801
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris emprats en la designació dels assessors i les assessores del Pla Catalunya jove de les comarques de Tarragona (Tram. 310-00128/05), sobre els criteris emprats en la designació dels assessors i les assessores del Pla Catalunya jove de les comarques de Girona (Tram. 310-00129/05) i sobre els criteris emprats en la designació dels assessors i les assessores del Pla Catalunya jove de les comarques de Lleida (Tram. 310-00130/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	1801
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	1801
	<i>Repregunta:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC).	1802
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	1802
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les relacions i les vinculacions econòmiques i comercials amb Cuba (Tram. 310-00134/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	1803
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les accions a prendre perquè l'assistència sanitària pública arribi a la totalitat de població de Catalunya (Tram. 310-00138/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	1803

1750

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 1803

Repregunta: Sra. Figueras i Siñol (S). 1803

Segona resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 1804

Preguntes al Consell Executiu sobre la mobilització espontània de suport a la continuïtat del Departament de Benestar Social (Tram. 310-00142/05), sobre quina valoració fa el conseller de Benestar Social dels suggeriments del president de la Generalitat per a rectificar polítiques d'aquest Departament (Tram. 310-00143/05), sobre la dinàmica de funcionament, la metodologia de treball i les actituds que pensa impulsar el Departament de Benestar Social en la nova etapa que s'inicia (Tram. 310/00144/05) i sobre la cohesió de les polítiques de serveis socials en un sol òrgan de govern (Tram. 310/00145/05)

El president n'anuncia la retirada.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes (Tram. 301-00027/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 1804

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia (Tram. 300-00094/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Vilalta i Oliva (S). 1806

Resposta conjunta: conseller de Medi Ambient. 1807

Rèplica: Sr. Portabella i Calvete (ERC). 1811

Rèplica: Sr. Vilalta i Oliva (S). 1811

Contrarèplica conjunta: conseller de Medi Ambient. 1812

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya (Tram. 300-00086/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Rañé i Blasco (S). 1814

Resposta: conseller de Treball. 1815

Rèplica: Sr. Rañé i Blasco (S). 1817

Contrarèplica: conseller de Treball. 1818

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (Tram. 300-00116/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 1819

Resposta: conseller de Cultura. 1821

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 1822

Contrarèplica: conseller de Cultura. 1823

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya (Tram. 300-00101/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Terradellas i Redon (S). 1824

Resposta: conseller de Cultura. 1825

Rèplica: Sr. Terradellas i Redon (S). 1826

Contrarèplica: conseller de Cultura. 1827

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 23.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1993, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials. Tram. 200-00015/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
2. Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius. Tram. 202-00035/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Proposició de Llei de modificació dels articles 18, 19 i 20 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. Tram. 202-00054/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.
4. Proposició de Llei d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat. Tram. 202-00056/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.
5. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'autogovern de Catalunya i l'estabilitat política a l'Estat. Tram. 301-00025/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els residus generats per les explotacions porcínes. Tram. 301-00027/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya. Tram. 300-00086/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers. Tram. 300-00057/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Tram. 300-00116/05. Sr. Ignasi Riera i Gasiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
10. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia. Tram. 300-00094/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
11. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya. Tram. 300-00101/05. Sr. Daniel Terradellas i Redon, juntament amb quatre altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari. Tram. 302-00047/05. Sr. Francesc Iglesias i Sala, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els plans comarcals de muntanya aprovats per al període 1996-2000. Tram. 302-00048/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa elèctrica d'alta tensió a Catalunya. Tram. 302-00049/05. Sra. Manuela De Madre Ortega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica de les finances i els pressupostos de la Generalitat. Tram. 302-00050/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge juvenil, especialment pel que fa referència a l'Oficina d'Ajut per a l'Adquisició d'Habitatge. Tram. 302-00051/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària i els serveis d'urgències. Tram. 302-00052/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
18. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Declaració de la Junta de Portaveus sobre l'escalada bèlica a la zona africana dels Grans Llacs

Senyores diputades, senyors diputats, abans d'entrar en l'ordre del dia, voldria llegir la declaració que la Junta de Portaveus d'aquest Parlament va acordar en la seva reunió del proppassat dia 5. Diu el següent: «Davant la greu situació que està patint la zona africana dels Grans Llacs, amb un enfrontament bèl·lic entre els exèrcits de diversos estats de la zona, i les gravíssimes conseqüències humanitàries que s'hi estan ocasionant, amb més d'un milió de persones desplaçades a camps de refugiats i en perill de mort a causa de la fam i de les epidèmies, la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya, reunida en el Palau del Parlament el dimarts dia 5 de novembre de 1996, manifesta la seva preocupació per aquesta situació insostenible i humanament inacceptable.

»Per aquest motiu, fa una crida als estats de la Unió Europea i de l'Organització de les Nacions Unides per

tal que posin tots els mitjans disponibles per aturar l'escalada bèl·lica i facilitin les condicions que permetin una negociació que faci evolucionar els contendents cap a una sortida pactada, que respecti els drets humans i les diferències ètniques i promogui una situació de pau que faciliti l'estabilitat i permeti als refugiats retornar als seus llocs d'origen en un ambient de seguretat per a les seves vides.

«Catalunya, país tradicionalment solidari, no pot quedar impassible davant la gravetat de la situació, i és per això que la Junta de Portaveus del Parlament s'adreça a les institucions i a tot el poble de Catalunya per tal que, quan les condicions materials ho permetin, es participi en la tramesa d'ajuda humanitària i de reforços humans que ajudi a evitar una catàstrofe humana sense precedents.

«Barcelona, 5 de novembre de 1996.»

Iniciem ara l'ordre del dia.

Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, així com el nom dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Alteració de l'ordre del dia

Altrament, aquesta Presidència, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament i amb la sol·licitud de diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que representen més d'una cinquena part dels membres de la cambra, proposa l'alteració de l'ordre del dia de les interpellacions, en el sentit que l'ordre de substanciació quedi de la següent manera —els citaré amb el vell número de cada una de les interpellacions, que és el que tenen vostès en l'ordre del dia—: la número 8, que seria la primera, la número 5, la número 6, la número 10, la número 7, la número 9 i la número 11. (*Remor de veus.*) Repeteixo: número 8, número 5 —la numeració que canto és la vella, eh?—, número 6, número 10, número 7, número 9 i número 11. Si no hi ha cap objecció, se substanciaran en l'ordre esmentat. (*Pausa.*)

Projecte de llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, de 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1993, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social del Projecte de llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials i de

modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 12/1993, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials.

Algun membre del Consell Executiu vol fer la presentació del Projecte de llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Govern tinc l'honor de presentar aquest Projecte de llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials.

El present Projecte de llei respon a l'objectiu del Govern de portar a terme, amb totes les garanties jurídiques, la missió de la Inspecció dels serveis socials com a instrument de control d'aquesta activitat a Catalunya, ja s'adreça a persones grans, a persones amb disminució o a altres col·lectius, i bé sigui prestada per iniciativa privada o pública.

La Inspecció dels serveis socials, juntament amb el Registre d'entitats, serveis i establiments socials i l'aplicació del règim sancionador constitueixen els tres pilars bàsics del control administratiu sobre els serveis socials i l'instrument dels departaments competents per garantir els drets dels usuaris, per garantir la qualitat de la prestació de serveis i l'assessorament i l'orientació de les empreses i entitats que els presten.

La necessitat d'aquest Projecte que avui es presenta a la seva consideració ve motivat per variades raons tècniques i jurídiques, entre les quals destacaré les següents: en primer lloc, l'evolució seguida des de l'entrada en vigor del Decret 27/87, del 29 de gener, d'ordenació dels serveis socials de Catalunya, que va crear el Registre d'entitats, serveis i establiments socials, és de creixement continuat.

Aquest creixement és degut a dos factors primordials que a continuació assenyalo. En primer lloc, la integració en un registre públic de tots els recursos socials existents a Catalunya: entitats, serveis i establiments, i, en segon lloc, el creixement de la demanda de serveis i establiments socials. Aquest creixement és degut, d'una banda, a l'acció de promoció i foment que ha portat a terme el Govern de la Generalitat, i d'altra, a motius demogràfics i socials, com és l'envelliment de la població o la immigració de persones de països estrangers, augment de l'atur, etcètera.

Aquests dos factors han produït que, de 659 entitats, establiments i serveis que eren registrats l'any 1988, s'hagi passat ara a 5.798, registrats actualment. L'evolució que s'assenyala mostra que els elements de control sobre el sistema català de serveis socials han d'ajustar-se tècnicament, perquè el control administratiu era basat, en una primera etapa, a tenir coneixement des de l'Administració de tots els recursos existents i que aquests recursos complissin unes condicions materials mínimes.

Aquesta fita gairebé s'ha assolit plenament, ja que el Registre d'entitats, serveis i establiments s'ha consolidat, a l'igual que el compliment de les condicions materials que els vol assegurar també a través de la llicència municipal. Ara és necessari reforçar, enfortir el compliment de les condicions funcionals, és a dir, les que afecten més directament el benestar de les persones ateses. L'instrument primordial per a portar a terme aquest control és la Inspecció dels serveis socials, regulada actualment pel Decret 27/1987, del 29 de gener, d'ordenació dels serveis socials de Catalunya.

La segona raó tècnica i jurídica que avala la necessitat d'aquest Projecte de llei consisteix a considerar que la Inspecció dels serveis socials, tot i ser un instrument administratiu de control al servei del poder públic que en té la competència i que és necessari de garantir els drets i el benestar dels usuaris, no deixa de constituir una ingerència en un àmbit aliè a l'Administració de la Generalitat, ja sigui privat –d'iniciativa social o mercantil–, ja sigui públic, d'altres administracions públiques. És per això que aquesta actuació ha de desenvolupar-se amb les màximes garanties jurídiques, tant per a la persona que s'inspecciona com per a la gent que efectua la inspecció i per l'òrgan administratiu que representa. Per això aquest Projecte defineix clarament les funcions de la Inspecció, el procediment a seguir, el contingut dels documents derivats de la seva actuació, les actes, i els límits d'aquesta.

La tercera raó que al respecte esmentem és considerar que des de la perspectiva pròpiament jurídica i administrativa es planteja la necessitat que els fets que consten en els documents derivats de l'actuació inspectora, les actes, tinguin en el tràfec jurídic la garantia de presumpció de certesa i valor probatori per la seva transcendència en l'àmbit sancionador, això sens perjudici de les proves que en defensa dels drets o interessos respectius puguin assenyalar o aportar les persones a les quals s'incoï un procediment sancionador. En aquesta línia, s'exigeix per la Llei 30/92, del 26 de novembre, del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, que en l'àmbit sancionador els fets siguin constatats per funcionaris als quals es reconegui la condició d'autoritat i que es formalitzi en un document públic en què s'observin els requisits legals pertinents. L'exigència de rang de llei de la norma que reconeix la condició d'autoritat és mantinguda per la jurisprudència, ja que en l'àmbit penal aquest atribut té la gran transcendència de qualificar fets tipificats en delictes o faltes.

El quart aspecte o la quarta raó que destaco per la qual creiem que és necessari aquest Projecte de llei és considerar que el projecte incorpora la possibilitat que quan calgui, per raons d'acumulació de tasques o per raons d'especificitat tècnica, la verificació del compliment de les condicions materials i d'accessibilitat pugui ser contractada a entitats o professionals, fent reserva expressa de la verificació del compliment de les condicions funcionals, que només –només– podrà ser portada a terme per la mateixa Administració.

En cinquè lloc, considerar que per reforçar les garanties de seguretat dels usuaris s'incorpora la possibilitat que l'inspector proposi directament a l'òrgan competent

l'adopció de les mesures cautelars o precautòries a què es refereixen els articles 50 i 51 del Decret legislatiu 17/94, del 16 de novembre, és a dir, el tancament del centre o la prohibició d'activitats en prevenció de perjudicis als usuaris, quan apreciï l'existència d'un risc imminent.

En sisè lloc, també, considerar, de cara a la necessitat d'aquesta Llei, que pel que fa a l'aplicació del règim sancionador el criteri subjacent en tota la norma és l'assoliment dels nivells de qualitat requerits per l'ordenament, més que no pas l'aplicació rigorosa d'una sanció, i per això, sempre que del fet que pot constituir una infracció no se'n derivin danys ni perjudicis per als usuaris, es contempla la possibilitat que la Inspecció pugui advertir i assessorar perquè la normativa es compleixi fixant un període i un termini a tals efectes. En aquesta mateixa línia, la modificació del Decret legislatiu 17/94, del 16 de novembre, que proposa aquest Projecte fa possible que les sancions de caràcter econòmic puguin ser revertides pel titular de l'establiment sancionat a la millora dels serveis que presta, amb la qual cosa la quantitat d'una sanció podrà ser invertida en la compra de béns que redundaran directament en el benestar dels seus usuaris.

I en setè lloc, també es posa especial atenció a la cooperació i coordinació amb l'Administració local, possibilitant la comanda a les entitats locals d'actuacions pròpies de la Inspecció amb relació als serveis radicats al seu àmbit territorial, amb la deguda compensació econòmica. En aquesta mateixa línia es fa possible que l'Administració de la Generalitat pugui demanar a les entitats locals la informació i assistència necessària per a assolir, de la forma més òptima, la seva finalitat.

Per tot això exposat, es presenta aquest Projecte, que, com a norma complementària de la refosa efectuada pel Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, es proposa regular les actuacions inspectores en l'àmbit dels serveis socials com a garantia legal de la seva eficàcia i seguretat jurídica, possibilitant l'actuació de l'Administració de la Generalitat a exercir la tutela i el control sobre les entitats que presten serveis socials, amb la finalitat última d'assegurar la qualitat dels serveis i el benestar dels seus usuaris.

Jo voldria agrair la col·laboració dels diputats dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra per l'esforç que han fet d'assolir un projecte de llei millorat que el que el Govern va presentar i com es desprèn que arribi, segons la meua informació, a aquest plenari, sense esmenes, i sembla que amb possibilitat que pugui ser assumit per unanimitat.

Agraeixo, doncs, per tant, d'una forma molt sentida, aquest esforç, i, evidentment, a part d'agradir, doncs, la seva col·laboració i el seu treball, demano –és el moment de fer-ho– el vot i la seva aprovació a aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Atenent la sol·licitud dels grups parlamentaris i donat que no hi ha vots par-

ticulars ni hi ha reservades esmenes, el Projecte de Llei es passa al posicionament dels grups per un temps de deu minuts cadascun. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui, aquest Parlament, el Parlament de Catalunya aprovarà, molt probablement per unanimitat, la Llei sobre les actuacions inspectores i de control en matèria dels serveis socials. Per dir-ho en llenguatge políticament incorrecte i, per tant, inapropiat però alhora entenedor, és la «Llei dels inspectors», almenys en el camp dels serveis socials, tal com els coneixem, per exemple, en el camp de l'ensenyament. Es tracta d'un text legal que ve a cobrir la signatura pendent dels serveis socials a Catalunya, ja que era indispensable l'existència d'una xarxa o d'un servei d'inspecció que cobreixi i que segueixi la xarxa creada ja fa anys dels serveis socials de titularitat pública de Catalunya.

Els serveis socials, tal com els entenem ara, estan regulats i desenvolupats des del 1987, quan es va aprovar la Llei 26/87, d'ordenació dels serveis socials de Catalunya, més tard desenvolupada pel Decret 27/87, també d'ordenació dels serveis socials a Catalunya. Tot i així, la tasca venia més de lluny, i ja el 1983 es va aprovar la Llei 12/83, d'administració institucional de la sanitat i l'assistència i els serveis socials a Catalunya, que des de l'òptica de la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social ja regulava el que han estat anomenats «serveis socials», és a dir, aquelles prestacions i accions convenientment reglamentades per prestar el suport necessari a aquelles persones que, per motius diversos, no poden integrar-se amb normalitat a la nostra societat, tan competitiva i sovint insolidària. Tot plegat, doncs, una peça clau en el marc de l'anomenat «estat del benestar», tan qüestionat i defensat alhora des de fa un temps.

Doncs bé, en tot aquest entramat dels serveis socials, regulats ja per diverses normes legislatives, hi faltava una peça clau: les inspeccions, i és per això que no podem estar-nos de felicitar el Govern per haver presentat, d'una vegada per totes, una llei que crea, desenvolupa i regula l'activitat del cos d'Inspecció dels serveis socials. Però em permetran que deixi un dubte a l'aire. Per què s'ha trigat tant? No es podria haver fet abans aquesta Llei?

Recordo el debat de pressupostos fet l'any 1992, els pressupostos per al 93, just el primer debat d'aquest tipus en el qual participava el diputat que ara els parla, on ja vam reivindicar, en parlar del pressupost de la Conselleria de Benestar Social, la necessitat que es perfeccionés el sistema d'inspecció en el camp dels serveis socials. Això mateix vam repetir amb motiu d'una interpellació al Govern sobre el seu capteniment pel que fa a les entitats d'iniciativa social, i això no era collita pròpia: era i és encara una reivindicació de les mateixes entitats; entitats que presten un servei públic a càrrec del pressupost públic i sovint, per no dir sempre, amb seriosos problemes de liquidesa a causa del retard en el pagament de les subvencions. Doncs aquestes entitats són les primeres a demanar una inspecció com cal. Estan disposades a ser inspeccionades tantes

vegades com calgui, perquè així podran demostrar, primer, que fan una feina ben feta, i segon, que els diners que demanen i que molt sovint no cobren a temps per part del Govern són ben utilitzats i d'una forma molt més rendible que no pas si ho fes l'Administració pública directament. Llàstima, doncs, que aquesta Llei hagi arribat amb tant de retard respecte a les altres lleis que regulen el món dels serveis socials.

La Llei que avui es presenta en aquest Ple no té cap esmena viva a votar; arriba amb un total consens per part de tots els grups de la cambra, cosa que considerem positiva, especialment si es manté en el futur aquesta mena de consensos. Les primeres lleis de serveis socials van ser aprovades per aquest Parlament amb la total o gairebé total unanimitat; les que s'han aprovat darrerament, els darrers anys, no han pogut comptar amb el mateix consens, i lleis tan importants com la de descentralització, coordinació, etcètera, dels serveis socials o la d'atenció i protecció a la infància i a l'adolescència només van comptar en la major part d'articles amb el vot de la majoria de la cambra. Aquesta Llei de les actuacions inspectors, ja sigui per la seva condició de breu i molt tècnica, o ja sigui per la mateixa capacitat de seducció política del ponent de Convergència i Unió, el diputat senyor Codina, no ha arrossegat cap esmena i possiblement serà aprovada per la unanimitat dels presents. Sigui pel motiu que sigui, aquest fet, el considerem positiu, i veuríem positiva la recuperació d'aquesta tradició que es va arrossegar o que es va realitzar durant els primers anys.

En el camp dels serveis socials, entenem que hi han moltes possibilitats d'acord, i, si en altres ocasions el consens no va ser possible, no creiem que fos a causa de la postura dels grups de l'oposició, sinó de la del Govern i del grup majoritari, que no sempre han estat disposats a negociar. En fi, el futur dirà si això es manté o simplement ha estat una flor que no ha fet estiu.

Però el fet que haguem retirat o transaccionat la totalitat de les esmenes no vol dir que assumim la Llei al cent per cent; hi ha temes que no ens acaben de convèncer, tot i que la redacció final s'ha millorat respecte a la proposta inicial: la contractació per a certs casos i certs moments d'empreses privades per a fer inspeccions no ens convenç; la relació entre les activitats inspectores i els ajuntaments afectats per aquestes inspeccions potser no queda prou aclarida; la periodicitat obligatòria per a les inspeccions dels centres i serveis no resta estipulada, o bé el destí finalista dels ingressos per sancions obtinguts a conseqüència de les inspeccions no és el parer que nosaltres hauríem tingut en compte. Petites objeccions que aparquem, que aparquem ara, amb voluntat d'arribar a acords, però que ens guardem per a recordar quan la Llei es desenvolupi, si és que no segeix l'esperit que s'ha pactat en aquesta cambra.

Catalunya es dota amb aquesta Llei d'un cos inspector que ha de contribuir a millorar els serveis socials que s'ofereixen als ciutadans i a les ciutadanes i a potenciar els avantatges de l'estat del benestar. Aquesta, però, no és la darrera decisió que es pren en el camp dels serveis socials; queden encara temes pendants, alguns dels quals afecten directament les entitats que es veuran directament beneficiades per la Llei que ara apro-

varem, com són ara, i per exemple, la progressiva substitució de les subvencions anuals per la signatura de convenis plurianuals que permetin a les entitats d'iniciativa social una més gran llibertat de moviments i optimització de recursos. Tots són temes que encara resten, igual que d'altres, pendents sobre la taula.

Per anar acabant, dir que, tot i que les reunions de la Ponència van ser breus i amb poca discussió, amb poca llargada dels debats o de la discussió, em sembla que correspon i és obligat agrair l'ajuda de la lletrada i també dels serveis de la cambra, que, malgrat aquesta brevetat de les reunions, van tenir la feina, van haver de fer la feina igual, i a la seva ajuda a la tasca dels diputats i diputades ponents de la Llei.

Un cop aprovada, doncs, la Llei, i deixant els retards en la seva presentació al marge, ara li correspon al Govern d'aplicar-la. Des del Parlament ens correspon fer-ne el seguiment, i no cal que pateixin, perquè ja ens sentiran, sobretot si no se segueix l'esperit de l'acord obtingut en la discussió. Avui tanquem un cicle legislatiu, creiem que es tanca un cicle legislatiu que ha de servir per a millorar els serveis socials. Confiem que tot plegat serveixi per a millorar la vida de la ciutadania de Catalunya, i que les retallades pressupostàries no impliquin cap mena de retrocés.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. L'Estatut d'autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'assistència social. D'acord, doncs, amb aquesta competència, tenint en compte les que també s'atribueixen a la Generalitat en matèria de seguretat social i de règim local, a Catalunya disposem d'uns fonaments gens negligibles per a fer una política global i integrada de serveis socials. En aquest àmbit, doncs, correspon al Govern català la promoció de les condicions que facin efectives la llibertat i la igualtat social dels catalans i catalanes, la seva activa participació en la vida política, econòmica i social i, al mateix temps, la remoció dels obstacles que dificulten o impedeixen la plenitud de l'exercici d'aquests drets.

Aquest marc competencial, en el seu moment, ja va suposar l'impuls necessari per a avançar des de l'autogovern, i en un àmbit prou important com el dels serveis socials, en la tímida construcció de la societat del benestar que fes compatible i efectiva la integració social i la plenitud de drets de tots els ciutadans. Mitjançant la Llei 20/1985, de 27 de desembre, de serveis socials, es començà ja el disseny d'un sistema de ser-

veis socials de responsabilitat pública que va tenir posteriorment també la seva ordenació reglamentària. Entre els mandats d'aquella norma, d'aquella afortunada Llei, hi havia el fet que el Govern havia d'assumir la necessària adopció d'una normativa d'inspecció de les entitats, serveis i establiments de serveis socials. Aquell mandat, de fet, va renovar-se amb l'entrada en vigor de la Llei 4/1994, de 20 d'abril, que procedí a una nova ordenació del sistema català de serveis socials, objecte també després d'una refosa mitjançant el Decret legislatiu 17/1994, de 18 de novembre.

Tanmateix, després de l'adopció de tots aquests instruments legals, l'evolució seguida pels serveis socials de Catalunya ha estat la d'un creixement i una progressió constant. Aquest creixement s'ha traduït en la pràctica en una major, en un increment de la demanda de serveis socials i d'establiments adients per a la seva prestació, atès que el dinamisme de la societat contemporània és causa, com és sabut, de desagregació social, de marginació i de desatenció selectiva envers determinats col·lectius, tal com reconeixia l'honorable conseller senyor Comas fa breus instants. A més, en el nostre país, els poders públics havien, històricament, esmerçat recursos escassos i en la pràctica al mateix temps havien evidenciat, havien demostrat una capacitat organitzativa reduïda per a prevenir la marginació, per a afavorir el desenvolupament personal i col·lectiu i, en definitiva, per a estructurar uns serveis a l'abast de tot hom.

Així, aquests fenòmens socials nous que acabem de descriure i, singularment, l'envelliment de la població i l'increment de la població, també, d'origen immigrat, la regressió econòmica i la desocupació han obligat a incrementar els recursos socials existents a Catalunya públics i privats. D'aquí l'increment molt notable dels recursos públics i de les entitats i establiments de caràcter privat que tenen el seu origen en la gran tradició a Catalunya de les fundacions benèfiques, assistencials, i que amb gran profusió han anat apareixent a casa nostra.

Aquesta evolució ascendent dels recursos humans i materials al servei del sistema català de serveis socials ha fet necessària en la pràctica la reflexió sobre la necessitat d'extremar-ne els mecanismes de control. Tots tenim en ment algunes notícies, algunes imatges aparegudes sovint en els mitjans de comunicació que evidenciaven la mala qualitat i el deficient servei d'alguns d'aquests establiments; els abusos, també, en la pràctica a què s'han vist sotmesos molts dels seus usuaris, especialment la gent gran i els deficients mentals. D'aquí que hagi sorgit, a partir de l'experiència dels malaurats casos denunciats, a més a més del mandat que estableixen les lleis, la necessitat, jo diria, l'exigència d'establir els controls necessaris de caràcter administratiu i de caràcter tècnic que permetin a l'Administració de prevenir riscos innecessaris a partir d'una adequada tutela de les condicions materials dels establiments, tasca que en bona part també correspon als ajuntaments, a l'Administració local, els quals atorguen les corresponents llicències.

L'instrument primordial per a dur a terme aquest control i per a fer bo el propòsit de preservar la qualitat del servei i el dret dels usuaris és la Inspecció dels serveis

1756

socials, regulada actualment pel Decret 27/1987, de 29 de gener, d'ordenació dels serveis socials a Catalunya, però s'ha revelat absolutament imprescindible un nou instrument amb rang de llei per al reforç de les seves tasques i la dotació de garanties jurídiques suficients per al desenvolupament d'aquestes.

Entre aquests aspectes que calia reforçar —alguns ja s'han dit— i que quedaran consagrats amb aquesta Llei que avui debatem i molt probablement aprovarem està el fet que les persones que efectuin les inspeccions tinguin la consideració d'agents de l'autoritat o bé que es pugui atribuir la presumpció de veracitat legal a les actes d'inspecció, així com d'eficàcia probatòria.

Per tant, totes elles són millores que introdueix aquesta Llei, que, a més, té la virtut d'adequar la seva redacció a la vigent Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i també d'adequar-se a la jurisprudència penal. D'aquí que hagi calgut atacar, al nostre entendre, una regulació més completa i exhaustiva de la Inspecció dels serveis socials, regulació amb què el nostre Grup se sent satisfet, bo i valorant també molt positivament el consens obtingut per la Ponència i la contribució de les diputades i diputats integrants d'aquesta, senyor Codina, senyora Geli, senyor Bonet, senyora Mayol i senyor Bosch, i de la infatigable, també, lletrada, senyora Imma Folchi.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument, perquè penso que l'argumentació que s'ha donat per part del senyor conseller en presentar la Llei i altres companys diputats que han intervingut abans que jo ha sintetitzat una mica el sentit polític d'aquesta Llei i la importància que té. És una llei curta, una llei breu, onze articles, amb una tramitació senzilla —ha estat, potser, de les lleis, des que jo estic al Parlament, que ha tingut una tramitació més senzilla—, de característiques molt tècniques —regula la funció de la Inspecció d'una manera jo crec que molt acurada—, i, dit això el que voldria mencionar és la seva gran importància política. O sigui, el fet que sigui una llei breu, que hagi tingut una tramitació àgil i ràpida i que tinguí unes característiques molt tècniques en cap cas fa desmerèixer el que per mi és fonamental i el que voldria remarcar en aquesta intervenció, que és la seva importància política. I per què la seva importància política? Fonamentalment, per tres arguments.

En primer lloc, perquè és una llei que té una important incidència directa sobre la població. En la mesura que cada vegada més hi ha una població, un nombre important de la població gran, de la població amb problemes de discapacitats, de la població en el seu conjunt que atenen els serveis socials, la garantia de qualitat d'aquests serveis socials ve definida en bona part per

les característiques d'una bona inspecció i per una llei que garanteixi les característiques d'aquesta bona inspecció.

És una llei —com deia ara— que el que fa és dir: de la xarxa que ja tenim, una xarxa que, a mesura que han anat passant els anys, en aquest Parlament hem anat regulant i, a mesura que s'ha desenvolupat la feina dels ajuntaments, de les administracions locals i dels consells comarcals, també de la Generalitat, hem anat desplegant, encara insuficientment, en el territori, però, d'alguna forma, la garantia de qualitat, que també ve, òbviament, de la planificació i ve de la capacitat dels professionals que hi treballen, també està garantida i en bona part està assegurada per una bona inspecció. En aquest sentit, sovint ens alarmem quan surten en els mitjans de comunicació casos aïllats, però importants, que es posa sobre la taula que hi ha hagut recursos que no tenien..., no estava garantida mínimament la seva dignitat, i d'alguna forma una llei que regula la inspecció el que fa és permetre que aquesta existència d'aquests recursos sigui cada vegada menor.

En aquest sentit voldria mencionar un tercer argument, que em sembla clau, i és que, en la mesura que augmenten les necessitats de serveis socials, augmenta la demanda i augmenta la consciència que, d'alguna forma, el sector públic o els serveis públics tenim l'obligació de respondre a aquesta demanda, també augmenta l'oferta. I aquí hem de ser conscients que hi ha una oferta pública que jo crec que en general és una oferta pública molt correcta, hi ha una oferta privada que també és molt correcta i hi ha una oferta privada que no és tan correcta. Vull dir que, en la mesura que hi ha un augment de la demanda, hi ha un augment de l'oferta, i, per tant, la garantia del control d'aquesta oferta és fonamental. I em refereixo, òbviament, especialment a aquells sectors —potser sense gaires escrúpols— que fan aparèixer en el mercat una oferta que no està del tot en condicions. En aquest sentit, la inspecció agafa, en aquest cas, una rellevància fonamental.

Era, per tant, una llei necessària, una llei que calia que es portés al Parlament, i jo voldria dir que el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds ens felicitem per l'acord assolit; he de manifestar amb tota claredat i amb tota satisfacció que les preocupacions del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds han quedat recollides; crec que ha estat una negociació àgil i fàcil, en part a causa de les esmenes que hem presentat els grups parlamentaris de l'oposició, i també, en aquest cas, del Grup que dona suport al Govern, que ha presentat esmenes que han enriquit i millorat el text. Això s'acostuma a dir sempre que es fan esmenes i que es recullen, però jo crec que en aquest cas ha estat molt evident: era una llei que partia d'un bon text; s'ha millorat; crec que hi ha hagut una voluntat de negociació per part del Grup de la majoria expressada pel ponent senyor Codina; hi ha hagut una habilitat negociadora que ha fet que avui arribéssim a aquest Ple sense esmenes, i crec que hi ha hagut, també —i s'ha de mencionar, perquè quan no és així ho diem, quan és així s'ha de mencionar en positiu—, una flexibilitat de la Conselleria, que ha recollit les aportacions i que ha viscut en positiu aquestes

esmenes i aquestes correccions que hem fet des de l'oposició.

Jo voldria acabar destacant aquelles aportacions que el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds ha fet a aquesta Llei, de les quals ens sentim satisfets i que pensem que han estat recollides pràcticament en la seva totalitat. Són quatre grans apartats, quatre grans qüestions.

En primer lloc, l'increment, l'augment de la relació i de la coordinació dels ens locals amb la funció inspectora de la Generalitat. Això és positiu i hi ha quedat recollit.

Pensem també que s'ha ampliat, en la Llei, qui realitza la funció inspectora; inicialment quedava molt circumscrita a un departament. Pensem que l'augment dels departaments implicats en la funció inspectora dels serveis socials ha d'estar en relació amb la quantitat de departaments que fan inspecció, per tant, d'alguna forma, que fan serveis socials. Em sembla correcte que, si hi ha altres departaments de la Generalitat que presten serveis socials, han de tenir també la capacitat d'inspeccionar aquests serveis, no només un sol departament.

En tercer lloc, per nosaltres ha estat important que qui faci aquesta inspecció sigui fonamentalment i prioritàriament el personal del Departament i de l'ICASS de la Generalitat. Hem aconseguit una transacció que a nosaltres ens satisfà, i és que d'alguna forma, la funció inspectora, també la poden fer altres entitats, i aquestes altres entitats la poden fer en funció del nivell d'especialització i en funció de les necessitats que hi pugui haver quant a quantitat de recursos a esmerçar. Per tant, és una transacció que ens satisfà; fins i tot millora el nostre plantejament. Nosaltres dèiem que només ho fes el personal propi, però estem d'acord que en determinat nivell d'especialització pot ser bo, és bo que ho pugui fer altre personal, i que quan hi hagi una saturació també pugui ser possible.

I, per altra banda, una altra aportació que nosaltres creiem que hem fet i que valorem positivament és que el que s'inspeccioni siguin tots els recursos, no només els que estiguin acreditats, sinó que els que apareixen en el territori i que no estan controlats són els que, potser, necessiten més que altres, encara, un control i una inspecció, en la mesura que la funció de la Inspecció sigui també detectar aquests recursos, i a partir d'aquí ha de ser el control.

I, per últim, es preserva que els testimonis que puguin haver-hi de les institucions que d'alguna forma vagin en contra de la pròpia institució, perquè s'hagin de denunciar aspectes que no funcionen, se'n preservi la intimitat, en la mesura que això ha desaparegut de la Llei, i ara toca al Govern gestionar el que és la inspecció, i gestionar també que aquests testimonis que puguin aparèixer, òbviament, estiguin gaudint de la preservació de la seva intimitat.

Per tant, la nostra feina fins avui ha acabat, perquè era elaborar aquesta Llei, o era esmenar aquesta Llei; la gestió és tant o més important que la Llei —com en totes, però en aquest cas especialment. Nosaltres voldrí-

em i desitjaríem que, d'alguna forma, l'esforç fet pel Parlament i el suport donat pel Parlament a aquesta Llei es vegin correspostos amb una gestió del Departament rigorosa i acurada. I només voldria acabar la meua intervenció agraint el treball de la lletrada; tenim un bon text, i en bona part això també ha estat funció seva, de posar fil a l'agulla, i de tots els membres de la Ponència, que han enriquit i millorat la Llei.

Moltes gràcies.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré molt breu, perquè totes les exposicions, els motius i les excel·lències d'aquesta Llei ja han sigut explicats per tots els meus companys, i també per l'honorable conseller en la seva presentació. Aquesta Llei és el resultat de la refosa de la Llei 12/1983, 26/1985 i 4/1984, sobre la Llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials. Es van presentar un total de setanta-nou esmenes per part de tots els grups parlamentaris; el nostre Grup en va presentar disset, de les quals, entre acceptades i transaccionades, se'n van admetre dins el redactat final un 60%, la qual cosa, igual que la resta d'esmenes presentades per la resta de grups, creiem que millora el redactat final de la Llei.

El motiu d'ésser d'aquesta Llei és l'obligació per part de la Generalitat d'estructurar, promoure i garantir el dret a un sistema de serveis socials de responsabilitat pública; assegurar una adequada qualitat en les prestacions dels serveis socials, i la millora permanent del sistema català de serveis socials, garantint, a la vegada, l'efectivitat de l'actuació de la Inspecció amb les garanties constitucionals dels ciutadans.

Votarem avui, amb la unanimitat de tots els grups, una llei que millorarà l'actuació i el control dels serveis socials, la qual cosa, pensem, és un benefici per a totes aquelles persones que malauradament ho necessiten. I dic això perquè són els més necessitats de la nostra societat qui més ús en fan. Recordem que per «servei social» s'entén tota activitat organitzada que mitjançant la intervenció de personal preparat s'orienta a prevenir l'exclusió social, i d'ajut als ciutadans que, per raó de dificultats de desenvolupament i d'integració en la societat, disminucions físiques o psíquiques, són creditors de l'esforç col·lectiu i solidari.

Vull donar les gràcies a tots els ponents, la senyora Mayol, el senyor Ridao, el senyor Bosch, la senyora Geli; també al senyor Codina per aconseguir un bon encaix de totes les esmenes, i, naturalment, a la lletrada, la senyora Folchi, per fer-nos més fàcils els trets jurídics més carregosos per a tots nosaltres.

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per exposar la posició del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, agrair, igual que han fet els meus companys ponents del Projecte de Llei, als serveis de la cambra, en especial a la lletrada Imma Folchi, pel seu suport tècnic, que ha possibilitat d'alguna forma els acords polítics. Aquesta Llei, la Llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials, arriba a aquest plenari amb un consens polític fruit que els grups, els grups representats a la cambra, hem fet d'aquesta Llei el que ha de ser, una llei tècnica, molt més enllà dels continguts polítics estrictes. Pel Grup Socialista, aquesta és una llei fonamental, és una llei per a garantir drets, drets a prestacions en serveis socials, però, alhora, aquests serveis socials s'han d'avaluar amb criteris de control de qualitat, i la Inspecció és l'instrument per a aconseguir-ho sense interferències polítiques.

El Grup Socialista va presentar trenta-quatre esmenes, i a través de la capacitat de diàleg i de negociació del ponent, senyor Codina, del Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, hem pogut arribar avui sense cap esmena viva, ja que entenem que la Llei que avui aprovarem reflecteix l'esperit de la pràctica totalitat de les aportacions suggerides pel nostre Grup Parlamentari.

El model de serveis socials català és un model molt heterogeni, fruit de la iniciativa pública, privada, d'iniciativa social o mercantil, i havíem de dotar per una norma amb caràcter de llei l'Administració de la Generalitat d'una inspecció que garantís l'homogeneïtzació, almenys, en la qualitat de l'atenció a les persones.

Les esmenes del Grup Parlamentari Socialista anaven dirigides fonamentalment a set aspectes. El primer, garanties de drets i de qualitat, amb continents i continguts, defugint simplement la inspecció arquitectònica, endinsant-se en els objectius programàtics d'atenció als ciutadans i les ciutadanes i a la comunitat. Tot i que la Llei 4/94, de serveis socials, no concretava els drets dels residents a Catalunya en aquesta matèria, la història ha transformat en drets el que eren prestacions graciabls de la xarxa bàsica de serveis socials a Catalunya.

El segon aspecte fonamental que hem esmenat i que s'ha acceptat és concretar, definir..., en virtut dels criteris de descentralització, desconcentració i de coordinació amb els ens locals, ajuntaments, que han de participar activament en la inspecció dels serveis socials i se'ls ha d'informar en tot moment de les actuacions i de les actes de les inspeccions en els programes i els serveis del seu àmbit territorial competencial.

El tercer punt era un punt per nosaltres fonamental, que queda reflectit en la Llei: que cal supervisar la destinació i la utilització dels fons públics concedits a la iniciativa pública o privada dedicada als serveis socials a requeriment de qualsevol departament de la Generalitat o de qualsevol altra administració pública que els hagi atorgat.

Hi ha un quart punt que per nosaltres garantirà la qualitat, que és que la Inspecció, formada específicament, majoritàriament, per funcionaris acreditats i com a agents de l'autoritat, no podrà delegar aquestes competències a persones físiques o jurídiques que gestionin, siguin propietaris o tinguin interessos econòmics en qualsevol servei, establiment o entitat de serveis socials, perquè hem de garantir-ne la independència, sobretot en una xarxa de serveis socials com la que tenim en aquest moment.

El cinquè punt, del qual ens felicitem políticament, és que els usuaris i els seus representants legals, en el cas que estiguin incapacitats, han de ser escoltats i informats de les inspeccions. Probablement, al nostre entendre, aquesta Llei propicia la creació d'un fòrum de control de qualitat a través dels usuaris dels serveis socials de Catalunya, perquè per nosaltres és un aspecte fonamental, perquè moltes vegades, quan parlem d'inspeccions, ens referíem fonamentalment a aspectes extraordinàriament tècnics i oblidem la vessant de qualitat d'atenció que es deuen des de la perspectiva de ciutadans i ciutadanes usuaris dels serveis.

El sisè punt, per nosaltres, és un altre punt fonamental: hem de dotar la Inspecció de qualificació tècnica per a poder exercir les seves funcions. Entenem —i això ho hem repetit i ho repetirem— que els serveis socials passen des de programes de prevenció fins a l'àmbit assistencial estricte. Per tant, ens hem de dotar de qualificació especialitzada en aquesta Inspecció.

El darrer punt era un punt fonamental: una esmena que va ser acceptada íntegrament pel ponent, senyor Codina, i, evidentment, amb la seva negociació amb el Govern. S'ha d'establir un pla de coordinació de les actuacions inspectores i de control de l'Administració de la Generalitat en matèria de serveis socials; hem d'acabar amb l'atomització i la parcel·lació de les inspeccions, que ens porten moltes vegades a no poder arribar a conclusions reals de qualitat i de garantia de drets.

Per tant, per nosaltres, avui, no és una llei marginal: és una llei fonamental, i és motiu de satisfacció política que aprovem la Llei reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials amb aquest alt grau de consens que haurà de propiciar aquestes garanties per a avançar cap a la cohesió social. Estarem amatents, com és la nostra obligació, al compliment de la Llei, des de la seva vessant de dotació pressupostària fins a, evidentment, totes aquelles feines que estaran encomanades per llei a la Inspecció de serveis socials.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar posició per part del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, pujo a la tribuna, en nom del Grup de Convergència i Unió, per posicionar-nos respecte a una

lleï que jo volia destacar que el que fa és tancar en bona part un cercle de tot el corpus legislatiu que des del Departament de Benestar Social s'ha anat generant al llarg dels anys. Lleis que, des del meu record, s'inicien amb l'aprovació de la Llei de creació de l'ICASS, la Llei de serveis socials, la Llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, la creació de l'Institut Català del Voluntariat; resolucions com, per exemple, l'aprovació del reconeixement del llenguatge de signes, i avui, amb aquesta Llei, jo dic que no es tanca tot el procés, però sí que hi acaba de donar –com deia– un cos legislatiu que em sembla molt important. Em sembla molt important per la matèria, i sobretot per a qui va dirigit; la gent que té més necessitat de gaudir dels serveis socials són aquella gent a la qual més atenció hem de dedicar. Ho fa el Govern i ho fem el Parlament, amb actuacions com la d'avui.

Una llei que aprovarem per unanimitat, que ha assolit el consens, i que quan s'assoleix el consens vol dir que hi ha hagut renúncies per part de tothom. Era i és un bon text, el que va entrar; ho reconeixien alguns de les diputades i diputats que han intervingut. Era un bon text, però hi va haver la voluntat per part de tots els grups de millorar-lo. Si no hi hagués hagut una predisposició també del Govern que això fos així, per molt bona voluntat que, en aquest cas, la meua persona hi hagués pogut posar, no ens n'hauríem sortit; vaig trobar sempre, sempre, el suport, la comprensió i la decisió per part del Govern, i en aquest cas del conseller Comas, que això fos possible.

S'ha dit que ha estat una llei fàcil. Jo crec que l'hem fet fàcil. Hem fet fàcil el seu treball en comissió, hem fet fàcil el seu treball en ponència, en els passadissos, per telèfon i a tot arreu on ha convingut. L'hem fet fàcil, però no és una llei fàcil. És una llei que, sobretot quan s'apliqui, la seva bona aplicació donarà el que és més important: la garantia que els usuaris estiguin cada vegada més ben atesos.

S'ha arribat al consens, i deia que el consens vol dir renúncia, vol dir negociació per part de tothom, però que al final ha donat un grau de satisfacció tan important com perquè avui, dintre de breus moments, puguem votar-lo per unanimitat. I s'ha dit també que no sempre –i ho deia el senyor Bosch– aquest consens en temes de benestar social i de serveis socials ha estat possible. Els consensos són possibles fins arribar allà on ja no ho són, és a dir, quan les renúncies dels posicionaments fan que no hi pugui haver entesa, perquè defensem models diferents. És obvi que el consens no es pot produir al cent per cent, i es referia..., i darrere de la seva intervenció hi havia el record de la Llei de descentralització de serveis socials, on models diferenciats topaven, i forçosament s'havia d'arribar a una posició final que no conduís al consens absolut. Però els vull recordar que, en el seu conjunt, de tot aquest text, els textos legislatius a què abans feia referència, en el seu conjunt, el gran, l'altíssim grau de consens ha estat la tònica general sempre, no només en textos legislatius, sinó en qualsevol debat que s'ha produït a l'entorn de matèria de política social.

S'ha dit tot ja –ho ha dit el conseller en una exposició molt..., jo diria molt concreta i molt ben interpretada–,

què és el que pretenia el Govern amb aquesta Llei, ho han fet els altres grups, i, per tant, jo no m'hi referiré més, i em quedaré finalment, en la darrera part de la meua intervenció, en el capítol dels agraïments –ho han fet també els altres companys. Ha sigut, una vegada més, un plaer poder treballar amb la diputada Geli i la diputada Mayol; amb els diputats Bonet, Ridao i Bosch; amb la lletrada Folchi; les senyores Daura i Clivellé... I finalment, voldria destacar també la intervenció dels serveis del mateix Departament, la senyora Teresa Joana Balaguer, com a lletrada, que ha fet possible que aquest contacte i aquesta transmissió de desitjos poguessin arribar avui a aquesta condició de llei aprovada per unanimitat.

Senyores diputades i senyors diputats, els demano el seu vot, que serà un vot unànim, i estiguin convençuts que amb una posició a favor de la Llei estem fent un servei important a la gent que més ho necessita de Catalunya.

Senyor president, senyories, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquest Projecte de llei.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per exercir el seu dret a votar. Dono uns moments de temps perquè tothom pugui col·locar la seva tarja en el lloc corresponent.

Iniciem la votació.

Senyores i senyors diputats, la Llei ha estat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius (presa en consideració)

Passem, per tant, al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt 2, presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat, amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Seguidament, hi haurà la possibilitat de torn en contra, cada un d'ells amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar la Proposició, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en iniciar aquesta defensa de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, del Parlament, del President i del Consell Executiu, haig de dir que no és cap secret si afirmem que avui la democràcia representativa està assetjada per alguns perills, per elements que distorsionen en la pràctica i minen la credibilitat del sistema democràtic. Entre aquests perills es troben determinades ostentacions de poder que reuneixen tots els requisits democràtics, però que predisposen més intensament a certs comportaments de caràcter presidencialista. La perdurabilitat en els càrrecs públics, al marge de tota consideració ètica, porta, al nostre entendre, inexorablement a actituds que a la llarga porten a confondre les institucions amb les persones que les representen.

Aquesta reflexió, que és el frontispici d'aquesta meua intervenció, aquesta, en definitiva, preocupació és la que porta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a fer una opció molt clara i decisiva a favor de l'aprofundiment democràtic de la credibilitat i solvència de les nostres institucions i de les persones que les encarnen. És per això que en altres àmbits, com el de la propaganda institucional, el sistema electoral, la regulació global de l'Estatut i l'activitat política a Catalunya, hem presentat diverses iniciatives legislatives.

Aquest és, en definitiva, també el propòsit que ens porta avui a plantejar la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 3/82, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, per limitar la permanència en el càrrec del president de la Generalitat més enllà de dos mandats consecutius, de la mateixa manera que en la Proposició de llei de regulació de l'activitat de l'Estatut polític de Catalunya també pretenem la limitació de la durada del mandat del conjunt de càrrecs públics a Catalunya.

Per fonamentar aquesta pretensió, senyores i senyors diputats, voldria definir dos paràmetres que són, al nostre entendre, de necessari estudi. El primer, la naturalesa presidencialista o semipresidencialista del càrrec de president de la Generalitat; el segon, també, una necessària mirada als models que ens ofereix el dret comparat.

Pel que fa a la naturalesa presidencialista o semipresidencialista del càrrec de president de la Generalitat, aquesta se'ns revela indiscutible. En primer lloc, cal afirmar que la figura del president de la Generalitat establerta en el nostre Estatut, per la naturalesa particular de les seves atribucions, és president d'un govern, és president d'una nació i, a més a més, deté la més alta representació ordinària de l'Estat a Catalunya, no permet considerar-lo com un membre més del Govern, sinó que la seva posició, evidentment, sobresurt per sobre de l'òrgan col·legiat que presideix. Per tant, sense cap mena, sens cap gènere de dubte es pot afirmar que constitueix l'eix central del nostre sistema polític, i, a més, cal tenir en compte que normalment el president de la Generalitat ostentarà la condició de líder del partit majoritari.

Per tant, la preeminent posició del president de la Generalitat, tal com ha estat dissenyada i definida en el nostre Estatut, s'emmarca dintre del procés d'enfortiment de l'Executiu que s'aprecia en molts sistemes polítics, però al mateix temps sense les correccions, sense les limitacions, sense els frens que s'estableixen en aquests sistemes.

La seva configuració, doncs, implica la introducció pròpiament d'elements de caràcter presidencialista en el nostre sistema de govern, un sistema que els puristes potser no acceptarien que s'identifiqués amb el model dels Estats Units d'Amèrica, perquè el cas català, òbviament, és el d'una democràcia representativa o parlamentària on el president és elegit per aquest Parlament. Però, al mateix temps, no pot negar-se que aquelles funcions triples que jo fa un instant he definit i he citat i que es juxtaposen inevitablement al sistema democràtic parlamentari confereixen a la forma de govern un marcat caràcter presidencialista o semipresidencialista o, el que és igual, una moderna versió del bonapartisme.

L'expressió «neopresidencialista», tal com aquí l'he utilitzada, té en comú amb el presidencialisme americà, és veritat, potser només el nom, però amb ella es designa, es pretén i es vol designar un règim polític en el qual, a través de determinades institucions constitucionals, el cap de govern, el president, és superior en poder polític a tots els altres òrgans de l'Estat; per tant, a cap altre òrgan li està permès d'eleva-se a la categoria d'un detentor del poder autèntic, capaç de competir amb el monopoli fàctic del president o bé de controlar-lo.

D'exemples no en falten: el traspassat François Mitterrand, que exercia una presidència de la República Francesa de cort monàrquica; o, més lluny en el temps, Horthy d'Hongria; Atatürk també, a Turquia; Seipel i els seus successors, Dollfuss, Schuschnigg, a Àustria, o, per exemple, l'incombustible Urho Kekkonen, de Finlàndia, que va estar vint-i-cinc anys en el poder. També va caure en el neopresidencialisme la democràcia constitucional de Weimar, en el seu procés de desintegració.

Tanmateix, la perversió màxima d'aquest sistema és que es produeixen situacions que en cap cas són bones per a la perfecció de la nostra salut democràtica i que són situacions en què, en primer lloc, es comença per disminuir i desmerèixer la representació relativa a una opció política determinada, un partit polític —en aquest cas el partit que sustenta l'acció del Govern—, i en canvi es comença per exaltar el tarannà carismàtic de les persones, la seva imprescindibilitat, quan tots sabem, senyores i senyors diputats, que, en política i en aquesta vida, tots som prescindibles, si més no per òbvies raons de caràcter biològic. I també són situacions, en la pràctica, en què en el moment de fer balanç de l'acció de Govern no es fa en funció del desplegament d'un determinat programa, que té, a més a més, una determinada temporalitat, sinó en funció d'un programa que es desenvolupa en el temps d'una manera desordenada. No és, per tant, un programa amb el qual s'ha estat escollit, sinó que és, en tot cas, la identificació de l'acció d'un govern amb una persona determinada; persones que, a

més a més, són capaces de liderar accions i de representar programes ben diversos en el temps, amb una solució indefinida de continuïtat, com si tendissin a la intemporalitat dels programes i de les idees, a consagrar formes de fer política més pròximes al mesianisme, per molt que aquestes persones puguin o siguin persones de gran visió, íntegres, capaces i que en l'entendre de moltes persones hagin pogut ser o venir a ser cridades a jugar el paper de *deus ex machina* del progrés socioeconòmic per al benestar dels destinataris del poder.

El segon paràmetre que jo deia que era de necessari estudi, al nostre entendre, en aquest apartat és una visió, una mirada als models del dret comparat. En el constitucionalisme modern, vostès saben perfectament que la durada de les funcions del cap de l'executiu o dels governadors generals en els països de la Commonwealth és limitada. Particularment important és la limitació de la durada en els ordenaments en què la funció no és òbviament vitalícia, on el problema de la confirmació del president sortint o la possibilitat de la seva reelecció s'ha resolt favorablement a favor d'una clara limitació de la possibilitat de repetir aquest mandat.

En el dret constitucional comparat podem observar el model d'Alemanya, d'Àustria, d'Israel, d'Irlanda i Portugal, on el president, en aquest últim cas, és immediatament reelegible una sola vegada. A Irlanda es preveu també la reelecció no consecutiva. Els presidents dels Estats Units d'Amèrica són elegits per un mandat de quatre anys, però, d'acord amb l'esmena 22 de 1951, s'ha establert la inelegibilitat per més de dues vegades, i ja he dit abans, però, que ens sembla obligada la referència paradigmàtica dels Estats Units, que no és tan llunyana, al nostre entendre, de la nostra realitat. Recentment, a les eleccions presidencials dels Estats Units, nou estats de la Unió han incorporat també la limitació del mandat de diversos governadors d'aquell estat. Els membres del Consell Federal suís també són elegits per l'Assemblea Federal per un termini fix de quatre anys.

Finalment, tres excursos finals, si se'm permet. En primer lloc, voldria dir, potser anticipant-me a algunes de les qüestions que segurament sorgiran arran d'aquest debat que els proposem, que en primer lloc no estem i no volem estar davant d'una iniciativa que tingui el seu punt de partida en la presència al Palau de la Generalitat d'un president que porta setze anys de govern, gairebé cinc legislatures de govern. No es vol posar fi a la provada capacitat de supervivència política del molt honorable senyor Jordi Pujol i Soley, a través d'un instrument tan legítim com ineficaç a aquest fi, que seria la reforma d'una llei. No es pot esperar –i amb raó– que Catalunya, com Minerva, nascuda del cap de Júpiter, comenci una nova singladura política només descavalcant del poder el seu meu més alt representant. No és això: ben al contrari, tot i que sembli inevitable la referència a persones concretes, aquesta Proposició de llei està pensant no en una persona en concret, sinó en un càrrec; de la mateixa manera que els militants de Convergència Democràtica de Catalunya, en el recent congrés d'aquest passat cap de setmana, segurament tampoc pensaven en el càrrec del president del seu partit quan, per un sol vot, no va ser possible que prospe-

rés una esmena que pretenia limitar la durada del seu mandat o el seu càrrec.

En segon lloc, tampoc no és una iniciativa legislativa que pretengui desvirtuar la legitimitat d'uns resultats electorals. No es pretén substituir per la via d'una llei allò que el veredicté inapel·lable de les urnes ha dit. No ens proposem, per tant, doncs, forçar una alternança en el poder d'un partit, d'una coalició, que té un ampli referendament popular, sense més. Ens proposem que els partits que hagin obtingut, doncs, la confiança popular per governar ho facin, però que en el legítim exercici del govern i de l'administració de la confiança dipositada pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya es posin límits, es posin topalls, es posin frens, en definitiva, perquè el poder d'una determinada persona tingui límits temporals. I és per això que, amb l'eventual entrada en vigor d'aquesta norma que avui els proposem, i que no té efectes retroactius, fins i tot l'actual president de la Generalitat encara podria esgotar dos mandats més.

I en tercer lloc, per acabar, es podria dir també –i espero segurament que en el debat pogués sorgir alguna menció a aquest aspecte particular–, es podria dir, repetixo, que l'originalitat de la posició institucional del president de la Generalitat, per raó dels mecanismes d'exigència, de responsabilitat política, que estableix l'Estatut d'autonomia, que són la moció de censura i la qüestió de confiança, faci que el president de la Generalitat, evidentment, no sigui elegit amb caràcter irrevocable per tota una legislatura. És cert, i això ho hem de reconèixer. I segurament seria possible de trobar una solució tècnica més acurada que la que avui els proposem. Tanmateix, i dit això, no obstant, la proposta que avui els presentem i que sotmetem a la seva consideració i els demanem que prenguin en consideració apella i vol apellar al sentit democràtic de les nostres institucions i, sobretot, dels seus principals mandatariis. Constitueix doncs, al nostre entendre, i és la seva intencionalitat última, constitueix un crit d'alerta i un toc d'atenció en uns moments en què la identificació entre les persones i la institució és altament preocupant.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pregunto si hi ha torn en contra. *(Pausa.)* No havent-n'hi, per fixar la posició, tenen la paraula els grups parlamentaris, per un temps límit cadascun d'ells de deu minuts. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Aquesta Proposició de llei, per tal de modificar la Llei 3/82, de 23 de març, que entre altres coses regula l'elecció i les funcions de la Presidència de la Generalitat, realment té ben pocs misteris. Proposa la modificació d'un únic article –i aquesta llei en té molts– i en un sentit ben clar i determinat. Potser l'únic dubte que es planteja és si lliga prou l'últim punt de l'exposició de motius amb el que posteriorment es desprèn de l'article 49 que es proposa modificar.

Diu al final de l'exposició de motius: «Per la present llei es pretén modificar aquestes previsions i establir que el qui exerceix o hagi exercit el càrrec de president de la Generalitat podrà ser reelegit per a un càrrec només una vegada»; per tant, atenent aquesta voluntat del límit temporal del president, amb mandats de quatre anys, serien vuit anys. De tota manera, en proposar la modificació de l'article 49 ens diu: «Qui exerceixi la Presidència de la Generalitat podrà ser reelegit per al dit càrrec només una vegada consecutiva.» Si no aparegués la paraula «consecutiva», l'article coincidiria exactament amb la voluntat expressada en l'exposició de motius; ara, hom pot interpretar que de manera consecutiva només es pot reelegir una vegada, però fent el parèntesi d'una, dues, o més legislatures hom podria optar una altra vegada al càrrec de president.

Reconec, però, que això és filar molt prim i que aquesta subtilesa no alterarà la voluntat de cap diputat o diputada d'aquesta cambra. La lectura que en aquests moments tothom fa és si l'actual president, cas de reeixir la presa en consideració de la proposta i que finalment s'aprovisés en el sentit que postula, podrà o no podrà ser reelegit president.

A partir d'aquí podem parlar..., exposar tota la legislació comparada que vulguem i tota la filosofia política que es cregui convenient, per més estupenda que sigui la legislació comparada, que ho és, i per més sinceres que siguin les posicions filosòfiques, que ho són. De tota manera, en un estat en què per al president del Govern central no hi ha limitacions, en què no hi ha limitacions per a cap dels governs autònoms, en què a la més alta institució representativa d'aquest Estat no només no se li qüestiona la reelegibilitat, sinó que ni tan sols es qüestiona la no-elegibilitat, aquesta Proposició de llei, amb voluntat de ser aplicada només al president de la Generalitat, deixant de banda tots els altres càrrecs electes –regidors, alcaldes, diputats provincials, president de diputacions, diputats al Parlament, president del Parlament, diputats al Congrés de Diputats, senadors, eurodiputats..., i paro, i me'n deixo, que, d'instàncies politicoadministratives en aquest país, en tenim per dar i fins i tot per vendre–, doncs, deia que aquesta Proposició de llei probablement és incompleta. Però, vaja, ja que s'ha presentat, la votarem favorablement, per allò que deia abans de la filosofia política, perquè certament quatre anys en el càrrec poden resultar insuficients per a tirar endavant un determinat projecte, però més de vuit anys poden ser excessius, i no només per a l'oposició, sinó perquè tant de temps en el càrrec pot produir certament un determinat acomodament a la rutina, una falta d'illusió i, per tant, una falta d'empenta en l'acció de govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guilot.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que el nostre Grup votarà afirmativament aquesta Proposició de llei, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, perquè compartim l'objectiu i la filosofia que cal pensar, repensar, com aconseguim fer més dinàmica, més oberta, menys partidocràtica la política a casa nostra, i a partir d'aquí cal fer un esforç de poder veure quines modificacions, tant a la vida interna dels partits com en el marc legal institucional, ens permeten avançar cap a aquests objectius. Nosaltres votarem afirmativament aquesta Proposició de llei per aquestes qüestions. Amb tot, no acabem de compartir molts dels arguments i elements que es donen a l'exposició de motius.

És cert que la figura del president de la Generalitat, aquí a Catalunya, és una figura on es barregen uns elements de representació..., els més alts a nivell de la Generalitat, la representació ordinària de l'Estat a Catalunya, junt amb la seva màxima responsabilitat de l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya. Però no creiem que calgui barrejar el que és les definicions, o els marcs polítics i institucionals, de règims republicans presidencialistes, o fins i tot de règims republicans parlamentaristes, on la figura del president de la república té la figura del cap d'estat, amb el que és la situació o els objectius d'anar a regenerar la vida democràtica del país. Per altra part, no creiem –perquè així ho diu la Llei– que la figura del president de la Generalitat hagi de ser la figura del líder del partit majoritari: la Llei diu amb molta claredat que «el president serà escollit entre els diputats i diputades del Parlament de Catalunya».

I, per altra part, creiem –i per acabar– dues qüestions. Aquest tipus d'iniciatives, al nostre entendre, haurien d'estar englobades en projectes més globals, del que és tot l'entramat i que defineix les institucions del nostre país. Creiem que caldria començar per la llei electoral catalana i, a partir d'aquí, anar desglossant tots aquests aspectes que ens permetessin fer un salt endavant en el sentit de poder obrir més la política. I, en segon lloc, creiem també que és important de fugir de qualsevol imatge defensiva: almenys des de l'opinió del nostre Grup Parlamentari, la batalla de poder convèncer la ciutadania que convé una majoria de progrés enfront de la majoria conservadora que en aquests moments hi ha al Parlament de Catalunya ha de ser una batalla política, i no de reformes, diguéssim, legals, o de sortides d'aquest tipus.

Amb tot, el nostre Grup Parlamentari votarà afirmativament aquesta presa en consideració..., i amb això acabaria.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Senyor president, senyores i senyors diputats, el tema de la limitació de mandats podem dir que és un tema clàssic en el debat i la doctrina política, com el de sis-

tema majoritari o proporcional, districte uninominal o no, llistes obertes o tancades.

Si mirem una mica el nostre entorn polític, nivell català, nivell espanyol, nivell europeu, els països del sud d'Europa, mediterranis, llatins –ara s'ha dit que Portugal pot ser una excepció–, doncs, no tenen aquesta pràctica, sinó..., ans al contrari, més aviat tenen una tendència a la perpetuació –això sí, legal– en el poder. Un veterà polític italià, Andreotti, davant d'una pregunta sobre un polític suec que havia fet una renúncia voluntària al poder, diu: «Està bé, però a Itàlia els retira la mort, el jutge o l'electorat, però voluntàriament no es retiren.»

El Partit Popular, doncs, ha introduït a nivell espanyol el tema de la limitació de mandats, però creiem que no és cosa d'un propòsit d'un partit, sinó que ha de ser un tema de consens general. Consens general que no existeix ni a nivell espanyol ni, naturalment, a nivell català. Aquí a Catalunya, òbviament, tenim el president de la Generalitat, que ha exercit..., està exercint el quart mandat, i molt probablement es presentarà, tractarà d'exercir-ne un cinquè. Per tant, si no hi ha aquest consens, que ha de partir indubtablement de qui exerceix aquest govern, semblaria que el Partit Popular feia una mena de vot de censura encobert cap al president de la Generalitat, cosa que està molt allunyada de les nostres intencions. I, en virtut d'això, hem d'anunciar el nostre vot negatiu a aquesta proposta de llei.

Moltes gràcies, senyors.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Xavier Guitart.

El Sr. Guitart i Domènech

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, com han expressat els altres, és sensible, molt sensible, al debat i a la discussió de la limitació de mandats polítics. Ara bé, entenem que aquesta limitació de mandats polítics és un tema que no pot afectar únicament el president de la Generalitat, sinó que afecta, ha d'afectar –ho ha dit el senyor Ridao, també– tots els càrrecs electes, no només un, tots. I és un tema tan delicat i tan important que entenem que difícilment es pot solucionar amb una proposició no de llei de modificació d'un sol article, per altra banda d'una llei bàsica del nostre ordenament català, la Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu.

Entenem que parlar d'aquesta qüestió vol dir tractar-ho des d'un punt de vista més global. El nostre Grup Parlamentari es va presentar a les eleccions amb un punt concret que demanava treballar entre tots per la modificació d'una llei electoral pròpia..., modificació, no: creació d'una llei electoral pròpia, elaboració, en la qual es poguessin contemplar tots aquests elements, lògicament amb consultes prèvies, parlant entre tots, però trobem que el mètode que ha triat el Grup d'Esquerra Republicana, des del nostre punt de vista, i amb tot el respecte, és un mètode que tendeix massa probablement a la simplicitat i, probablement, no és el mètode més adequat.

Malgrat això, per no allargar-me, vull dir que no entro en el fons de la qüestió, per aquestes raons que acabo de donar, no hi entro –per tant, no comento el discurs que ha fet el senyor Ridao–, simplement dic que, si aquesta Proposició de llei s'admetés a tràmit, probablement, tal com està redactada, el nostre Grup hi votaria en contra. De totes maneres, el que estem fent ara és admetre o no l'admissibilitat perquè sigui tractada. Nosaltres no ens hi oposarem i, per tant, votarem suspensió..., abstenció –perdó.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que el darrer lapsus que ha tingut ara el diputat Xavier Guitart es podria aplicar a la intervenció que ha fet abans el representant d'Esquerra Republicana, perquè és una intervenció de suspensió o de suspens, d'alguna manera; des del punt de vista de dret constitucional, segur que ho seria, evidentment, no? Hi ha hagut una confusió terminològica molt seriosa, amb una voluntat que jo crec que és denunciable perquè ha pretès confondre la cambra amb termes totalment diferents, volent utilitzar un escenari que no és el que realment aquí es plantejava, és a dir, s'estaven confonent constantment els règims presidencials amb els règims parlamentaris. Nosaltres estem en un règim parlamentari estricte, no en un règim presidencialista, i aquest és un tema que s'ha de dir sense cap embut, perquè, si no, s'estan utilitzant les paraules i, certament, pot portar a la confusió. O bé, o bé, més greu encara: que hi hagués una confusió terminològica o conceptual per part de l'intervinent, cosa que segur que no era, sinó que la seva manera d'exposar-ho era portar-nos a un terreny d'equívoc, com el que pretenia.

Nosaltres, aquesta proposta, la qualifiquem de la proposta de la impotència. És la proposta de la impotència perquè es vol aconseguir per llei el que no s'aconsegueix per les urnes, i, evidentment, aquest és un plantejament que entenem que el faci Esquerra Republicana, però que no és acceptable que la cambra pugui prendre en consideració una cosa d'aquest tipus.

Ni des del punt de vista de dret comparat és acceptable... Com abans s'ha dit aquí i acabo de repetir ara, en aquests moments, una cosa són els règims presidencialistes i l'altra els règims parlamentaris, i tots els exemples que s'han posat fan referència a règims presidencialistes, que s'està vinculant aquesta mesura pel president de l'Estat, eh? I, per altra banda, estem nosaltres en un règim presidencialista pur, en què el president de la Generalitat surt escollit d'entre els membres del Parlament.

Ni des del punt de vista, podríem dir-ne, tècnic o constitucional tampoc és acceptable aquesta Proposició de llei, perquè vulnera claríssimament els drets reconeguts a tot ciutadà que empara l'article 23 de la Constitució i l'article 36 de l'Estatut, que diu que qualsevol dipu-

tat pot ser escollit per la cambra com a president de la Generalitat. Què implica, per tant? Que a través d'una reforma d'una llei, una llei de rang normal, es pretén una modificació..., és a dir, s'aniria en contra del que estableix l'Estatut de forma literal i en contra també del que estableix la mateixa Constitució. És a dir, des del punt de vista tècnic, de rang normatiu, també la proposta no mereix cap consideració positiva.

I, repeteixo, des del punt de vista polític, ja he dit el què: nosaltres veiem que és purament una instrumentalització d'unes mesures que intenten, com dèiem abans, aconseguir a través d'una llei mal plantejada una cosa que les urnes no reconeixen.

Creiem, sincerament, que amb aquests plantejaments el Grup d'Esquerra Republicana es manté en aquesta imatge d'oposició, molt allunyada de les responsabilitats de govern, i m'atreviria a dir-los..., a donar-los un consell, que és que les missions impossibles sempre creen frustració.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, anem a procedir a la votació.

S'inicia la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius, ha quedat refusada per 21 vots a favor, 65 vots en contra i 27 abstencions.

Proposició de llei de modificació dels articles 18, 19 i 20 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat (presa en consideració)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de llei de modificació dels articles 18, 19 i 20 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passarem directament al debat, amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari; seguidament, hi ha la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'ells amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar la Proposició, té la paraula el diputat senyor Mir, per un temps, com ja he dit, de quinze minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president; confio que no necessitaré exhaurir aquest temps. Bé, senyores i senyors diputats, no hi ha dubte que la construcció d'una administració eficient, d'una administració objectiva i al servei de la gestió racional i eficaç dels interessos ge-

nerals és una de les principals assignatures pendents del Govern de la Generalitat. I en aquest context, el de l'Administració de la Generalitat, els Serveis Territorials –utilitzant una expressió que ha sortit fa poc– mereixen un suspens, un suspens probablement clamorós. Aquest suspens dels Serveis Territorials de la Generalitat es posa de manifest a partir de diversos factors.

En primer lloc, i encara que es tracti d'un factor no directament relacionat amb l'objecte d'aquesta Proposició –però malgrat això m'hi vull referir–, en primer lloc, hi ha el tema de l'excessiva dispersió territorial d'aquests Serveis. Com sabem, i en aquesta cambra s'ha posat de manifest en diverses ocasions, l'Administració en el territori de la Generalitat treballa, s'articula a partir de divisions territorials diferents: hi han departaments que fan servir les quatre demarcacions provincials; altres departaments o direccions generals tenen divisions pròpies, divisions específiques; fins i tot hi ha algun departament que fa servir la divisió comarcal. Per tant, tot plegat planteja una estructura desdibuixada en el territori i moltes vegades una manca de coherència i una manca de seguretat, de cara al ciutadà, de saber on hi ha la seva demarcació per a un determinat servei. De totes formes, com ja he dit, aquest no és un tema que preocupi o que estigui en el centre de la present Proposició: és un tema que, si no estic equivocat, ja es va plantejar en ocasió de l'aprovació de la Llei del Pla territorial general, llei que donava algunes vies de solució d'aquest problema, i esperem que en el futur es pugui resoldre.

Però, al costat d'aquest primer factor de mal funcionament de l'Administració perifèrica o de l'Administració en el territori de la Generalitat, hi han altres elements que, com ja deia, justifiquen aquest suspens. Un segon element és l'escassa, per no dir nul·la, capacitat decisòria dels Serveis Territorials. Tothom sap que les decisions de l'Administració de la Generalitat es prenen a Barcelona. No hi ha dubte que el procés d'articulació de la Generalitat, si bé ha set un procés, a part de la seva gran significació política, de reconeixement de l'autonomia i de descentralització política efectiva, ha comportat també, des del punt de vista de la presa de decisions, un nivell important de concentració en la presa d'aquestes decisions a Barcelona: més del 90%, probablement, de les decisions que pren l'Administració de la Generalitat, no les prenen els Serveis Territorials, sinó que les prenen els serveis centrals. I això ho sap la gent en el territori: ho saben els ajuntaments, ho saben les institucions, ho saben els ciutadans, ho saben les empreses, que, si bé han de fer servir els Serveis Territorials com a registre o com a oficina d'entrada de documents, saben també perfectament que, la negociació dels temes, la defensa dels temes, l'han d'anar a fer a Barcelona.

Un tercer factor –i amb aquest acabo– de mal funcionament d'aquesta administració territorial és la seva elevada politització: els Serveis Territorials de l'Administració de la Generalitat estan altament polititzats. Aquesta politització es manifesta ja sigui en el fet que la major part dels responsables d'aquests Serveis són càrrecs orgànics, bé de Convergència, bé d'Unió –segons a qui correspongui el departament de torn–, a part

també que moltes vegades s'utilitzen aquestes *Jefaturas* dels Serveis Territorials per promoure políticament persones que volen concórrer en les eleccions municipals.

En definitiva, els Serveis Territorials de la Generalitat són serveis amb molt poc pes administratiu, amb molt poca capacitat de gestió i de decisió administrativa i serveis molt polititzats, amb una politització sovint de signe netament partidista, serveis que moltes vegades acaben fent d'oficines que, per una banda, registren d'entrada documents adreçats als serveis centrals, i d'oficines també que, per una altra banda, es dediquen a organitzar els viatges interiors d'adoctrinament del president i dels consellers. I la veritat, senyores i senyors diputats: per fer aquesta feina i per ocupar els efectius humans que de fet ocupen, no es justifica al nostre entendre, ni de bon tros, el rang administratiu i polític que tenen actualment aquests Serveis Territorials.

A partir del previst a la Llei 13/89, de l'Administració de la Generalitat, ja els Serveis Territorials, les delegacions territorials..., és a dir, els delegats territorials titulars de les delegacions tenen rang de director general, i la resta tenen el rang que es determini en les normatives respectives; i, a la pràctica, com a mínim dinou d'aquests altres directors territorials tenen un rang de subdirector general. Fins ara, la conveniència política d'oposar institucionalment als governadors civils —que han tingut tradicionalment rang de director general— uns delegats territorials de rang i significació similars pot haver justificat el manteniment d'una estructura sobredimensionada, tant des del punt de vista institucional com administratiu, i pot haver justificat, per tant, uns sobrecostos econòmics i també uns efectes de distorsió política com els que he assenyalat. Ara bé, estem a pocs dies de l'aprovació de la LOFAGE, de la Llei orgànica que organitza l'Administració de l'Estat, i, com és del domini públic i com saben perfectament tots vostès, aquesta Llei té com una de les seves principals aportacions un replantejament radical de la figura dels governadors, una reducció de rang institucional dels governadors, una funcionarialització dels governadors, que passarien a ser subdirectors generals, en comptes de directors generals, que és el que són en l'actualitat.

Per tant, aquesta excusa de la conveniència d'oposar una administració perifèrica, institucionalment sobredimensionada, de la Generalitat a una administració perifèrica de l'Estat, també políticament i institucionalment potent, aquesta excusa ha desaparegut. A més a més, a ningú se li escapa —i en aquesta cambra el tema s'ha debatut a bastament en les darreres sessions— que estem en un context d'important penúria econòmica i, per tant, convé adoptar totes aquelles mesures que serveixin per a combatre el dèficit públic. I, certament, això aconsella evitar totes les despeses supèrflues o innecessàries, i també, evidentment, doncs, reduir tot el rang administratiu o institucional que faciliti aquestes retallades de despesa.

Un i altre factor, per tant, aconsellen al nostre entendre normalitzar d'una vegada els Serveis Territorials de la Generalitat. Normalitzar-los vol dir fer-los objecte d'un tractament institucional i administratiu coherent amb el

que és el seu paper real en el funcionament de l'Administració de la Generalitat, coherent amb la seva capacitat decisòria real, coherent amb les seves responsabilitats administratives reals. I, per fer les funcions administratives que tenen atribuïdes aquests serveis, creiem que n'hi ha prou amb funcionaris, i amb funcionaris, per descomptat, amb un rang molt inferior al dels actuals titulars d'aquests Serveis Territorials.

Per tant, creiem necessari acabar amb aquesta utilització amb finalitats polítiques, amb finalitats partidistes, d'una administració, d'uns serveis que han d'estar al servei del funcionament objectiu de l'Administració de la Generalitat; amb un dimensionament correcte i sense aquest sobredimensionament que han patit tradicionalment.

És per tots aquests motius que demanem la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha el torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, per fixar la seva posició tenen la paraula els grups parlamentaris, per un temps límit cadascun d'ells de deu minuts. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ens planteja una proposta que, en concret, demana la substitució dels actuals articles 18, 19 i 20 de la Llei 13/89, d'organització, del procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. En concret se'ns diu, en la introducció de la Proposició de llei, que en ares de la simplificació de l'Administració de la Generalitat, de la clarificació de la naturalesa administrativa dels serveis territorials, però amb el manteniment del grau d'accessibilitat territorial, cal revisar el model d'Administració perifèrica de la Generalitat. Si hom llegeix acuradament la introducció, veu que aquesta revisió, aquesta reforma, en concret, i sobretot després llegint els textos dels articles que es plantegen o que es volen modificar, es veu de seguida que la reforma o aquesta revisió es queda limitada o estrictament limitada al que fa a les delegacions territorials i, en concret, al contingut o l'aspecte polític dels seus titulars, és a dir, dels delegats territorials del Govern de la Generalitat en el territori.

El nostre Grup defensa la necessitat de reformar molts aspectes de la nostra Administració. Jo diria que secundem l'opinió d'aquells que pensen que molts dels errors històrics, molts d'aquells temes a millorar de l'Administració espanyola s'han traslladat, d'una forma, jo diria, malauradament mimètica, a l'Administració catalana, en molts aspectes, i jo no defujo la possibilitat que també estiguin en l'Administració perifèrica de la Generalitat. Nosaltres apostem, en general, per acabar amb les duplicitats de prestacions, per incorporar criteris d'eficiència, d'optimització de recursos, de valoració de costos i productivitat en l'activitat administrativa, que, per cert, any rere any reclama la Sindicatura de

Comptes pel que fa a l'Administració general de la Generalitat. Per tant, hauríem d'estar d'acord amb les reformes administratives, encara que sigui en l'Administració perifèrica que s'apunta en aquesta Proposició.

Però cal posicionar-se, en concret, sobre la proposta socialista. Nosaltres hi destacaríem tres aspectes –molt ràpidament. Nosaltres, d'entrada, trobem que aquesta revisió que es vol fer de l'Administració perifèrica és, al nostre entendre, limitada, és molt limitada. Amaga també –no hem d'oblidar-ho– un cert interès polític. I, al nostre entendre, probablement en el seu preàmbul, en la seva introducció parteix, al nostre entendre, d'un cert error argumental. I comencem per aquest darrer punt.

A nosaltres ens ha sorprès, jo diria, en gran mesura, el fet de comparar una mica el paper i les tasques –històriques, per cert– dels governadors civils amb els delegats territorials de la Generalitat. Jo entenc que no ara i no pel fet que a partir de l'aprovació de la LOFAGE, que s'està debatent en el Congrés de Diputats i que comportarà, en moltes de les seves modificacions però en el tema que tractem ara, la modificació dels governadors civils, sobretot de la seva naturalesa política, que passaran estrictament a tècnica o funcional, això no implica o no ha d'implacar, necessàriament, i per mimetisme pur, utilitzant la mateixa expressió que he utilitzat abans, que el Govern de la Generalitat hagi de fer estrictament el mateix amb els seus delegats territorials.

Jo el que recordaria és una reivindicació històrica del nacionalisme català pel que fa a la configuració diferent i a la finalització del paper que han tingut històricament els governadors civils, i entenc que traslladar el paper que han tingut els governadors civils als delegats del Govern, al nostre entendre, no és probablement la millor argumentació que es pugui fer. I, en qualsevol cas, s'ha de recordar una cosa: de textos de la LOFAGE, que jo sàpiga, n'hi ha hagut dos, i el que implica la modificació de naturalesa jurídica dels governadors civils no ha estat o no va estar al redactat que va fer el Partit Socialista, que van tenir la mateixa expressió, sinó que ha estat al redactat de la LOFAGE que ha fet el Partit Popular i que sembla que finalment s'aprovarà.

En qualsevol cas, i concretant pel que fa als plantejaments que ha exposat suara el Grup Socialista, nosaltres entenem que aquesta és una proposta que compartim part de la filosofia que destilla, però entenem que és força limitada, sobretot en els objectius, i que són altres aspectes que també s'haurien de debatre en un debat com aquest.

Per exemple, les delegacions territorials, o la modificació i la revisió de les delegacions territorials, han d'anar lligades a un debat que encara es manté viu, que és el de l'organització territorial pròpia de Catalunya. Nosaltres entenem que ha estat un error mantenir les demarcacions provincials pel que fa a l'organització perifèrica a l'Administració de la Generalitat. És evident, però em sembla que també és bo recordar-ho, que l'Administració perifèrica de la Generalitat ha d'anar lligada a la modificació de l'Administració territorial o de les demarcacions territorials pròpies de Catalunya i, per tant, un debat ha d'anar lligat amb l'altre.

Una altra qüestió és que nosaltres trobem absolutament necessari i imprescindible..., que se'ns pot dir en algun moment determinat que seria poc operatiu, però nosaltres entenem que és l'hora de començar a parlar d'unificació de demarcacions, en espera d'aquesta organització territorial pròpia de Catalunya, d'unificació de demarcacions pel que fa als departaments de la Generalitat. Pràcticament cada departament de la Generalitat té la seva divisió administrativa pròpia, que pràcticament cap coincideix, i ja no recordem, doncs, d'altres divisions administratives pel que fa a l'Administració perifèrica de l'Estat, que també són diferents en cada cas.

El preàmbul jo diria que toca un aspecte interessant, que és el tema dels consells comarcals i les demarcacions a la comarca. És bo recordar avui, ara i aquí que, per exemple, el Fòrum Comarcal, una associació comarcalista dintre de l'ACM, reivindica, pràcticament en cada assemblea que fa, que l'àmbit comarcal es tingui en compte en l'organització perifèrica de l'Administració o en la desconcentració dels serveis de l'Administració, que no sempre es tenen en compte i que és bo de recordar.

Un altre aspecte que també s'ha de recordar, no només en el tema central que toca el Grup Socialista, sinó que hi ha altres aspectes..., un altre aspecte, per exemple, és el grau de desconcentració de l'Administració de la Generalitat; si aquest és adequat o no és adequat.

I un altre aspecte també important és que es comencin a introduir també a l'Administració perifèrica de la Generalitat qüestions o aspectes de criteris d'eficàcia, de racionalitat, etcètera, com he recordat pel que fa a recordatoris que ens fa any rere any la Sindicatura de Comptes i que tampoc hem trobat en la proposta socialista.

I, per últim, l'aspecte que em sembla que s'hauria de fer en tota aquesta relació de temes, i l'últim hauria de ser aquest precisament, és el debat sobre la figura del delegat territorial, que nosaltres compartim que fins ara l'experiència en molts casos no ha estat del tot correcta, i l'aspecte polític, en alguns casos concrets, jo diria que s'ha exagerat de forma –en alguns casos– absolutament desmesurada, però això no treu, evidentment, que aquestes delegacions territorials han de seguir jugant un paper que, en tot cas, s'ha de definir, i estem d'acord que s'ha de revisar, però potser no amb la contundència que ens planteja el Grup Socialista.

Resumidament, nosaltres entenem que aquesta proposta és o peca de ser massa limitada, per tot el que he explicat. Nosaltres no entenem que..., no seria del tot convenient, des d'un punt de vista administratiu, que la coordinació dels diversos departaments en el territori anés a càrrec d'un senyor o d'una senyora, d'un funcionari amb un nivell jeràrquic de sotsdirector general; jo diria que és una responsabilitat administrativa, si m'apuren, de prou alt nivell com perquè la categoria professional sigui superior a això. Jo diria que segueix sent difícil separar els aspectes polítics dels administratius. S'han fet al llarg de la història nombrosíssims tractats que toquen aquesta qüestió, i la veritat és que encara no l'han acabat de resoldre.

I també és bo recordar –i amb això acabo– que hi ha moltíssimes lleis sectorials que ha elaborat aquest Parlament de Catalunya que donen competències estrictes als delegats territorials del Govern i que configuren o que ajuden a configurar una mica la seva naturalesa, per exemple, en el món local pel que fa a criteris de repartiment, o d'intervenció pel que fa al PUOSC, al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Per tots aquests aspectes, nosaltres ja anunciem que no hi votarem a favor, però que compartim part dels criteris expressats i, per tant, que ens abstindrem. Ara, entenem que les reformes de l'Administració perifèrica –com les reformes de l'Administració de la Generalitat, però ara toquem l'aspecte o la qüestió perifèrica–, haurien de ser d'un abast molt més gran del que ens planteja el Grup Socialista i que es concreta en només la revisió de tres articles.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya, en aquests darrers anys i dintre de les poques possibilitats que contempla l'Estatut, ha tingut històricament l'oportunitat de bastir, de construir una administració que s'adigués amb els valors propis del nostre poble i amb la seva realitat territorial.

En primer lloc, i quant al model d'administració, es podria haver projectat una administració sense l'herència del passat; una administració que no fos producte dels vicis d'anteriors administracions, però, per contra, a la pràctica s'ha deixat passar, doncs, l'oportunitat sense establir un model propi lluny de la tradició espanyola afrancesada. Per contra, la Generalitat avui és una còpia mimètica de l'Administració de l'Estat, amb totes les limitacions i inconvenients propis d'una administració caduca, i sense els avantatges, també, d'una administració amb un estat fort al darrere.

En segon lloc, i quant a la divisió territorial, és sabut que la situació actual pel que fa a l'ordenació territorial i administrativa és insostenible. Els set nivells d'administració que suporten els ciutadans catalans: ajuntaments, consells comarcals, diputacions, subdelegacions del Govern –anteriorment governadors civils–, Generalitat, Govern espanyol i institucions europees, i si hi afegim també el delegat –en aquest cas delegada– del Govern espanyol a Catalunya, fan necessària una racionalització i una simplificació.

La majoria avui governant a Catalunya ha preferit de mantenir les diputacions, ja que, en qüestió de quatre anys, tres van passar a les seves mans i va passar a controlar la majoria de consells comarcals, que han vingut a assumir el paper de contrapoder als grans i mitjans municipis en mans dels seus adversaris polítics.

Per nosaltres, la proximitat i la simplicitat d'estructures són qüestions essencials per al bon funcionament dels afers públics i, en primer lloc, pel que fa al model, al model d'Administració a Catalunya, nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, sempre hem dit que els avantatges de la dimensió –en aquest cas reduïda– del mapa o del territori de Catalunya es perden i es perdrien quan es complica l'organigrama i els nivells jeràrquics difuminen les responsabilitats i anul·len la iniciativa personal.

I, per que fa a l'organització territorial, aquesta ha de respondre als criteris de democràcia local, d'aplicació a fons del principi de subsidiarietat institucional, de participació, de simplificació, de racionalització, i, per tant, ha de ser la base i el fonament per un desenvolupament econòmic i social harmònic i equilibrat del territori català.

En part, aquest doble problema, aquesta doble problemàtica que acabo d'exposar en dos plans diferents –simplificació i territori– és producte o és el resultat de la voluntat política d'un govern, d'una coalició governant, i aquesta voluntat política, en definitiva, va traduir-se, en el seu moment oportú, en la llei que avui se'ns proposa reformar per part del Grup Socialista. La mateixa voluntat política que, per exemple, fa que el delegat del Govern a les comarques de Barcelona, de Girona, de Lleida o de Tarragona –divisió provincial que ens recorda la dels governadors civils– ens informi de les moltes, de les múltiples activitats del president de la Generalitat en aquestes demarcacions.

Aquest no és el model que nosaltres hauríem volgut com a model d'administració catalana; la voluntat política que acabo d'expressar, i que no ens agrada, és la que ha consagrat que, allà on hi ha administració territorial de la Generalitat, al capdavant de cada departament en el territori hi hagi un delegat d'ensenyament, de sanitat, de cultura, de política territorial, etcètera; és a dir, tretze departaments coordinats per una mena de governador civil, a més a més, d'àmbit provincial. I aquest és un model que no respon al nostre entendre a la lògica de la legislació de règim local ni a la llei comarcal, que no implica un autèntic sistema de divisió regional o per vegueries, i per tant respon a un model centralista d'organització de l'Administració pública a Catalunya.

En definitiva, l'excés d'administracions que actuen a Catalunya i les divisions territorials sectorials que han creat els diversos departaments del Govern fan que Catalunya sigui un país, des del punt de vista administratiu i institucional, absolutament irracional. I això té uns efectes negatius de molt diversa índole, alguns dels quals s'han intentat evidenciar avui aquí en la presentació d'aquesta Proposició de llei del Grup Socialista: multiplicació de la despesa corrent, duplictat en alguns serveis, excessiva burocràcia... En definitiva, falta d'eficàcia administrativa en un moment, per exemple, en què es demana a l'empresa privada i a l'empresa pública la màxima competitivitat.

Nosaltres esperàvem que, primer, el pacte Convergència i Unió - Partit Socialista Obrer Espanyol, i després el pacte Convergència i Unió - Partit Popular, hauria comportat finalment l'aplicació de la disposició addi-

cional primera de la Llei 5/87, és a dir, la conversió de Catalunya en província única. No ha estat així. Esquerra Republicana de Catalunya hauria volgut que el Govern de la Generalitat s'hagués estructurat en regions, donant un pas substancial cap a la simplificació i l'apropament del servei públic als administrats, utilitzant les tècniques de descentralització i de desconcentració, i per fer possible, doncs, en aquest sentit, que serveis propis de la Generalitat fossin delegats i gestionats d'acord amb els principis i les orientacions del Govern, però per part dels ajuntaments i consells comarcals, i en aquest sentit evitant així la duplictat de funcions i millorant la gestió.

En conclusió, val a dir que cap a aquesta lògica que jo estic apuntant, ni que sigui d'una manera tímida i no gaire decidida, apunta aquesta Proposició de llei del Grup Socialista. Tanmateix, tot i ser aquest, en opinió del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, un instrument positiu, el que se'n proposa, per a la simplificació de l'Administració catalana, la desaparició de la figura política dels delegats i la limitació del rang dels responsables dels diferents serveis pensem que és una mesura francament insuficient. I és insuficient perquè per nosaltres la racionalització del mapa administratiu català passa, com ja he dit, per definir i aconseguir uns objectius amplis d'eficàcia, de racionalització i de desburocratització.

I aquí volem arribar, en primer lloc, amb la supressió de les diputacions; en segon lloc, amb l'exercici de la iniciativa legislativa prevista a la Llei 5/87 per convertir Catalunya en província única; en tercer lloc, vertebrant el territori des dels municipis, comarques i vegueries o regions, per tal d'assolir una vertebració més tramada i un desenvolupament econòmic i social més clar, i en última instància, també, al nostre entendre, definint en aquest sentit una política clara de transferència de les competències de les diputacions provincials a les vegueries o regions de futura creació, als consells comarcals i també als ens locals, als municipis. Això, per Esquerra Republicana, és el que permetria o facilitaria la simplificació de l'actual marc administratiu i deixar el Govern català com a únic ordenador del territori sense interferències de cap tipus, de cap mena, establint en definitiva l'estructura clàssica de tres nivells en la jerarquia administrativa: municipi, comarca i regió.

Des d'aquest punt de vista, bo i constatant –insisteixo– els elements positius que conté la proposta que ha fet el Grup Socialista, el nostre Grup s'abstindrà en la seva presa en consideració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres coincidim amb moltes de les coses que s'han dit des d'aquesta tribuna amb relació a aquesta Proposició de llei que ha presentat el Grup Socialista,

per a unes –des del nostre punt de vista– modestes modificacions de la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. Per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a Catalunya l'Administració s'ha d'estructurar sobre la base de dos grans eixos: l'Administració de la Generalitat i l'Administració local –Administració de la Generalitat que ha d'assumir tota l'administració de l'Estat; per tant, superar l'Administració perifèrica de l'Estat–, i aplicant conseqüentment el principi de subsidiarietat, dotant de més competències i recursos els ajuntaments.

És clar, aquí estem tractant especialment i essencialment de l'Administració de la Generalitat, i amb relació a l'Administració de la Generalitat nosaltres pensem que s'ha de descentralitzar: té –com s'ha dit, i no vull repetir-ho– tots els vicis de l'Administració de l'Estat, ha estat una reproducció de l'Administració de l'Estat. Avui mateix l'honorable senyor Rigol –jo l'escoltava aquest matí– reconeixia que hi ha defectes importants en l'Administració catalana, derivats –deia ell– de la forma com varen ser transferits, que vàrem haver d'assumir competències i pocs recursos en el seu moment i estructurar-nos tenint en compte el que ell..., o el que s'ha anomenat d'una manera corrent «la política de peix al cove». Però aquesta política de peix al cove ens ha comportat en aquest àmbit una administració –com deia– centralitzada, concentrada, irracional en molts aspectes i gens simplificada. Per tant, nosaltres pensem que s'ha d'avançar en aquest camí: en la descentralització, en la desconcentració, a limitar aquelles figures com les dels delegats territorials, que tenen un contingut elevadament polític i moltes vegades aliè a l'Administració –és a dir, fan més de funció política partidista en el seu territori, a vegades, que no de decisió administrativa. I, per tant, els elements essencials de la Proposició de llei, a nosaltres, sobretot de la seva defensa, que ha fet el senyor Mir, ens semblen assumibles.

Ahora s'ha d'anar a la racionalització de l'Administració de la Generalitat. S'ha dit –nosaltres hi hem presentat iniciatives– que no té sentit que hi hagi unes demarcacions pròpies de cada departament sobre el territori que no coincideixen; per tant, això s'ha de racionalitzar. S'ha de simplificar l'Administració, s'ha d'aplicar el principi de subsidiarietat –en conseqüència s'han de passar competències als ajuntaments. En definitiva, hem d'avançar a una administració que serveixi per a apropar els serveis als ciutadans, per a donar millor serveis als ciutadans; i, per tant, cal tenir com a element essencial els ajuntaments. Insisteixo, aquí en tot cas el que estem tractant és de la reforma específica i pròpia de l'Administració de la Generalitat.

I jo aquí coincideixo amb algunes de les qüestions que han plantejat els grups que m'han precedit, que, realment, d'aquella exposició de motius oral del senyor Mir –que no em refereixo a l'exposició de motius escrita–, se'n desprendria que aquí hem d'abordar una reforma amb molta més profunditat, amb molt més abast, no limitar-nos a la modificació d'aquests tres articles, no limitar-nos a la supressió –per modificació cap a la baixa– de la figura dels delegats territorials –que perden aquest caràcter polític, que agafen un caràcter administratiu, es fixen funcions de coordinació amb les quals nosaltres coincidim.

I he de dir ja de bell antuvi que nosaltres hi votarem favorablement. Nosaltres votarem favorablement la presa en consideració, tot i considerant que és molt insuficient, tot i considerant que en el tràmit parlamentari, a partir de les nostres aportacions i a partir d'altres aportacions, podrà ser millorable. Nosaltres, si no hi ha desacords en el fons, i en aquest cas no hi són... N'hi ha, evidentment, en aquests aspectes de forma, perquè ens sembla marcadament insuficient la Proposició, però –insisteixo– nosaltres hi votarem favorablement, nosaltres –en el cas que s'admeti a tràmit, com esperem–, en el seu cas i en el seu moment, plantejarem les esmenes que considerem adients perquè realment anem avançant de veritat en aquesta modificació de l'Administració de la Generalitat –de l'Administració perifèrica, en aquest cas, però del conjunt de l'Administració de la Generalitat–, per aconseguir, com deia, aquests objectius de la descentralització, de la desconcentració, de la racionalització i de l'aplicació conseqüent del principi de subsidiarietat. En definitiva, nosaltres, davant de les proposicions de llei que presenten altres grups, tenim aquesta actitud al Parlament de Catalunya, tenim aquesta actitud a tots els parlaments on Iniciativa per Catalunya - Els Verds té representació parlamentària.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcra

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. La Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya va ser en el seu moment una llei capdavantera, no tan sols entre les del seu gènere, sinó molt especialment en alguns dels aspectes regulats, com ara el tema del silenci administratiu o les normes sobre competència administrativa.

Aquesta Llei, aprovada essent vigent en l'àmbit estatal la Llei de procediment administratiu de 1958, es va veure afectada per les bases de règim jurídic de les administracions públiques i les normes sobre el procediment administratiu comú contingudes en la Llei 30/1992, de 26 de novembre –Llei del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. Aquest fet exigeix una adaptació de la regulació autonòmica a la normativa estatal, la qual cosa no es duria a terme si la cambra aprovés aquesta Proposició de llei.

A més, l'experiència acumulada durant més de sis anys en el funcionament de l'Administració de la Generalitat, des que es va aprovar la Llei, juntament amb l'aprovació de lleis posteriors a aquesta –com és la Llei 7/1996, de 5 de juliol, en la qual s'organitzen els serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat–, demana una revisió de continguts de la Llei per tal d'evitar que molts dels seus preceptes restin en l'oblit, atesa l'obsolescència de la seva regulació, i tornar a donar a aquesta

Llei el caràcter de capdavantera que tenia l'any 1989. La millora tècnica d'alguns dels seus preceptes, la simplificació d'altres i la reestructuració de matèries són finalment d'altres motius que justifiquen aquesta reforma. Però el Grup Socialista presenta una proposta de modificació molt parcial: sembla que només tinguin interès en la modificació dels articles que regulen l'estructuració dels delegats territorials.

El Grup Popular està estudiant des del mes d'abril d'aquest any una proposta més ambiciosa, per una part, i més definitiva, per una altra, ja que l'estudi inclou més de vint-i-cinc modificacions d'aquesta Llei. No entenem com el Govern de la Generalitat no ha abordat ja la modificació de l'actual legislació sobre organització, procediment i règim jurídic, pels arguments que he mencionat al començament de la meua intervenció. Esperem que el Govern, abans que acabi aquest període de sessions, faci la seva proposta; si no és així, quan s'iniciï el proper període de sessions faríem nosaltres una proposta de modificació. Que sí que és evident, i es podria reconèixer, que podria aquesta proposta i aquest estudi, o aquestes esmenes que nosaltres tenim ja estudiades, incorporar-les en el període de esmenes que s'obriria després de l'aprovació d'aquesta proposta de resolució, però nosaltres entenem que políticament no es comprendria que acceptéssim nosaltres, com a grup parlamentari, esmenar amb profunditat una iniciativa legislativa que és un simple retoc d'una llei que fa un altre grup parlamentari.

Doncs, emplacem el Govern que presenti un projecte de llei de modificació de la Llei d'organització del procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat abans que comenci el proper període de sessions, i, si no és així, tal com he dit, nosaltres presentàrem la nostra proposta.

He fet aquestes consideracions perquè el Grup Popular, en principi, recolza les preses en consideració dels grups de l'oposició, però lamentablement no podrà ser així en aquesta ocasió, i haig de reconèixer que serà una excepció a la norma que mantenim i que continuarem mantenint.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, se'ns proposa avui modificar la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. Aquesta va ser la Llei 13/1989, del 14 de desembre. Aquesta Llei va ser una llei molt treballada, va ser una llei d'una llarga tramitació; va durar gairebé un any; fins i tot els ponents vàrem decidir, en aquell moment, portar-la al Consell Consultiu –per cert, els articles 18, 19 i 20, que són els que el senyor Mir, en nom del Grup Socialista, ens demana de modificar, no van ser objecte de cap tipus de comentari específic; estaven dintre les potestats d'organització de la Gene-

ralitat i, per tant, no tenien especial conflictivitat—, però va ser, precisament... —i amb això volia acabar—, d'aquelles dues esmenes a la totalitat, d'aquelles 250 esmenes a l'articulat, va quedar un tema en què no va ser possible arribar al consens; no va ser possible arribar al consens i va ser, precisament, en aquests tres articles que ara el senyor Mir ens demana de modificar. Vol dir que deuen ser articles «gafats», perquè, realment, va ser l'únic punt de conflictivitat.

També he de dir-li que el consens va ser tan gran que, fins i tot, va arribar als ponents; el ponent del Grup Mixt avui forma part dels rengles de Convergència i Unió, el ponent d'Esquerra Republicana també forma part dels rengles de Convergència i Unió, el ponent del Grup Popular també forma part dels rengles de Convergència i Unió, el ponent del Grup Socialista ja no està en l'activitat política —espero que això no li passi a vostè— i el ponent del Grup d'Iniciativa s'ha modificat, i el tenim aquí present, i li desitjo que per molts anys ho pugui seguir sent, encara que avui ha estat substituït brillantment pel senyor Roc Fuentes.

Dir que nosaltres, en aquesta llei..., segurament té raó el senyor Simó Pujol, que caldrà modificar-la: té raó. És una llei que va ser innovadora al seu moment, però han passat els anys, s'han produït modificacions legislatives importants en el si de la legislació de l'Estat i, per tant, caldrà adaptar-les. No sé si exactament en aquest termini que vostè em demana, d'una forma tan premuda, però és molt evident que el Govern ho està estudiant. I que el Govern procedirà a presentar una iniciativa legislativa. Però de la mateixa manera que ho vam fer llavors, per consens, també intentarem fer-ho ara. Perquè són aquestes grans lleis..., home, no és una llei, potser, dita bàsica o de desenvolupament bàsic de l'Estatut, però sí que és una llei prou important per cercar, com en aquella ocasió —com l'any 1989—, una gran unanimitat, un gran consens.

Certament, aquesta Llei va lligada, com han dit altres ponents, a la divisió territorial de Catalunya, però no ens confonguem, no és aquest el problema; el problema, llavors com ara..., segurament, hi ha una discrepància de quina sigui la divisió territorial que volem donar-hi, però en tot cas, el problema no és aquest. El problema, senyor Mir, és polític. I vostè ens vol fer trampes. (*Remor de veus.*) Trampes dialèctiques, trampes lícites, però trampes. Vostè ens vol confondre i ens vol dir: «Home, ara que vostè han aconseguit el que no van aconseguir en catorze anys de majoria absoluta del meu Govern, al qual jo donava suport, que és la supressió de la figura dels governadors civils, i el seu menysteniment polític» —no pas personal—, «això que vostè no van aconseguir en catorze anys de govern de majoria absoluta..., o dotze anys, ni van aconseguir amb dos anys de suport ple al Govern de coalició amb el PSOE, i que ara, curiosament, ho han aconseguit a través d'uns pactes amb el Grup del PP, ara, això és el que també han de fer a Catalunya.» I aquí està l'error, perquè un delegat territorial del Govern de la Generalitat no té res a veure amb el governador civil. I no hi té res a veure no pas perquè no tinguin funcions a vegades coincidents o semblants; és perquè és una altra filosofia política. Jo no dic que la seva filosofia política estigui lli-

gada a la figura estranya, aliena a l'Administració de Catalunya, com és la figura del governador civil, que no hi té res a veure.

És molt evident que la figura del delegat del Govern és una divisió, una descentralització, millor dit, del Govern de la Generalitat; és la possibilitat que l'acció de govern de la Generalitat es vegi, es palpi i, a més, amb gruix polític, arreu del territori de Catalunya. I això no té res a veure amb si hi han divisions territorials diferents. L'emplaço a dir-li..., li diria exactament el mateix, exactament el mateix del que li estic dient, si la divisió territorial de Catalunya no fos l'actual de quatre circumscripcions electorals que coincideixen amb les províncies de Tarragona, Barcelona, Lleida i Girona; li diria exactament igual si es tractés de vegueries, si es tractés de regions o si es tractés d'una província única. La diferència de filosofia entre el que vostè ha defensat i el que jo li estic dient seria diametralment oposada, perquè el delegat territorial, en aquests moments, en la vegueria que vostè volgués, o allà on el volgués, no tindria res a veure amb el governador civil. Per què? Doncs, miri, perquè..., si li ho he d'explicar, ja, malament, si vostè no m'entén. Perquè el governador civil és una figura aliena totalment, històricament aliena, rebutjada, que tot el nacionalisme polític sempre ha demanat la seva supressió. I al final, fixi's, estem a punt —dic «a punt»— d'aconseguir-ho. Perquè en el seu projecte de LOFAGE i en les seves esmenes encara es parla de «governador civil». I encara no es vol menystenir el governador civil. Vull dir que no sigui tan optimista; afortunadament, ara no tenen majoria, vostès, a Madrid.

Ara bé, nosaltres, miri, en una paraula intentaré dir-li-ho: per a nosaltres, i segurament per a altres grups polítics de la cambra, del que es tracta, en el fons, és d'aprimar l'estructura de l'Estat i, en canvi, enfortir els eixos de la nació. Ja m'entén.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, passarem a la votació. (*Remor de veus.*)

Iniciem la votació.

La presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació dels articles 18, 19 i 20 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, ha quedat refusada per 37 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

Proposició de Llei d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat (presa en consideració)

Passem al punt quart de l'ordre del dia: presa en consideració de la Proposició de Llei d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat,

presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. D'acord amb l'article 107 del Reglament, pasarem directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra, cada un d'un temps límit de quinze minuts. Per presentar la Proposició, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, són dues les raons que han portat el Grup d'Iniciativa - Els Verds a presentar una proposició de llei d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat, una de tècnica... (*Remor de veus.*)

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que vulguin parlar que surtin de l'hemicicle.

El Sr. Boada Masoliver

Una de tècnica i una de política. La tècnica ve determinada per la necessitat de reordenar l'abastament d'aigua en alta en el sistema Ter - Llobregat, retornant el protagonisme a l'Administració local. La divisió artificial de l'abastament en alta en dues xarxes, bàsica i secundària, amb diferents titularitats privades -SGAB, Societat General d'Aigües de Barcelona- i públiques -autonòmica, metropolitana i comarcal-, i amb una indefinició de les relacions administratives entre les empreses concessionàries gestores d'instal·lacions, enquadrades en una o altra xarxa, genera conflictes polítics, administratius i econòmics. Més endavant en faré una explicació més extensa, de tota aquesta problemàtica.

L'altre argument, el polític, el determinen els incompliments per part de la Generalitat dels compromisos concrets el 28 de setembre de 1994. Com tots vostès ja saben, ara fa més de dos anys va esclatar el conflicte del rebut de l'aigua, on tot un seguit de ciutadans i associacions es mobilitzaren contra l'ús i abús del rebut de l'aigua com a instrument cobrador dels diferents tributs i exaccions del cicle hidràulic, cosa que el feia, i encara el fa, socialment intolerable.

Aquest conflicte posa en evidència la necessitat que un sol gestor es faci càrrec de la gestió integrada de l'abastament regional en alta. La declaració, signada el 28 de setembre de 1994, entre representants de la Plataforma unitària -associacions de veïns, d'usuaris i centrals sindicals-, de les forces polítiques amb representació parlamentària i de les administracions implicades -Generalitat i Entitat Metropolitana- va semblar que podia ser l'inici d'una via de solució del conflicte, sempre que es complissin els compromisos adquirits, que eren tres -i que encara, per desgràcia, continuen sent. Primer, el Govern de la Generalitat havia de presentar, en el termini d'un mes des de la signatura de la declaració, un projecte de modificació de la Llei 5/90, en relació amb el tipus de gravamen dels cànons d'infraestructura hidràulica. En segon lloc, s'havia de fer una modificació en profunditat, abans de tres mesos, després de la signatura de la declaració, de la Llei 4/90, en el sentit de

crear -i ho diu textualment- «una autoritat única de gestió en matèria d'abastament d'aigua en alta a diferents poblacions; unificació de la xarxa bàsica i secundària com a xarxa regional d'abastament, garantint la participació de les entitats locals interessades i el respecte a les seves competències». I el tercer punt: «la modificació en profunditat de la Llei 5/90, abans de tres mesos després de la signatura de l'acord referent al cànon d'infraestructures hidràuliques».

Bé, de tots aquests compromisos signats per l'Administració de la Generalitat, només s'ha fet efectiu el primer, mitjançant l'aprovació de la Llei 13/1994, que modifica els coeficients correctors dels cànons d'infraestructura. En aquesta problemàtica, una cosa menor. Queden encara pendents la modificació de les lleis 4 i 5, la part més substancial de l'acord i la clau per resoldre un problema que encara és viu -recordin, si no, la concentració del mes passat al Palau d'Esports de Barcelona- i que si es revifa serà per la irresponsabilitat del Govern de la Generalitat. Amb la presentació d'aquesta llei, el Grup d'Iniciativa - Els Verds dona compliment al compromís adquirit com a avalador de la declaració del 28 de setembre, fent ús de la seva responsabilitat política.

Per començar a argumentar l'articulat de la llei, cal anar a buscar els antecedents de l'abastament de l'aigua a l'àrea de Barcelona. La primera concessió s'atorga a la Societat General d'Aigües de Barcelona, SGAB, el 24 de juny de 1953, i consisteix en la captació d'aigua del Llobregat mitjançant la construcció de la planta de Sant Joan Despí, per a l'abastament de Barcelona i poblacions del seu cinturó urbà. Aquesta concessió de domini públic hidràulic, d'acord amb la Llei d'aigües del 1879, s'atorga per un període de noranta-nou anys, comptats des de l'inici de l'explotació l'any 1955 -és important, aquesta data, retenir-la-, amb reversió de les obres a l'Ajuntament de Barcelona un cop transcorregut aquest termini.

Més endavant, l'any 1977, els ajuntaments no metropolitans interessats creen una empresa mixta, junt amb SGAB i altres companyies concessionàries de serveis municipals de subministrament. Era el Consorcio de Abastecimiento de Aguas del Río Llobregat, Sociedad Anónima, que es fa càrrec de la construcció i explotació d'una nova planta de captació d'aigües superficials a Abrera.

Pel que fa a les captacions del Ter, del riu Ter, un cop construïts els embassaments de Sau i Susqueda, el Ministerio de Obras Públicas atorga concessió de domini públic hidràulic a l'Ajuntament de Barcelona l'any 1961. Per a la potabilització de l'aigua del Ter i la seva posterior distribució als municipis del Vallès Oriental i Occidental, Maresme i Barcelonès, es construeix la planta de Cardedeu, finançada al 50% per l'Administració de l'Estat i els ajuntaments, i, segons la Llei de 1959, un cop els municipis haguessin complert els seus compromisos econòmics, l'Estat els cediria la titularitat de la planta i de la seva explotació, així com de la concessió de l'aprofitament hidràulic.

En aquest sentit també, el 31 de març de 1966, l'Ajuntament de Barcelona concedeix a SGAB la prestació del servei de subministrament domiciliari amb la ma-

teixa durada que les concessions d'aprofitament hidràulic atorgades pel Ministerio de Obras Públicas, o sigui, noranta-nou anys. Aquesta fórmula obviava el compromís d'haver-se de definir sobre la data final de la concessió, cosa que en aquests moments és un greu problema. Aquesta data està subjecta des de l'inici a la polèmica legal derivada de la incidència, a la durada de la concessió estatal de cabals de la Llei de règim local de 1950, que va establir com a termini màxim de les concessions de serveis públics locals el de cinquanta anys, que es manté en l'actual legislació local.

D'acord amb la Llei de règim local de 1950 –posterior, per tant, a la d'aigües de 1879, i vigent en el moment que el Ministerio de Obras Públicas atorgà el 1953 la concessió de cabals a SGAB–, les concessions de domini públic hidràulic referides a un servei municipal d'abastament d'aigua no es podien donar per noranta-nou anys, sinó que la seva durada s'havia de limitar, com a màxim, als cinquanta anys. La disposició transitòria segona del Reglament de serveis de les corporacions locals de 1955 va conformar, en tot cas, l'aplicació del règim local en matèria de serveis, amb substitució d'altres règim jurídics. En l'ordenament hidràulic vigent, encara que la Llei d'aigües de 1985 permet concessions de fins a setanta-cinc anys, l'article 123.3 del Reglament del domini públic hidràulic de 1986 limita la durada de les concessions a la fixada en els contractes entre la corporació local i la companyia o companyies, que no pot ser superior als cinquanta anys.

D'acord amb tot el que he esmentat, la data de finalització de la concessió d'SGAB a Barcelona seria el 2005, cinquanta anys després de 1955, i no pas el 2054, noranta-nou anys des del 1955, com pretén l'esmentada societat.

Aquests són arguments que podrien semblar col·laterals, però, tenint en compte els interessos econòmics i de tot ordre que es mouen en totes aquestes concessions i terminis, és un element cabdal a l'hora de tenir una autoritat única i pública en l'abastament de la xarxa regional.

Seguint amb la descripció dels antecedents, el 28 de gener de 1982 la Corporació Metropolitana de Barcelona assumeix la gestió de l'aigua a l'àrea metropolitana, i el 1983 es signen tot un seguit de protocols i contractes amb diferents companyies d'aigües: a part d'SGAB, SAUR, Sorea, CAARLL, etcètera, pels quals, en primer lloc, la Corporació Metropolitana de Barcelona passa a ser titular de la planta d'Abrera. Em sembla que aquests elements són importantíssims per a entendre el fet de la modificació de la Llei 4/90 que nosaltres presentem. En segon lloc, es preveu que adquirirà, la Corporació, la titularitat de la planta de Sant Joan Despí en el moment que entrin en funcionament la canonada 240, d'Abrera a Sant Joan Despí, el dipòsit de la Font Santa i les corresponents connexions amb els municipis usuaris i que es reconcessionin els serveis de subministrament d'aigua domiciliària amb les companyies d'aigües per un nou període de cinquanta anys. De fet, es tracta d'una previsió de solució consensuada al conflicte dels terminis de les concessions, que es situen en el 2033; com podran veure, és una data mitja-

na entre el 2005 i el 2054. En tercer lloc, es porta a terme una programació dels preus i les obres mitjançant un contracte programa entre les companyies i la Corporació. I, en últim lloc, s'estableix un preu metropolità per finançar l'adquisició d'Abrera i altres obres i serveis.

Pel que fa a l'explotació de la portada d'aigües del Ter, un cop pagades les obres de Cardedeu, els municipis que les havien finançat al 50% constitueixen la Mancomunitat d'Abastament d'Aigües del Ter, que té per objectiu assumir la gestió de la planta. En definitiva, s'estava dissenyant una estratègia de l'abastament d'aigua ja no a l'àrea metropolitana, sinó a bona part de l'anomenada Regió I, en la qual les entitats locals supramunicipals –Corporació Metropolitana i Mancomunitat– eren titulars dels cabals i assumien la gestió en alta; com vostès ja saben, la gestió en alta es refereix a la captació, la potabilització i la distribució als municipis. En contrapartida, es garantia a la Societat General d'Aigües de Barcelona i a les seves filials la gestió en baixa per un termini que resolvia les indefinicions de la durada de les diferents concessions municipals i preveia un increment plurianual de preus garantit pel contracte programa. Aquesta estratègia, la ratificava el suport competencial de les lleis de règim local i la d'aigües del 1985.

L'estratègia abans esmentada és la que volem recuperar amb aquesta Llei, amb la modificació de la Llei que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ja que una de les lleis d'ordenació territorial, la Llei 7/1987, va fer desaparèixer la Corporació Metropolitana de Barcelona. Tot i que aquesta Llei atribueix els serveis hidràulics a la nova entitat metropolitana que es crea, el Decret 5/1988, de traspàs de serveis, no li transfereix la titularitat sobre la planta d'Abrera, amb el doble pretext que subministra aigua a municipis no pertanyents a l'entitat –cal dir que només representava el 12,4% del cabal– i que la instal·lació s'ubica fora de l'àmbit metropolità, raons per les quals la titularitat passa a la Generalitat, i la gestió, a la Junta d'Aigües. Posteriorment, i mitjançant la Llei 4/90, es dona el pas definitiu perquè la Generalitat substitueixi l'Administració local en la titularitat i la gestió de l'abastament d'aigua en alta a Barcelona i els municipis del seu entorn. És, doncs, amb la modificació d'aquesta Llei que presentem nosaltres, el Grup d'Iniciativa - Els Verds, que es torna a la legalitat competencial que l'actitud centralista del Govern de la Generalitat havia furtat als ens locals.

Una vegada explicats tots aquests antecedents, entraríem en quins són els aspectes més importants d'aquesta Llei que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la modificació de la Llei.

En primer lloc, la racionalització en una sola xarxa regional de tota la xarxa en alta, captació, potabilització i subministrament als municipis, eliminant les actuals xarxa bàsica i xarxa secundària, ja que tècnicament i hidràulicament no té cap sentit que siguin gestionades separadament.

En segon lloc, reintegrar a la competència local l'abastament en alta, tal com preveu la Llei de règim local,

que en el seu article 86.3 el defineix com un servei essencial. Aquesta competència es concreta en la creació d'una entitat de dret públic subjecta a dret privat, o sigui, una empresa pública..., això sí, a diferència de les que hi ha en aquest país, amb majoria local en el seu consell d'administració; de fet, per coherència amb la Llei de règim local. Aquesta empresa s'anomenarà ATLL, Aigües Ter Llobregat.

Tercer punt, aquesta entitat tindria l'àmbit territorial de la Regió I, tal com el defineix el Pla territorial general de Catalunya, amb la possibilitat –això sí– de poder vendre aigua, aquesta entitat, a municipis interessats fora d'aquest àmbit territorial.

Quart punt important, en la nova xarxa regional s'integrarien les instal·lacions de gestió privada, tot respectant –això sí– el seu règim concessional. A partir d'aquest moment, la relació concessional d'aquestes companyies, l'establirien amb aquesta nova empresa anomenada ATLL.

Cinquè punt, el sistema tributari és semblant a l'actual amb la modificació que nosaltres presentem. La nostra proposta és força coincident amb el primer esborrany que va presentar la Conselleria de Política Territorial: es confirma el caràcter de subjectes passius de les companyies d'aigües. Això vol dir que, el preu de l'aigua en alta, l'han de pagar les companyies, i aquest no ha de repercutir de forma separada en el rebut de l'aigua. Aquest cost és un més que té la companyia com a empresa. Aquesta és la línia que hauria de seguir la modificació de la Llei 5/90, del cànon d'infraestructures hidràuliques.

El sisè punt, en relació amb l'aspecte competencial, en la modificació de la Llei es consolida el paper de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus com a administració titular de tots aquells serveis municipals de subministrament domiciliari d'aigua que estiguin gestionats per un mateix concessionari. Es converteix d'aquesta manera en l'única administració concedent i que té plenes competències en matèria d'aprovació de tarifes i altres funcions de tutela dels serveis municipals. En relació amb l'Entitat Metropolitana, cal dir –i és de justícia dir-ho– que és l'única administració signant de la declaració del 28 de setembre de 1994 que ha donat compliment al seu compromís de regular l'opció dels usuaris de pagar la quota de la taxa metropolitana de gestió de residus municipals –la Tamgrem– mitjançant padró i liquidació anual, independentment de la factura de l'aigua, i ha mostrat una vegada més la responsabilitat i el compliment dels acords que contreu, en aquest cas, l'Entitat Metropolitana.

Per últim –el setè punt–, a l'addicional tercera es crea una comissió mixta entre la nova ATLL i l'Entitat Metropolitana, que s'encarregarà de fer un conveni de transferències de titularitat, i a les addicionals quarta i sisena es reproduïen els protocols del 18 d'abril de 1983, que van deixar sense efecte la Llei 4/90 i que nosaltres restablim en aquesta Llei.

Per últim, assenyalar la necessitat de presentar la modificació de la Llei 5/90 per completar el compromís contret. El fet de no presentar ambdues modificacions

alhora no li treu validesa i oportunitat, ja que el fet d'anar juntes va ser un fet conjuntural, i a més a més les dues lleis desenvolupen temes diferents: la 4/90, que ara mirem la seva modificació, es refereix a la xarxa regional i fa referència a un territori concret, la Regió I, i la Llei 5/90 fa referència al rebut de l'aigua i abraça tot el territori nacional.

Senyores diputades, senyors diputats, amb aquesta llarga exposició he volgut mostrar la necessitat d'aquesta Llei, perquè ha de servir per a solucionar un conflicte social greu, el del rebut de l'aigua, perquè dona compliment al compromís que es va signar el setembre del 1994 amb la Plataforma unitària pel rebut de l'aigua i perquè racionalitza l'abastament de l'aigua en alta, creant una sola autoritat administrada pels ens locals; elements, aquests, que des del nostre punt de vista són suficients perquè aquesta cambra voti afirmativament a la presa de consideració i així la Llei pogués entrar en el tràmit d'esmenes per tal de fer les aportacions necessàries per a enriquir-la mitjançant el consens. Estic convençut que l'opinió pública, les associacions de veïns, les associacions d'usuaris, els sindicats, tots aquells que varen signar la declaració del setembre del 94 no entendrien un vot negatiu del Grup majoritari que dona suport al Govern, ja que la modificació de la Llei 4/90 és un compromís del Govern amb aquestes entitats. Després de més de dos anys d'incompliment, l'excusa que el Govern ja la presentarà més endavant s'hauria d'entendre com un acte de desídia i d'irresponsabilitat. Espero que no sigui així i que aquest text serveixi de punt de partida per fer una llei amb el suport de tota la cambra.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Com de costum, he de preguntar si hi ha algun torn en contra. (*Pausa.*) Hi ha torn en contra. Té la paraula el diputat senyor Josep Sánchez, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Sánchez i Pagès

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'antuvi vull anunciar que el Grup de Convergència i Unió s'oposarà a la tramitació d'aquesta Proposició de Llei, d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat, perquè al nostre albir presenta tot un seguit de disfuncions tècniques i jurídiques que fan del tot impossible la seva assumpció sense malmetre seriosament l'ordenació jurídica vigent, a banda que els posicionaments polítics que s'hi manifesten són totalment oposats als que defensa la nostra coalició.

Dic «disfuncions tècniques» ja que no aconseguim allò que es proposa, que és la gestió unificada de la xarxa regional de distribució d'aigua en alta, tot diluint les competències entre el nou ens que es pretén crear i l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus. «Disfuncions jurídiques» ja que entenem que vulnera en alguns aspectes principis fonamentals de lleis bàsiques del nostre ordenament jurídic, llevant fins i tot competències irrenunciabls de les

administracions locals. I, finalment, «capteniments polítics diametralment oposats als nostres» i que es concreten en el buidament de competències i de representativitat de la Generalitat de Catalunya en els òrgans de decisió de l'ens que es pretén crear.

Dit això, i entrant més profundament en el redactat, observem que en la seva extensa exposició de motius la Proposició de llei en qüestió pretén donar compliment a una part del compromís assolit el 28 de setembre de 1994 entre alguns representants de la Plataforma unitària –i dic «alguns» perquè no em consta que els representants de la Confavc la signessin finalment– juntament amb representants de les forces polítiques presents al Parlament de Catalunya, de la Generalitat i de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus, com a administracions implicades. Tot això referent a diversos aspectes de l'abastament en alta de l'àrea de Barcelona i amb allò pactat quant a la creació d'una autoritat única de gestió en matèria d'abastament en alta a poblacions, amb unificació de les xarxes, anomenades bàsica i secundària, amb una xarxa regional d'abastament.

Aquest objecte és desenvolupat en la part articulada de la Proposició, però el text apareix encapçalat per una extensa exposició de motius, que podria molt dignament presentar-se com un article d'investigació, en el qual part del seu contingut s'aparta de la finalitat ordinària d'aquest segment de la norma, la qual ha de ser, segons el criteri més estès, l'exposició de les novetats que aporta la Proposició, el marc normatiu competencial i fàctic en què s'insereix i l'establiment de criteris interpretatius, però no ha de ser el vehicle d'expressió d'opinions sobre disputes de caire jurídic, com ara la vigència de determinades concessions de serveis públics, la qual cosa, a més de ser un tema absolutament collateral respecte al que es pretén regular en la Proposició, ha de ser resolta, en el seu cas, per tribunals de justícia, de manera que el Parlament no hi hauria d'entrar, si no vol córrer el risc de sortir del marc de les seves competències.

Pretendre que aquesta cambra faci llei de qüestions que entenem que s'han de resoldre davant dels òrgans legislatius, a banda que vulnera el principi fonamental de la divisió de poders, podria lesionar drets constitucionals de tercers, tot creant un estat evident d'indefensió, al nostre entendre, totalment i absolutament improcedent.

Però seguint en la línia argumental, veiem que l'establiment d'una autoritat en matèria d'abastament en alta de la conurbació de Barcelona és resolt en la Proposició declarant que el servei públic és titularitat de l'entitat de dret que s'hi crea i on la Generalitat participa al costat de les altres administracions, sense que se li reconegui cap paper decisor. Aquest fet ve constatat en el repartiment de la representativitat en els òrgans de decisió de l'ens. Aquesta afirmació comporta el desplaçament, tant de la Generalitat com de les entitats locals, quant a les competències definides en l'actual marc legal. No sembla aquesta la solució tècnica més encertada, ja que un ens institucional pot exercir funcions instrumentals per encàrrec, delegació o encomanament, però no pot substituir en la titularitat de la competència les administracions territorials.

Cal ressenyar que la mateixa Proposició no de llei, tot seguint un camí erràtic, esmena aquesta posició poc ortodoxa, determinant en l'article 6.1 que l'entitat de dret públic creada té per objecte l'exercici de les competències concurrents de les entitats locals i de l'Administració de la Generalitat sobre abastament en alta a l'àrea de Barcelona. I així mateix en l'article 1, apartat b, quan es refereix a la regulació de l'exercici de les competències concurrents de les entitats locals i de l'Administració de la Generalitat sobre la mateixa matèria.

Resulta indubtable que l'entitat de dret públic pot prestar el servei, però no pot ser el titular de les diferents competències involucrades en el servei públic. Però, fins i tot adaptant la Proposició de llei a les exigències assenyalades, entenem que la solució proposada no és acceptable des del bon enteniment de les competències de la Generalitat ni de les administracions locals afectades.

L'abastament en alta de l'àrea de Barcelona és un servei públic que ultrapassa l'interès individual dels municipis que reben l'abastament procedent de la xarxa Ter - Llobregat. Cal recordar que la manca de disponibilitat de recursos propis en la mateixa àrea ha determinat la necessitat d'obtenir-los fora d'ella amb destinació a un conjunt de municipis propers en l'espai, amb una intensa relació recíproca, la qual cosa ha obligat a considerar de forma global la dotació d'aigua necessària per a satisfer el seu abastament.

La conseqüència d'aquesta intercomunicació de recurs és que tant els aspectes quantitatius de la dotació –volums d'aigua destinats al servei públic– com els aspectes espacials –decisió sobre quins àmbits territorials han de rebre el servei– configuren una matèria competencial que excedeix fonamentalment i material el títol municipal per excel·lència, que és la distribució domiciliària d'aigua potable.

Aquestes i altres qüestions queden reflectides de forma inequívoca en l'exposició de motius de la Llei 4/1990, quan diu que «aquestes decisions» –referint-se a les adoptades en matèria de la distribució espacial i temporal d'un recurs limitat com l'aigua– «afecten directament les possibilitats de desenvolupament econòmic de les àrees a què es refereix; així, una garantia relativa de disponibilitat de recursos o, si més no, de la seva adequació a les variacions estacionals de la demanda és determinant per a la instal·lació o la reubicació d'empreses industrials, per a la consolidació de les tendències sobre mobilitat de la població, per al desenvolupament de les expectatives en matèries de turisme i segona residència...» És a dir, un seguit d'aspectes que formen part de la planificació de l'activitat econòmica d'ordenació del territori i del desenvolupament urbanístic de Catalunya, i que, pel seu contingut, són situats en l'àmbit de la competència de la Generalitat –articles 9.9, 12.1 i 3 de l'Estatut.

La Llei 17/1987, el contingut de la qual es recull en el Decret legislatiu 1/1988, va atribuir a la Generalitat, en aplicació d'allò exposat, la promoció i execució d'actuacions de política hidràulica que són necessàries per a pal·liar els dèficits i desequilibris que hi ha a Catalunya, complir la política d'abastament d'aigües sense

perjudici de les competències de les administracions locals en la matèria i prestar els serveis públics dependents o derivats dels aprofitaments i obres hidràuliques que afecten àrees del seu territori. Tot això, la solució adoptada per la legislació vigent reconeix als municipis la competència en abastament de poblacions que s'estén a la prestació del servei mínim obligatori d'abastaments domiciliaris d'aigua potable i a la prestació de serveis mitjançant la construcció d'infraestructures d'abastaments municipals o supramunicipals, sense oblidar la participació de les entitats locals en l'adopció de decisions relatives al sistema d'abastament d'aigua que afecten la competència de la Generalitat.

Com a seguiment de l'anterior, i fent un examen detallat de la Proposició de llei, es mostra la inadequació de la solució adoptada, ja que l'articulació de la seva decisió bàsica, és a dir, l'atribució de la titularitat del servei públic d'abastament en alta a una entitat no territorial, incorre en importants disfuncions.

La primera d'elles és palesa en el passatge del text, article 4.1, on s'atribueix a la dita entitat la regulació dels recursos hídrics –s'entén que de la conca dels rius Ter i Llobregat, a manca d'altra precisió. La funció de regulació no afecta només la disponibilitat de l'aigua per a l'abastament, sinó que desenvolupa un paper essencial en la prevenció i eliminació d'avingudes i en l'evitació d'inundacions, a més del manteniment de cabals constants per imperatiu de protecció mediambiental, sense oblidar que l'aigua embassada es dedica també a altres usos alternatius a l'abastament, com ara els regatges, els usos industrials en general i la producció d'energia elèctrica.

No només no és raonable que una entitat que realitza el servei d'abastament sigui la responsable de la regulació de les conques d'on obté els recursos, sinó que una fórmula organitzativa com aquesta podria infringir normes bàsiques estatals com la que estableixen la unitat de gestió i el respecte de la unitat de la conca hidrogràfica, article 13 de la Llei d'aigües. De dur-se a terme la modificació proposada, és força previsible la petició d'importants disfuncions en la gestió del recurs per la intervenció de dues entitats sobre les dues conques.

En una línia similar, la Proposició de llei atribueix a l'esmentada entitat la planificació. Si s'interpreta aquesta expressió d'acord amb el seu sentit ordinari en l'àmbit de la legislació hidràulica, hem d'entendre que es refereix a la planificació hidrològica, la qual cosa obliga a rebutjar el precepte per motius similars als exposats anteriorment –trencament de la unitat de gestió i entrada en concurrència amb una altra administració– i afegir-n'hi algun de més. La planificació hidrològica, fins i tot de les conques que discorren només per una única comunitat autònoma, dotada de competències sobre administració i gestió de l'aigua, està subjecta a les prescripcions bàsiques que estableix la normativa, no disponibles per part dels parlaments autonòmics, com ara que han de ser de conca.

Pels motius assenyalats anteriorment, sembla que una entitat dedicada a l'abastament en alta no pugui disposar de la informació global sobre una conca en relació amb les demandes presents i futures i els recursos dis-

ponibles com per desplaçar l'Administració de la Generalitat en la competència planificadora.

Tampoc es té en compte la unitat de gestió respecte de la unitat de la conca hidrogràfica que ha de presidir l'organització de l'Administració hidràulica, quan a la disposició addicional quarta s'estableix que «l'entitat de dret públic creada a la Proposició de llei esdevé l'administració titular i concedent de concessions de domini públic hidràulic». No s'aclareix a quina part del domini es fa referència, però, en qualsevol cas, la normativa bàsica estatal no admet que es fraccioni una conca per a la seva gestió i administració, ni això és convenient ni raonable per a la bona gestió del recurs.

De nou, en l'article 5.2, el qual introdueix el tema de la titularitat de les concessions, es torna a reincidir en el mateix plantejament erroni. El nou plantejament consisteix a atribuir la titularitat de les concessions en l'àmbit territorial de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractaments de Residus a aquesta entitat, la qual cosa suposa un desplaçament de l'actual titular, Aigües Ter Llobregat, almenys en una part del territori. Sembla poc realista aquesta posició, ja que l'objectiu d'aconseguir una gestió conjunta i coordinada de les concessions d'aigua del sistema Ter - Llobregat difícilment es pot dur a terme millor amb dues entitats que amb una de sola, sobretot quan les dues entitats incidiran en la mateixa unitat hidrològica.

Es detecta en el text de la Proposició legislativa una llacuna jurídica que rau a transcriure mutatis mutandis de l'article 4 de la Llei 4/1990..., en el qual s'enumeren algunes de les competències que, en matèria hidràulica, corresponen a la Generalitat en l'àmbit servit per la xarxa Ter - Llobregat, i atribuir-les sense més a l'entitat prevista en la Proposició de llei. Aquesta orientació no té en compte que en el subministrament en alta a l'àrea de Barcelona, a més de l'estricta operació de servir aigua en alta, hi són implicades altres competències d'un abast molt més ampli, com la regulació i planificació del recurs, que en cap cas poden ser exercides fora de l'àmbit de decisió de l'Administració hidràulica de la Generalitat.

Tot això no fa més que confirmar el que ja s'ha afirmat anteriorment sobre el fet que l'abastament realitzat per la xarxa Ter - Llobregat, especialment mitjançant la xarxa bàsica, actualment és un servei públic que excedeix completament l'interès aïllat considerat de cadascun dels municipis beneficiaris.

Resulta també incongruent amb l'objecte de la Proposició de llei que s'atribueixi a l'entitat pública que s'hi crea la construcció de collectors d'aigües pluvials i de xarxes de conducció d'aigües depurades d'interès regional. En el primer cas, hom no veu la relació entre el servei d'abastament i els collectors d'aigües pluvials, els quals són directament lligats a l'acció de l'Administració hidràulica encaminada a l'evitació d'inundacions. En el segon cas, sembla poc coherent que una entitat dedicada a l'abastament d'aigua realitzi infraestructures d'aigües depurades, atès que el Reial decret 849/1986, pel qual s'aprova el Reglament del domini públic hidràulic, prohibeix la seva destinació per al consum humà, llevat de situacions catastròfiques o

d'emergència. Es tracta, en ambdós supòsits, de funcions pròpies de l'Administració hidràulica, indissolublement lligades a la seva funció d'administració i control dels recursos hidràulics.

Una altra incoherència de la Proposició de Llei, derivada de l'atribució a una entitat de dret públic de competències que corresponen a l'Administració territorial, és l'atribució a la dita entitat de l'exercici de la potestat expropiatòria, la qual cosa no és possible perquè la normativa bàsica estatal la reserva a les administracions territorials.

No és menys motiu de perplexitat el redactat de l'article 6 de la Proposició de Llei, el qual sotmet l'entitat de dret públic al règim jurídic derivat de l'aplicació integrada de la legislació de règim local i l'Estatut de l'empresa pública catalana. És a dir, una agregació, o, podríem dir-ne, «macedònia» normativa, de difícil aprehensió i, sobretot, generadora d'una gran inseguretat jurídica. Resta, d'aquesta manera, l'entitat de dret públic, sense definició de la seva naturalesa jurídica i submergida en l'ambigüitat, aspecte aquest totalment contrari al que presumptament es pretén evitar amb aquesta Proposició de Llei.

Una altra qüestió plantejada a la Proposició de Llei que suscita el comentari és el tractament donat a les tarifes que hauria de percebre la nova entitat de dret públic. Els articles 19 a 23 del Projecte estableixen la tarifa de xarxa regional amb una proposta de procediment específic d'aprovació de la tarifa, el qual tindria rang legal diferent als establerts en la normativa actual. Com a tal tarifa per al subministrament d'aigua, sembla que han de regir-se la seva tramitació i aprovació per la normativa comuna de la Generalitat en aquesta matèria determinada per reglament.

Fetes aquestes consideracions, s'ha d'assenyalar que, per tal de donar compliment al compromís adquirit el 28 de setembre de 1994, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a través de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, està treballant en un projecte normatiu, en el qual es preveu l'establiment d'una autoritat única de gestió de les xarxes d'abastament en alta de l'àmbit territorial esmentat, amb unificació de la xarxa bàsica i la xarxa secundària, la qual cosa és objecte de la present Proposició de Llei. Aquest projecte serà presentat properament pel Govern en aquesta cambra.

Per aquests motius, i altres de menors, el Grup de Convergència i Unió s'oposarà a la tramitació d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris que fins ara no han intervingut; temps límit de cadascun: deu minuts. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'entitat de dret públic Aigües Ter Llobregat, creada per

aquesta Llei, succeix l'Ens d'Abastament d'Aigües creat per la Llei 4/90, del 9 de març, que per Decret 210/93, del 27 de juliol, d'aprovació dels seus estatuts, va adoptar la mateixa denominació i es subroga amb tots els seus drets i obligacions. Això és el que diu la disposició addicional segona de la Llei que se'n proposa, i a partir d'aquí s'imposa forçosament el contrast entre el text legal en vigor i el que pretén substituir-lo, per tal de veure o endevinar les motivacions de la proposta. Al marge d'altres diferències, que tot i ser importants semblen més circumstancials, hi ha dos elements que diferencien els dos textos legals amb un substrat comú: el del poder polític via control o gestió de l'aigua, que segur que no devien trobar els pioners a abastar d'aigua a Barcelona, el comte Mir, el seu germà Borrell II, posem per cas, quan van construir el rec comtal que passava sota les antigues muralles, es nodria d'aigües del riu Besòs, travessava Sant Martí de Provençals i desguassava a la platja de la ciutat. Ni tampoc es devia plantejar, a finals del segle XVI, el conseller en cap Pere Ferreres, quan, per primera vegada, es va plantejar la portada d'aigües del Ter a Barcelona, o quan l'any 1634 es projectà per primera vegada portar l'aigua del Llobregat.

Les dues diferències bàsiques a què feia referència són les següents: en primer lloc, l'article 2 de la Llei del 90, que crea l'Ens d'Abastament d'Aigua, i el mateix article de la que se'n proposa. El primer distingeix entre xarxa bàsica, xarxa secundària i xarxa domiciliària, essent la primera gestionada pel mateix Ens, mentre que l'Administració municipal, sola o associada, gestiona les altres dues. L'article 2 de la Llei que se'n proposa deixa la xarxa domiciliària i agrupa la bàsica i la secundària en una xarxa que anomena «xarxa regional». Aquesta proposta, òbviament, pot tenir els seus avantatges, perquè la gestió agrupada en una única xarxa del que ara mateix són les xarxes bàsiques i secundària pot millorar la coordinació i l'aprofitament més efectiu i integral de totes les inversions realitzades, evitant, d'altra banda, certes situacions confuses, com les que es produeixen en el tub 2.40, entre Abrera i Sant Joan Despí, infrautilitzat incomprensiblement, si ho mirem des de paràmetres d'estricta eficiència, i que en certa manera demostra que actuacions disperses i sense connexió amb xarxes paral·leles no ajuden gens a la racionalització del servei.

En segon lloc, l'article 8 de la Llei avui vigent crea l'Ens d'Abastament d'Aigua com a entitat de dret públic de la Generalitat amb personalitat jurídica pròpia. En canvi, l'article 6.2 de la Llei que se'n proposa estableix que Aigües Ter Llobregat té personalitat jurídica pròpia i diferenciada de les administracions públiques que hi participen i es regeix pel que disposa aquesta Llei; supletòriament, es regeix per l'aplicació integrada de la legislació del règim local i de l'Estatut de l'empresa pública catalana en tot allò que no sigui contrari, oposat o contradictori amb els preceptes de la Llei. Això i la composició del consell d'administració que dibuixa la Proposició de Llei, on els representants del Govern de la Generalitat perden clarament la majoria i, per tant, el control de l'Ens..., i això ja no ens sembla ni bé ni malament, sinó tot el contrari, perquè tenim la sensació que serà justament això el que farà que, mal-

grat tenir elements positius, aquesta proposta de llei no tiri endavant. És topar amb allò que ni el comte Mir, ni Borrell II, ni el conseller en cap Pere Ferreres van topar: buscar poder polític on hi hauria d'haver només voluntat d'optimitzar la gestió i, per tant, el servei als ciutadans. Sembla que s'intenti sectorialitzar l'etern debat de la subsistència de la corporació metropolitana i que allò que ara gestiona l'Entitat Metropolitana del Sanejament Hidràulic i Tractament de Residus a través de la seva empresa Sogemasa, ara amb un altre nom, pugui ampliar la seva actuació al conjunt de xarxa d'abastament en alta.

A banda d'aquestes dues diferències bàsiques, hi ha altres elements de la nova proposta a considerar. Per exemple, el plantejament d'una nova tarifa, la tarifa de xarxa regional, que haurien de pagar les empreses que prestin el servei de subministrament domiciliari d'aigua potable i que podria comprendre les despeses d'inversió en instal·lacions de la xarxa regional i en altres infraestructures hidràuliques. Això, probablement, ajudaria a resoldre el conflicte del rebut de l'aigua –dic resoldre perquè els ciutadans pagarien o, millor, pensarien que pagarien només pel consum de l'aigua–, però no ajudaria a abaratir el rebut, perquè res fa pensar que les empreses distribuïdores no repercutissin la despesa o les despeses d'inversió en els usuaris. En el fons, també hi ha la discussió de si aquestes instal·lacions s'han de pagar amb taxes o haurien de ser objecte de finançament via pressupostos; una taxa sobre l'aigua té sentit ecològic pel fet que els ciutadans s'adonin que es tracta d'un recurs escàs i que cal cuidar del consum, però caldria que part d'aquests recursos s'utilitzessin a prendre mesures reals d'estalvi. D'altra banda, algunes previsions de la proposta ens semblen francament exagerades, com ara les facultats que en l'article 16 es dona al personal de l'Ens, etcètera.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, ens abstindrem en la votació d'aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per posicionar-me breument sobre la Proposició de llei presentada per Iniciativa per Catalunya, una Proposició de llei sobre la qual nosaltres avancem que ens abstinem, i ens abstinem perquè, tot i que en el fons del presentat podem compartir en força ocasions la diferent articulació que hi ha en aquesta Proposició de llei, el cert és que també hi tenim notables discrepàncies, en altres punts d'aquest articulat.

Nosaltres veiem amb bons ulls el fet que es presenti aquí una modificació de la Llei 4/90. Aquesta modificació de la Llei, tal com s'ha explicat en l'exposició de motius per part d'Iniciativa - Els Verds..., ja hauria d'haver estat modificada, si ens atenem als acords uni-

taris que es van produir en la Plataforma unitària i que deia que a finals o abans que acabés el 1994 aquesta modificació s'hauria de produir –també parlava de la Llei 5 i d'esquitllada també es feia referència a la Llei 19/91. El fet és que, tot i que s'ha produït una petita modificació d'una d'aquestes lleis afectades, el gruix d'aquestes lleis no ha estat modificat, i, per tant, nosaltres considerem que és urgent que es faci la modificació d'aquesta Llei atenent que afecta elements molt significatius, com són la racionalitat i la simplificació en l'abastament d'aigua en l'àmbit metropolità, i que ve a respondre a la necessitat d'una acció conjunta en l'àmbit metropolità, que en l'actualitat és inexistent.

Des de la nostra òptica també donem suport al que representaria una gestió integrada, al que representaria la creació d'una autoritat única, i pensem que aquestes qüestions facilitarien l'eficiència de l'abastament d'aigua en l'àmbit metropolità. I aquest abastament d'aigua en alta pensem que, en incorporar elements de racionalització i simplificació, tindria una repercussió econòmica sobre el rebut de l'aigua. D'altra banda, també trobem que s'ha de recular al principi quant a les competències que tenien els municipis en relació amb la xarxa bàsica i amb la xarxa secundària. Per tant, hi han alguns elements, en aquesta xarxa bàsica i aquesta xarxa secundària, que creiem que s'han d'unificar.

Hi han alguns elements, doncs, que nosaltres compartim, però alhora no se'ns escapa, a nosaltres ni a ningú –i la presentació i defensa d'aquesta Proposició de llei que s'ha fet, doncs, ja ho apuntava–, que el rerefons és el rebut de l'aigua, i el rebut de l'aigua és un tema complex, és un tema força complex, i la virtut que tenia fins ara és que la Plataforma unitària havia acordat què és el que es feia, què és el que es tirava endavant de manera conjunta, unitària i consensuada, per mirar de solucionar aquest problema, que és un problema real i un problema, com ja he dit amb anterioritat, d'una complexitat bastant significativa.

D'alguna manera, amb la presentació d'aquesta modificació de la Llei 4, que ja es contemplava, com he dit abans, en els acords presos per la Plataforma unitària, un grup polític decideix portar i tirar endavant per iniciativa pròpia una proposta, una proposta que malaureadament, i pel que s'ha pogut anar veient, doncs, no obté el consens i, per tant, aconsegueix els efectes contraris al que es preveia. Nosaltres pensem realment que el tema de l'aigua, doncs, s'ha de prendre amb molta seriositat, i que si es pren amb seriositat s'hi han d'incorporar dos elements claus: l'element del preu de l'aigua, en el qual s'ha de decidir si el preu de l'aigua ha de ser més barat o més car, i s'ha d'entrar també sobre la unificació dels tres impostos en litigi, si s'unifica en un. Aquests són elements molt importants per a resoldre tota la qüestió del rebut de l'aigua.

És per tots aquests motius que nosaltres ens abstindrem davant d'aquesta Proposició presentada.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds ha presentat la Proposició de llei de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat, que ara prenem en consideració. No entrarem avui en el contingut de l'articulat, perquè nosaltres, en cas que això tirés endavant –però que ja hem vist que, evidentment, no tira endavant–, doncs, hauríem d'entrar moltes esmenes a l'articulat de la Proposició que vostès presenten, però sí en l'extensa exposició de motius de la Proposició esmentada.

Crec que, resumint aquesta llarga exposició de motius, el que vostès pretenen és la modificació de la Llei, com ja s'ha dit –i ho han repetit els diferents diputats d'altres grups parlamentaris–, la Llei 4 de 1990, i amb això, la creació d'una xarxa regional única d'abastament Ter - Llobregat. Per quins motius? Ben sincerament, per dos –per tant, coincideixo amb el senyor Boada–: el primer ve donat pel conflicte creat pel rebut de l'aigua, i el segon pels acords adoptats per la declaració signada el 28 de setembre de 1994 entre els representants de la Plataforma unitària, les centrals sindicals i totes les forces polítiques representades en el Parlament, i també pel Departament de Política Territorial i el de Medi Ambient, i per l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus.

En un dels acords signats, el de modificació del marc legal, en la lletra a del punt sisè, es va acordar –llegeixo literalment– «l'autoritat única de gestió en matèria d'abastament en alta a poblacions, unificació de xarxa bàsica i secundària com a xarxa regional d'abastament, garantint la participació de les entitats locals interessades i el respecte a les seves competències». Sobre aquesta qüestió i en aquest contingut, vostès basen la seva Proposició de llei, en donar compliment a aquell compromís. Crec que és el moment també de recordar que en el sisè punt de la lletra c del mateix acord vàrem acordar i signar que durant la tramitació parlamentària del Projecte de llei a presentar pel Govern per tal que es compleixi la resta del contingut de la lletra c, que ara ho recordo, que el Consell Executiu procurarà –diu– «assolir el màxim grau de consens entre els grups parlamentaris i les entitats locals, que permeti una acceptació incondicionada del nou marc legal d'actuació en matèria de gestió de l'abastament a poblacions i de finançament del cicle hidràulic i del servei, així com dels criteris i finalitats que inspiren el present acord». Continua dient aquest acord que «es convocarà les entitats representades en la Plataforma per tal de treballar en els criteris de l'acord setè», que tots vostès coneixen molt bé.

A hores d'ara continuem tenint el conflicte del rebut de l'aigua, o, millor dit, no l'hem resolt. Tampoc no s'ha creat en aquesta legislatura la Comissió d'Estudi del Cicle de l'Aigua, i, evidentment, hi ha un compliment irresponsable per part del Govern de la Generalitat. Per tant, nosaltres compartim la inquietud que entenem que motiva la proposta que estem debatent d'Iniciativa - Els Verds. Tot i això, davant les recents notícies aparegudes als mitjans de comunicació, en una entrevista realitzada a l'honorable conseller Artur Mas, així com per la informació a què el nostre Grup Parlamentari ha pogut

tenir accés, de la Conselleria de Política Territorial, ben aviat el projecte... –i també ho he escoltat per l'illustre diputat que s'ha posicionat en contra, de Convergència i Unió–, ben aviat el projecte de llei referent a l'autoritat única de gestió de les xarxes d'abastament en alta, amb unificació de la xarxa bàsica i de la xarxa secundària, entrarà properament a aquest Parlament.

El nostre Grup Parlamentari ha optat per donar un vot de confiança al Govern, tot valorant molt positivament el treball realitzat per Iniciativa - Els Verds. Per tant, i tal com es desprèn de la nostra, o de la meua, intervenció, votarem en contra de la presa en consideració de la Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista anuncia que s'abstindrà en la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'ordenació de l'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Ens abstindrem perquè –i aquestes són les consideracions prèvies que volia fer– el Grup Socialista ha defensat sempre, en aquesta cambra, la necessitat del consens al voltant dels temes de política hidràulica de Catalunya. Consens que en alguns moments ha estat possible amb alguns grups de la cambra, bàsicament amb el Grup del Govern, i el Partit Socialista ha tingut tradicionalment una posició, diguem, de consens en matèria hidràulica amb el Grup del Govern: al voltant de les lleis 4 i 5 de l'any 90, al voltant del Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, hi ha hagut aquest consens. Aquest consens, més endavant, es va ampliar amb altres grups polítics i amb institucions ciutadanes, que es reunien al voltant de la Plataforma unitària, i van arribar a un acord de modificació de les lleis hidràuliques de Catalunya. Però en aquest acord, tal com deia la diputada Dolors Montserrat, es tornava a insistir en la necessitat de l'acord i el consens de tots els grups parlamentaris.

Aquest consens no hi és, i s'ha de tornar a trobar, i a nosaltres no ens sembla que sigui a través d'una iniciativa d'un sol grup que s'arribi a consensuar les polítiques. El consens s'ha de construir des del Parlament. El Grup Socialista, en aquest Parlament, ha plantejat repetides vegades la necessitat de constituir un grup de treball al voltant de la problemàtica del cicle de l'aigua. I en aquest tema el nom no fa la cosa. Hem dit que no ens semblava oportuna una comissió parlamentària perquè els treballs de les comissions parlamentàries són molt lents i no hi participa el Govern, i diem: fem un grup de treball, amb els grups parlamentaris i amb el Govern. És una proposta sobre la qual tornem a insistir: cal que el conseller de Política Territorial, que el Govern, plantegi la necessitat de tornar a constituir

aquest grup de treball. Grup de treball que ha de discutir la Llei 4 i la Llei 5, que aquest és un altre element pel qual no podem prendre la votació favorable d'aquesta presa en consideració de la Llei. Per què? Perquè les dues modificacions han d'anar lligades una a l'altra.

Ara bé, el Grup Socialista, quan planteja la necessitat del consens, també vol dir amb contundència que no hi ha d'haver ni claudicació ni sotmetiment. I defensarem unes posicions concretes. Defensarem la necessitat de la unificació de la gestió del cicle de l'aigua en el Departament del Medi Ambient. Defensarem que el preu de l'aigua reflecteixi els costos globals de la gestió de l'aigua: la captació, la potabilització, el transport, la depuració, la reutilització. No ens semblaria oportú cedir a determinades pressions de les companyies subministradores, que en aquests moments demanen que es separi del preu de l'aigua el que són els cànon i els impostos de la Generalitat; ens semblaria un error que es permetés a aquestes companyies cobrar únicament i exclusivament el preu de l'aigua, perquè els cànon de la Generalitat no es cobrarien.

Per tant, en les consideracions prèvies, insistir en la necessitat del consens, i segona idea molt concreta —el consens, senyor conseller, i una segona proposta que em sembla que vostè ha de recollir avui mateix—, que és la necessitat de convocar de nou les entitats signants de l'acord sobre l'aigua. Hi ha un problema, un problema sobre el cost de l'aigua, un problema sobre el rebut de l'aigua, que l'hem de tornar a debatre i hem de tornar a trobar acords, que en el seu moment potser no es van acabar de concloure, per motius que no cal portar aquí en aquesta cambra. Per tant, trobem el consens parlamentari, fem una comissió d'estudi amb participació del Govern i fem el consens amb la societat.

Sobre el contingut de la Proposició, estem d'acord amb algunes de les propostes i estem en desacord amb d'altres. El Grup Socialista lamenta que, compartint com compartim el govern de l'Entitat Metropolitana, el Grup que compareix el govern amb nosaltres presenti una iniciativa sense haver-la consensuat. No ens sembla que sigui una bona línia d'actuació política.

Però bé, hi ha punts positius i punts negatius. Punts positius? S'unifica la gestió: d'acord. Es reformula l'entitat d'Aigües Ter Llobregat com a entitat de dret públic: d'acord. I s'amplia la participació de l'Administració local: perfecte. Es torna a aquesta empresa d'Aigües Ter Llobregat la gestió de la secció residual: d'acord. Es refermen... (*Remor de veus.*)

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci, per poder escoltar bé la intervenció del diputat que s'adreça a la cambra.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

Es refermen les competències de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus: perfecte. Però aquí hi ha un problema: el refermament de l'Entitat Metropolitana va acompanyat d'un desapo-

derament del món local; en aquest tema hi ha una discrepància, i també hi ha una discrepància en el tema de les condicions de les concessions —la proposta d'Iniciativa per Catalunya pren unes posicions polítiques, pren unes determinacions, que no ens sembla que siguin prou clares ni pel que fa referència, ho repetim, a les competències municipals ni pel que fa referència a les concessions i a les titularitats. I estem també d'acord que les tarifes d'Aigües Ter Llobregat s'incorporin al rebut de l'aigua.

Per tant, tot i estar d'acord amb part del contingut de la Llei, nosaltres ens refermem en la necessitat del consens, en la necessitat de crear aquesta comissió d'estudi aquí al Parlament de Catalunya amb participació del Govern, en la necessitat de convocar immediatament la Plataforma de l'aigua i els grups parlamentaris i institucions signants i en la necessitat de retrobar el consens en l'àmbit metropolità i amb les administracions locals competents.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Iniciem la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei d'ordenació de l'abastament d'aigua mitjançant el sistema Ter - Llobregat ha quedat refusada per 10 vots a favor, 61 vots en contra i 40 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers

Atès que, el capítol de preguntes, el començarem aquesta tarda a dos quarts de cinc de la tarda, passem al capítol d'interpellacions. El que era abans punt vuitè serà ara el punt cinquè de l'ordre del dia d'interpellacions: és la interpellació al Consell Executiu sobre el Cos de Bombers, presentada pel diputat del Grup Mixt Salvador Morera. Té deu minuts per exposar la interpellació el diputat senyor Morera.

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que s'hagin d'absentar de l'hemicicle que ho facin amb una certa rapidesa per no interrompre les tasques d'aquest Ple. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president...

El president

I facin el favor de guardar silenci!

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'enunciat d'aquesta interpellació que passo a substanciar és prou ampli com per poder dedicar-hi molt de temps. No obstant, el temps que permet una interpellació, tot i consistir en qüestions relatives a temes de política general, no dona per fer un repàs glo-

1780

bal sobre el conjunt de temes i aspectes diversos que afecten aquest Cos, és a dir, el Cos dels Bombers de la Generalitat de Catalunya. Consegüentment, ja anuncio que excloc de la meua intervenció aspectes per altra banda prou importants i interessants, com per exemple les relacions interadministratives entre les corporacions locals i la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya –que, bàsicament, els temes més interessants d'aquest aspecte serien de tipus econòmic–; la campanya d'estiu d'enguany –tot i que estic convençut que el senyor conseller potser en voldrà dir alguna cosa, perquè ha anat prou bé–; la coordinació amb altres departaments –especialment amb el d'Agricultura–, o el paper dels bombers voluntaris –tot i que en algun moment de la meua intervenció m'hi referiré, encara que sigui molt breument.

D'entrada, s'ha de fer un recordatori que em sembla que, per lògic, no s'hauria de fer, però que em sembla que en aquestes circumstàncies és bo recordar. La feina, l'activitat de bomber, comporta un elevat risc i un grau de perillositat extrem; per tant, l'Administració que assumeix aquesta competència i aquest Cos, que a Catalunya és de la Generalitat i d'alguns ajuntaments –que per cert, si no vaig errat, són el de Barcelona, el de Tarragona, el de Reus i el de Lleida–, i també en un altre camp algunes empreses privades, però pel que fa a les administracions públiques comporta una gran responsabilitat pública i política. En conseqüència, doncs, dins l'acció de Govern, l'activitat del Cos de Bombers haurà i hauria de ser permanentment prioritària. Per tant, caldrà que l'aportació de mitjans tècnics, administratius i humans i l'esforç en formació sigui suficients i adequats.

Fetes aquestes premisses, de pura lògica, com he dit, contrasta d'entrada, al meu entendre, l'excessiva freqüència de relleus i vacants en els càrrecs de màxima responsabilitat política i tècnica a la Direcció General. Si en la cúpula del Cos no es dóna la tranquil·litat i la permanència mínima en els càrrecs, és molt difícil endegar i mantenir una bona política de direcció i gestió administrativa. La provisionalitat porta massa temps –almenys fins ara– instal·lada, al nostre entendre, a la Direcció General. Per exemple, en quatre anys hem tingut el relleu de tres directors generals: el senyor Dueso, el senyor Bernis i el senyor Ortí –per cert, que avui ens acompanya, la qual cosa agraeixo, la seva presència. Amb tot, he de dir que en el període del conseller Pomés sembla que s'ha començat a invertir la tendència, cosa de la qual nosaltres ens alegrem especialment, tot i que hi ha hagut algun relleu puntual que des de dintre el Cos no s'ha acabat d'entendre massa, com per exemple el de l'anterior responsable de l'àrea de prevenció. Però, sigui com sigui, el que sí que demanaríem, i comencem a veure i denotar dintre la Direcció General, és aquesta voluntat de permanència en els càrrecs i, per tant, de manteniment en les responsabilitats.

Alguns trets, per començar ja a desgranar la interpellació, que són d'interès: per exemple, els pressupostos. Jo no he tingut massa temps de poder valorar els pressupostos, el Projecte de pressupostos que aquest dilluns

va entrar aquí al Parlament; per tant, em referiré molt a algunes de les tendències que s'han marcat en els darrers pressupostos.

Per exemple, és interessant que es comencin a pressupostar de forma prou important aspectes, per altra banda prou normals, o que haurien de ser habituals, com les gratificacions i serveis extraordinaris; és important de destacar la gran inversió pressupostària pel que fa a lloguers d'helicòpters –que, per cert, augmenta i continua augmentant espectacularment en el Projecte de pressupostos del 97–, i, pel que fa al darrer any, i als dos últims anys, hem notat una davallada pel que fa a l'adquisició de vehicles terrestres del Cos, tot i que he de dir, si mal no ho recordo, que per a aquest Projecte de pressupostos del 97 aquesta tendència a la baixa s'inverteix i va a l'alça.

Nosaltres denotem, d'entrada, pel que fa a la línia pressupostària, dos aspectes que s'haurien de tenir en compte: un és la necessitat de renovació del parc de vehicles, tot i que ja he dit que em semblava recordar que en els pressupostos del 97 aquesta tendència s'invertia –s'ha de recordar que al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya actualment encara hi ha vehicles que tenen una antiguitat superior als trenta anys; nosaltres entenem que una de les prioritats de la Conselleria de Governació ha de ser precisament el relleu gradual però constant d'aquests vehicles–, i també hauria de ser una prioritat absoluta, al nostre entendre, la renovació, jo diria pràcticament la restauració, de molts parcs de bombers que actualment es troben en una situació no massa –no massa– favorable.

Un altre aspecte que voldria remarcar especialment en aquesta interpellació és l'Escola de Bombers de Catalunya, el paper de l'Escola de Bombers de Catalunya. Jo he mirat altres intervencions que hi han hagut fins ara en aquest Parlament, diverses iniciatives, pel que fa al Cos de Bombers, i només n'he trobat una, del 80 cap aquí, o dues, referides a l'Escola de Bombers. Jo em sembla que aquest és un dels grans temes que han deixat de ser protagonistes en els diversos debats sobre bombers que hi ha hagut en aquest Parlament. La nostra conclusió és que aquesta Escola –almenys fins ara– no acaba, o no ha acabat, de funcionar prou bé. Nosaltres entenem que és bàsicament degut a les condicions actuals, que no permeten complir, o no permeten complir del tot, amb les funcions, que són de formar i de preparació dels bombers. Bàsicament per dues qüestions: les limitacions d'infraestructura i la impossibilitat de complir els objectius acadèmics marcats d'entrada.

Les limitacions d'infraestructura. És bo recordar que l'any passat es va inaugurar la nova Escola de Bombers de Catalunya i que es va decidir la seva ubicació dintre del recinte de l'Escola de Policia de Catalunya. Nosaltres entenem –i no només nosaltres, i el temps ens comença a donar la raó– que aquest, al nostre entendre, va ser un error. Un error perquè probablement no es van tenir en compte moltíssimes coses, una de les quals és que les promocions dels mossos d'esquadra durant aquest període de temps fins d'aquí a set o vuit anys seran molt nombroses i que, per tant, això impossibilita que es puguin compaginar i compartir les infraestructures d'una forma normal i adequada amb el Cos de

Mossos d'Esquadra; les ínfimes dimensions de la mateixa Escola –pràcticament només són..., representa només tres aules i un menjador per a tres-centes persones–, i la manca d'infraestructures conseqüència de les anteriors..., és a dir, les dimensions molt reduïdes i la seva ubicació, per tant, la manca d'infraestructures importants que pateix aquesta Escola: no té campus propi, no hi ha camp de maniobres, no hi ha una torre d'entrenament i no hi ha tampoc una piscina que pugui servir per a la formació dels bombers.

Conseqüència d'això i també, una mica, per altres mancances que hi ha és la problemàtica pel que fa a la consecució dels objectius acadèmics. Des de l'Escola, des de la seva creació, s'han anat realitzant uns cursos bàsics, cursos de..., o fòrums i d'altres cursos d'especialitat, que a nivell general, doncs, tenen un nivell interessant; però des del nostre punt de vista s'haurien de modificar algunes coses; per exemple, la formació permanent. Des d'alguns sindicats de bombers, aquesta ha estat una reiteració i una reivindicació permanent els últims temps; per exemple, se'ns ha recordat –i és una dada significativa– que hi han bombers amb una antiguitat de vint anys en el Cos que pràcticament no han fet formació des que van entrar en el Cos. I és, per tant, que l'Escola, malgrat les seves limitacions, hauria de prioritzar, dintre dels seus diversos aspectes acadèmics, la formació permanent, com d'altres aspectes també, no?, però especialment aquesta qüestió. Probablement faria falta una reforma potser administrativa i complementar-la amb un canvi de línia pel que fa a la consecució d'aquestes infraestructures que abans he citat.

Un altre aspecte que al meu entendre, que al nostre entendre es fa necessari citar és la necessitat de completar el marc legal del Cos, del Cos de Bombers de la Generalitat. Jo diria que estan pràcticament cobertes totes les necessitats legislatives pel que fa a aquest Cos, però queda, resta pendent, jo diria, un reglament que és bàsic, que és fonamental i que no hem acabat d'entendre el perquè encara no s'ha elaborat i s'ha publicat, que és o hauria de ser el reglament dels bombers professionals de la Generalitat. S'ha fet el Reglament –almenys que jo en tingui constància– dels bombers voluntaris, s'ha fet el Reglament de la l'Escola, s'ha desgranat la mateixa Llei 5/94, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments de Catalunya, amb d'altres reglaments, però al nostre entendre aquest reglament hauria de tenir, hauria d'haver tingut una prioritat legislativa evident que, al nostre entendre –i no sabem exactament per què–, no ha tingut, però em sembla que hauria d'aparèixer ben aviat i regular el que és pròpiament el Cos de Bombers, que són els bombers professionals de la Generalitat, en tots aquells aspectes que la Llei, per qüestions de tècnica legislativa, no és capaç ni té la voluntat d'entrar-hi.

Hi han aspectes que tenen una creixent preocupació per part dels bombers i que em sembla que és bo i interessant que recordem. Probablement s'hauria de citar més en el debat de pressupostos, però ja ho vaig citar; no va tenir..., va tenir en part èxit –ja ho he dit abans– pel que fa a una partida, a una evolució dels pressupostos en una partida molt concreta que és favorable, però em sembla que és bo de recordar, perquè aquesta és també

una de les reivindicacions més persistents pel que fa al Cos, que és el pagament, o hauria de ser el pagament puntual de les retribucions pel que fa a l'execució de tasques fora de l'horari ordinari i de les dietes. Per les notícies de què disposo jo ara –no sé si han variat o no han variat–, el dia d'avui encara queden pendents de liquidació vuit mesos d'aquest any i un mes de l'any anterior; no sé si s'ha solucionat ja... Molt bé. En qualsevol cas, sí que aquest és un tema que s'ha anat allargant, aquesta problemàtica, any rere any, que hi ha voluntat per part de la Conselleria de resoldre-ho i que les previsions pressupostàries, en aquesta lectura que he fet ràpida del pressupost del 97, sembla que ho volen continuar resolent, però el senyor conseller estarà d'acord amb mi que aquest és un tema que reiteradament, doncs, citen els sindicats i el mateix Cos de Bombers pel que fa a la necessitat que tenen o la preocupació que tenen perquè això es resolgui. Nosaltres entenem que la resolució hauria de venir per aconseguir arbitrar en el temps un període màxim de liquidació i que sigui, doncs, puntual, quan toca, i no estar, una mica, a l'expectativa de quan es podrà fer la liquidació.

Per acabar –perquè se m'ha acabat el temps–, hi han diversos aspectes de la plantilla pròpiament del Cos..., en tot cas, m'hi referiré després, en la contrarèplica, però, en qualsevol cas, per acabar, aquests són, resumidament, senyor conseller, alguns dels apartats que configuren la problemàtica del Cos de Bombers de la Generalitat en l'actualitat, tot i que reconeixem que n'hi ha d'altres. Esperem i desitgem que per part de la Conselleria de Governació es tingui en consideració tota aquesta problemàtica que s'ha expressat.

Res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Pomés, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Morera, gràcies, perquè la seva interpellació em permet avui també explicar en aquesta cambra, una mica, en quina situació està immers en aquests moments el Cos de Bombers de la Generalitat.

Com vostès saben, s'ha presentat aquí en aquesta cambra, fa aproximadament un mes o una mica més, un projecte de llei de protecció civil de Catalunya. Per què parlo de protecció civil? Doncs, parlo de protecció civil perquè, entre d'altres, això significarà una reestructuració i significarà una consolidació que ha de tindre el paper dels bombers en tot el dispositiu de protecció civil arreu de Catalunya. Es tracta, en definitiva, que els bombers, que estic absolutament d'acord amb vostè que tenen una responsabilitat important en la seva tasca i que, per tant, doncs, s'ha de tindre en consideració des d'un punt de vista públic i des d'un punt de vista polític, doncs, en el futur el paper dels bombers –per dir-ho així, en termes gràfics– ha de passar de ser la

figura del professional del foc a passar ser la figura del professional de les emergències i, per tant, no solament en el tema dels incendis, sinó en altres catàstrofes com inundacions, accidents –accidents industrials, accidents de circulació, etcètera–, rescats..., tota aquesta sèrie de coses.

És ben cert que nosaltres una de les primeres coses que vam fer a partir de la Llei de bombers de la Generalitat va ser la d'anar primer a un reglament del Cos de Bombers voluntaris, en «detriment» –i posem la paraula detriment entre cometes– del reglament de bombers professionals, perquè ens semblava que el que estava més necessitat en aquells moments d'estructuració, doncs, era precisament el Cos de Bombers voluntaris, cos que –insisteixo– per part del Govern existeix la voluntat que tingui la mateixa consideració quant a tècniques professionals, quant a formació, quant a mitjans, quant a reciclatge o especialització per part de l'Escola, igual que els bombers funcionaris. És dir, l'única diferència que ha d'existir entre els bombers funcionaris i els bombers voluntaris és el vincle o relació contractual que haurien de tindre amb l'Administració.

Això, aquesta situació, ha fet que nosaltres ens replanegéssim moltes de les qüestions, i una d'elles és aquest reglament que vostè ara, en les darreres paraules, em plantejava: el reglament de funcionament del Cos de Bombers, que, si jo ara no recordo malament, em sembla que les darreres setmanes ha sortit ja un primer esborrany a consulta tant de les organitzacions sindicals com dels responsables de parcs, de zona i de brigada; hi ha un primer esborrany de reglament de Bombers. Reglament de Bombers que a més també contempla un altre aspecte, que era la consideració de la relació de llocs de treball que hi havia d'haver i, per tant, la redistribució d'efectius en els parcs de Catalunya.

Pel que fa a una de les consideracions que vostè em diu sobre els pressupostos, és cert que una de les qüestions importants que hi ha és tot el tema d'equipament, material, vehicles. L'any 93, el total de despesa en aquest sentit per inversions reals en vehicles i equipaments va ser de 443 milions de pessetes; l'any 94, va ser de gairebé 322 milions; l'any 95, va ser un total de 593 milions de pessetes. És cert que durant l'any 96, fruit, en part, també de tota la situació de pròrroga pressupostària, de pressupost prorrogat, etcètera, s'ha fet..., s'ha destinat una única partida –una única partida–, però, en aquest cas, per a la compra de material, precisament, altament especialitzat per als grups de rescat i de salvaments, que s'havien de dotar. L'any 97, com vostè diu, en el Projecte de llei de pressupostos que ha entrat en el Parlament aquesta setmana, existeix ja una altra vegada una consignació per a tot el tema de material mòbil, a fi i efecte d'anar fent uns períodes d'amortització.

Pel que fa al tema d'helicòpters –una altra de les coses que vostè m'ha plantejat–, sí que és cert que aparentment la partida d'helicòpters s'incrementa, però és que nosaltres ara sortim d'una tècnica pressupostària diferent, que és que anys enrere hi havia una primera partida, petita, de 110, 120 milions de pessetes, partida ampliable, que al final de l'exercici es liquidava amb un seguit, doncs, d'increments notables. Ara el que prete-

nem és mirar que des de l'inici de l'exercici hi hagi una planificació, una planificació al més ajustada a les previsibles necessitats, però que respongui realment al tema, i no anem amb partides ampliables que després sempre fan grinyolar el pressupost. La partida d'enguany és una partida en base, una mica, als esquemes que s'han utilitzat l'any 96, tot i tenint en compte que preveiem que potser les condicions meteorològiques del 97 no siguin tan favorables com les que hem gaudit aquest estiu del 96.

Pel que fa al tema de pagaments en serveis extraordinaris, absolutament d'acord amb vostè que s'ha de procurar tindre una regularització i una actualització. Sense que això serveixi d'excusa –sense que això serveixi d'excusa–, sinó simplement i planerament a nivell d'explicació, dir-li que, en part, a vegades el retard es produeix per una manca d'agilitat en la que podríem denominar «arribada de les dades» a serveis centrals, és a dir, el que seria pròpiament la facturació o consideració que els circuits, donada la dispersió de parcs, a vegades, doncs, això fa que arribi amb retard. Tot i així, dir-li que el 20 de setembre –o sigui, no ara, el novembre, sinó el 20 de setembre– no quedava absolutament res pendent de l'any 95, en absolut –res pendent de l'any 95–, i que a partir del setembre a l'octubre també s'han fet pagaments, i el que sí que puc garantir –perquè, per raons òbvies, en tindre avui la presència a la cambra, me n'he volgut assegurar ben bé, que seria així– és que en la nòmina de desembre estaria absolutament regularitzat tot el que fa a pagament d'hores extraordinàries fins a 1 de novembre. Òbviament, el decalatge del mes de novembre sobre la facturació de desembre, sobre la nòmina de desembre, és per raons d'arribada de..., però en cap cas quedaria res pendent de l'any 1996 fins a 1 de novembre. Perquè estic d'acord amb vostè que en aquestes qüestions, doncs, és absolutament necessari tindre una agilitat.

Per tant, en el tema de pagaments, ens posarem absolutament al dia; en el tema de pressupostos, nosaltres tenim prevista aquesta participació, i, pel que fa al tema de l'Escola, doncs, en el tema de l'Escola, aquí sí que en aquests moments estem també, una mica –pel que li deia al començament de la meua intervenció, per aquesta relació que hauran de tindre en el futur els professionals, els bombers, amb el tema de protecció civil–, fent un cert replantejament de quines serien aquelles activitats de reciclatge o de formació especialitzada que nosaltres poguéssim descentralitzar i no haver-les de fer necessàriament en el campus de Mollet. És a dir, el campus de Mollet jo crec que té una estructura..., vostè la defineix potser com a petita o insuficient; jo crec que té una estructura correcta per a unes necessitats funcionals del dia a dia, no si s'haguessin de fer grans cursos. L'últim darrer gran curs va ser el de la incorporació dels 220 nous bombers funcionaris, i això ja s'ha acabat. Per a cursos de reciclatge, per a cursos d'especialització, té unes condicions, jo crec, suficients i idònies. Altra cosa és el camp de pràctiques, que aquí, en aquests moments, està en estudi si el que s'ha de fer és una instal·lació en aquella mateixa zona del camp de pràctiques, o bé el que s'ha de fer és la compra del que és ve a denominar el «túnel de foc», que no és res més que un vehicle especial, amb unes característiques tèc-

niques, que permet fer les simulacions tant a Mollet com desplaçar-les a altres indrets de Catalunya, amb la qual cosa també aconseguiríem aquesta segona qüestió de descentralització.

Em sembla que amb aquest breu resum dono resposta a la majoria de les qüestions que m'ha plantejat vostè. En qualsevol cas, si me n'he descuidat alguna, doncs, amb molt de gust la hi comentaré ara, després de la seva rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Morera, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, ens felicitem per la preocupació que té el seu Departament pel que fa al pagament dels serveis extraordinaris, que és un tema que ja he citat anteriorment, que es debat pràcticament cada any en la Conselleria i en la Direcció General. L'únic que li reclamo jo és, no la sensibilitat, que ben segur que vostès la tenen –i pel que fa a l'any 96, les dades que tenia jo no eren exactament les mateixes que tenia vostè, però jo me l'he de creure a vostè, perquè és el conseller de Governació, i, per tant, no entraré a debatre això–, sinó que jo el que estic demanant, i em sembla que és on hauríem de situar les regles del joc en aquest terreny, és trobar una solució definitiva a aquesta qüestió, i no cada any estar negociant a veure com, quan i de quina forma.

Pel que fa a l'Escola de Bombers, ja li he dit que aquest era un tema força central en la meua intervenció, que és un tema que preocupa molt els membres del Cos de Bombers. Jo li anuncio –perquè em sembla que és el meu deure de fer-ho– que el nostre Grup el que pretén és, un dia, demanar la compareixença del director actual, el senyor Vilanova, aquí al Parlament, que ens expliqui una mica quina és la tasca de l'Escola i els seus objectius. Nosaltres entenem que, com també ha dit vostè en part, es necessiten alguns canvis, algunes adaptacions, no només la futura llei de protecció civil, sinó, per al mateix servei propi del Cos de Bombers, que s'adapti una mica a les necessitats del Cos. Jo estic convençut que vostè, com a conseller de Governació, i el director general que avui ens acompanya molt sovint reben les queixes dels responsables sindicals o sectorials dels bombers, perquè ells sempre reclamen una certa consideració, sobretot en comparació amb els mossos d'esquadra. Una mica és així. Pel que fa, per exemple, al pagament dels serveis extraordinaris, sempre es fan comparacions amb els mossos d'esquadra, i també una mica amb les infraestructures de què disposen un cos i l'altre.

Ells tenen una mica la consideració –a partir de la voluntat o del fet d'instalar l'Escola dels Bombers dintre del recinte de l'Escola de Policia de Catalunya– que, potser, la consideració del Departament cap a ells serveix com una mostra més que això no acaba de ser al nivell que hauria de ser. Sembla que per part d'ells es

tingui sempre la sensació que es valoren molt més les peticions dels mossos d'esquadra que no pas les dels bombers. I el fet que hi hagi l'Escola allà dins, doncs, home, la veritat és que no hi ajuda massa.

Jo tenia la voluntat de presentar una moció en el sentit de demanar el trasllat de l'Escola de Bombers del lloc on estava, malgrat saber que, precisament, l'any passat es va inaugurar aquesta nova Escola. Jo entenc que ha de passar un període de temps; que, probablement, el fet que les formacions dels mossos d'esquadra siguin tan elevades, doncs, arribarà un moment que es farà impossible de compatibilitzar les necessitats dels dos cossos en el mateix recinte –en la majoria de casos, no en tots– i que probablement s'entrarà en una nova dinàmica.

Però a mi em fa l'efecte que, malgrat tot, i malgrat no presentar la moció en aquest sentit que li he explicat jo, sí que algun replantejament, pel que fa a l'Escola, sí que s'hauria de fer. A nivell acadèmic, probablement, entrar en la necessitat de l'homologació d'alguns dels diplomes que l'Escola és capaç de donar amb d'altres estudis i, sobretot, insistir en l'aspecte aquest de la formació contínua, que sí que, en tot cas, s'hauria de fer.

Pel que fa estrictament a qüestions del Cos, hi ha una qüestió que també és plantejada molt reiteradament pels responsables sindicals, que és la necessitat de fer un estudi dels llocs de treball que podria tenir o de què podria disposar la Direcció General, d'aquells bombers que per qüestions bàsicament d'edat –i no de malaltia, sinó qüestions d'edat– han de passar a la segona activitat, i que ells entenen que no hi ha l'oferta o que no hi ha els llocs imprescindibles per a poder fer front a aquesta necessitat i a aquesta prescripció legislativa que la mateixa Llei de bombers de Catalunya marca. Jo entenc que seria interessant que la mateixa Direcció General fes un informe, fes un estudi, en aquest sentit, per poder constatar el cobriment o no, o la capacitat, o les potencialitats que té el Cos de crear aquestes places per a aquestes persones, per a aquests bombers ja grans que, per qüestions bàsicament d'edat, no poden exercir activitats operatives.

Per la meua banda, res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president. Breument, pel que fa al tema del pagament, dir-li que jo espero que, durant l'any 1997, l'establiment d'un circuit administratiu àgil i una mica disciplinat –també, per part de tothom, i dels mateixos professionals, que en els parcs dispersos, de vegades, triguin a enviar les dades– garanteixi aquesta millora en l'agilitat del pagament.

Pel que fa al tema de l'Escola de Bombers, repetir una mica el que deia abans: estem potser en una fase de transició en la qual hem de veure com ens hi adaptem, però, en qualsevol cas, dir-li que està previst ja, fins i tot

per a aquest any 1997, que es realitzin cursos de reciclatge adreçats als que, per exemple, ja són bombers, entre altres coses perquè puguin obtenir la certificació de l'Institut Català de Noves Professions, com a nivell 2, en el tema d'assistència tècnica sanitària o de conducció de ferits –que això seria un dels títols de l'Institut Català de Noves Professions, que ho farem–, i, per tant, entràriem en aquesta línia d'homologació.

Hi ha una cosa que a mi sí que no m'hi agradaria entrar, que són les comparacions; les comparacions sempre són odioses. És difícil comparar dos cossos que, malgrat que tots dos són un servei públic, un servei públic bàsic, en aquest cas, un de policial i un altre de seguretat, jo crec que no s'hi mantenen determinades circumstàncies. No és el mateix la feina del bomber que la del policia, malgrat que té unes limitacions. Segona, voler entrar en comparacions de retribucions, etcètera, és molt perillós, perquè això significaria entrar en altres tipus de comparacions, com podria ser el tema dels horaris, les jornades, etcètera. I crec que amb això entràriem en una dinàmica perillosa.

Estic absolutament d'acord amb vostè que..., i aquí ja s'han començat a fer algunes passes a nivell de la Direcció General, per tal d'anar analitzant com s'ha de fer la regulació d'aquesta segona activitat, i com s'ha de fer, sobretot, en base a un criteri, que és que aquell professional que durant tota la seva vida, diguem-ne, plenament activa, doncs, moltes vegades ha posat fins i tot en perill, potser, la seva vida, en totes les tasques que ha hagut de trobar-se, quan la seva situació física no li permeti estar en primera línia, que no es consideri marginat, que no consideri que l'Administració el deixa desassistit, ans al contrari, que es trobin aquelles fórmules perquè ell continuï sentint-se útil i, sobretot, que continuï sentint-se integrant d'una corporació, en aquest cas del Cos de Bombers de la Generalitat.

Per part meva res més; solament afegir que agraeixo el to de la interpellació, crec que absolutament constructiva i en la línia de voler anar avançant pel camí que cada vegada, doncs, a Catalunya, el Cos de Bombers sigui el cos professionalitzat i el cos motivat que doni servei a totes les necessitats del país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya i l'estabilitat política a l'Estat

Entrem en el punt sisè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'autogovern de Catalunya i l'estabilitat política de l'Estat, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la vida parlamentària, de vegades, té efectes en cadena, pel que fa a l'horari de la substanciació d'alguna iniciativa, que et porten –amb perdó de totes les diputades i diputats que són encara presents a la cambra– a un ambient d'una certa desolació. Però deixin-me dir-los, tant a l'honorable conseller i als honorables consellers que ens acompanyen com a tots vostès, que a mi m'ha semblat que, si ens n'anàvem més enllà de les dues, havíem d'intentar fer-ho a la tarda, però si quedàvem a una hora raonable, per cortesia parlamentària havíem de mantenir l'ordre del dia i fer-ho aquest matí, de manera que jo assumeixo el risc i el cost que representa l'ambient d'una certa desertització parlamentària que estem vivint, però ho fem aquest matí.

L'interès del Grup Parlamentari Socialista en presentar aquesta interpellació d'urgència és intentar traslladar a aquesta cambra un ambient de preocupació generalitzada en el conjunt de la societat catalana.

Nosaltres hauríem preferit no haver de fer aquesta interpellació; ens hauríem estimat molt més no fer una interpellació d'aquestes característiques, que vol ser una prolongació del debat de política general. En aquells moments dèiem que, al voltant del pacte entre Convergència i el PP, i al voltant de la situació política catalana, hi havien motius d'una certa preocupació. Des d'aquell dia fins avui, l'horitzó no s'ha aclarit, sinó que més aviat s'ha enterbolit. Hi ha més motius de preocupació, encara, avui, que el dia del debat de política general. I en el debat de política general el president de la Generalitat ens va portar a un terreny que pretenia una avaluació en positiu d'allò que havia estat el pacte –fins aquell dia, o fins avui, és igual– entre el Partit Popular i Convergència i Unió. I ens parlava, sobretot, de temes de política general i més aviat de política espanyola, o d'encaix en el model autonòmic del paper de Catalunya com a nació, i el seu autogovern, i formulava aquella afirmació: «És o no és política catalana...?»

Home, seria preferible que, amb tranquil·litat, amb calma, en un ambient de molt poca crispació, aquest Parlament es pogués dedicar de veritat i molt a fons –i ho intentarem en el debat pressupostari, no sabem si ho aconseguirem–, es pogués preocupar de veritat d'aquells temes que són de control del Govern, de política catalana estricta, competència exclusiva del Govern de la Generalitat, i que ens permetessin avaluar de veritat fins a quin punt la política catalana que fa el Govern de la Generalitat és política catalana bona per a Catalunya o política catalana dolenta per a Catalunya.

Però avui hem de continuar parlant d'uns altres temes. I aquests altres temes giren al voltant del fet que –escoltant aquest matí la ràdio, llegint els diaris, parlant amb la gent, al carrer– la gent té la impressió que no anem bé. O que no anem prou bé. O que el país va tirant, però que la política no va prou bé. I, per tant, la gent té la sensació que alguna cosa passa, que la política es va desprenent d'allò que és el seu compromís directe amb la societat.

Partint d'aquesta constatació —que a mi em sembla que és òbvia, però que vostès poden discutir—, la sensació que hi ha, també, i que nosaltres políticament tenim, és que vostès, el Govern, Convergència i Unió, l'equip que dóna suport des de la seva majoria al Govern de la Generalitat, no ens porten pel bon camí. No porten pel bon camí la política de Govern, i, globalment, no porten pel bon camí Catalunya. I per això, hi insisteixo, en un clima de desconcert, de confusió, de declaracions contradictòries, de despropòsits, hi ha motiu per a la preocupació, és pertinent fer una reflexió aprofundida sobre aquesta preocupació, i és evident que ho hem de fer des de la serenitat i sense alarmisme.

Però és evident que, quan el senyor Ribó, ahir, anava a veure el senyor Pujol i li oferia un acord i una acció conjunta d'un grup de notables de la política catalana per negociar amb el Govern, estava plantejant una certa necessitat que expressava una preocupació, i potser la fórmula no és aquesta, però en qualsevol cas és una preocupació.

O des d'altres àmbits, en el terreny de la política parlamentària espanyola, amb formulacions més o menys encertades, les ofertes que es van fent expressen també una preocupació. No n'esmentaré cap de les més recents i immediates, però quan Felipe González diu, en el tema del finançament autonòmic: «Seria bo que optéssim per un model que propiciés el consens i resolgués els problemes», està expressant també una preocupació.

És clar, vostès, davant de tot això, davant del clima que es genera, del desconcert generalitzat, fan una resposta que, si jo he d'atendre el discurs del president de la Generalitat, com a president de Convergència, en el Congrés que vostès van fer a l'Hospitalet de Llobregat aquest cap de setmana, és una resposta d'una certa arrogància. Vostès diuen —ens ho diuen a nosaltres i li ho diuen al poble de Catalunya—: «Som els únics que, com que som l'única força nacionalista potent...» —i li feien un petit favor a Esquerra Republicana i al Partit per la Independència—, «com que som l'única força nacionalista potent, només nosaltres podem fer que Catalunya guanyi i avanci.» Home, la nostra opinió és que, tant, tant dir i fer que són els únics, van portant les coses a un terreny que, si més no, sembla el dubte i ens permet afirmar a nosaltres amb certa preocupació que és també evident que vostès són els únics o els principals responsables d'una situació que s'està deteriorant, no preocupantment encara, però que s'està deteriorant.

I a nosaltres ens sembla que això està passant perquè han confós projecte polític —que en tenen poc, però que diuen que en tenen, i en tenen—, projecte polític i ferma negociadora amb ambigüitat política i exigència reivindicativa. Entre un projecte polític sòlid, ampli, compartit en els punts de contacte amb altres forces polítiques i una ferma negociadora en l'encaix autonòmic de Catalunya amb Espanya, vostès trien el contrari, l'ambigüitat política i..., jo n'he dit «exigència reivindicativa», però en podríem dir la política del pic-pic, de la pessigada, de —en una tertúlia radiofònica d'aquest matí— la dutxa escocesa, d'anar escalfant permanentment l'ambient per veure què cau, i el problema és que normalment haurien de caure moltes més coses de les

que cauen, i en realitat en cauen poques i no les acaben de fer caure vostès.

I això a mi em porta a pensar que estan sembrant un cert desconcert nacional en el poble de Catalunya. Vostès voldrien afirmar i reforçar i aprofundir —com deia el senyor Pere Esteve en el seu Congrés— la consciència nacional, i en canvi estan provocant desconcert nacional en el poble de Catalunya. Per què? O en què em baso per afirmar tot això? Fixem-nos, per exemple, en el tema del marc autonòmic, el marc constitucional en què s'encaixa una definició del model autonòmic i la previsió d'unes autonomies d'un ritme i d'un altre, i la doble via que reconeix que a Espanya hi ha nacionalitats i regions. Això està bé, és una filigrana, un equilibri del pacte constitucional, però està bé; com a mínim marca una diferència amb la qual hem estat tots d'acord. Ara, quan Aragó vol reformar el seu Estatut i diu: «Volem ser nacionalitat», es produeix un cert trencament del pacte constitucional, per més que Aragó apelli i li vulgui donar lliçons d'història al senyor Pujol dient-li: «Escolti, nosaltres érem regne molt abans que vostès fossin Principat.» Però no és pas d'això del que estem parlant; el problema és que recórrer a la història per explicar les coses permet la manipulació de la història i, per tant, degrada el paper de la història com a ciència. En el fons, reconèixer que Aragó és una nacionalitat produeix una alteració d'allò que era un estatus compartit pel conjunt de les forces polítiques que van participar en el pacte constitucional. Ara, vostès què van fer? Hi van votar a favor, hi van votar a favor.

Segon. Un cop votat a favor, es troben amb declaracions contradictòries dels seus dirigents, uns dient: «Home, si tothom serà nacionalitat, nosaltres haurem de ser nació»; i un altre dirigent que diu: «Home, si tothom és nacionalitat, nosaltres voldrem ser regió.» Però amb la confusió terminològica i amb el joc creuat de declaracions de vostès no fan cap favor a un tema que té molt de calat, que té molta entitat, que té una profunditat i que és important i que genera fora de Catalunya un segon tema de preocupació, que és aquest clima anticatalà i aquesta generació una mica incendiària de l'anticatalanisme que produeix un desgast innecessari, que provoca una pluja de crítiques, que trenca la cohesió i que podria introduir —i en alguna força política li està començant a passar— factors de fractura en allò que havia estat la cohesió social de Catalunya com a societat. I aquest trencament del clima expressa, em sembla, una certa preocupació.

Tercer tema: finançament autonòmic i pressupostos. Hi ha hagut un retrocés de les inversions de l'Estat a Catalunya. No han obtingut els impostos especials i això ha desencadenat una tempesta política que amb un foc creuat amb el Partit Nacionalista Basc s'han hagut de sentir —i ens hem hagut de sentir dir, per extensió— coses com que «els catalans anem sempre a remolc i qui ens fan la feina bruta són uns altres». Han provocat la crisi del model de finançament que vostès mateixos negocien abans d'estrenar-lo. I quina necessitat tenien d'encendre...?

El president

Senyor Nadal, se li ha acabat el seu temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Si em permet dos minuts més, acabaré, senyor president.

El president

Té la rèplica després.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

I li ho compensaré de la rèplica.

El president

D'acord.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Han encès un foc abans d'haver resolt l'altre tema. És a dir, concert econòmic: molt bé, ja en parlarem. Però què han provocat? Han provocat una situació que ha generat la discussió del model de finançament autonòmic, no el d'ara mateix i que s'estava discutint i votant, sinó a quatre anys vista i en unes circumstàncies completament noves. I han generat un ball de xifres, i aquest ball de xifres neix de l'opacitat, de la ficció presupostària, de la indefinició del concepte d'inversions extrapresupostàries i, a més a més, de la contradicció brutal entre vostès mateixos, entre 54.000 milions de pessetes amb esmenes, part dels quals retiren; 34.000 que consideren innegociables, part dels quals després retiren, i n'obtenen o 25, o 19, o 3, i 15 d'extrapresupostaris, segons qui sigui que faci les declaracions i els números. Home, francament, perquè ens puguem entendre i perquè sapiguem què hi perd i què hi guanya i com es fan les coses en l'àmbit de les relacions entre Catalunya i l'Estat, del Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, no entre dues forces polítiques que han fet un pacte d'investidura –i aquí hi ha la gran confusió i el problema polític més important de tota aquesta situació de preocupació generalitzada–, caldria que es fos més seriós, més rigorós i que allò que s'ha negociat malament es resolgués d'una altra manera.

En qualsevol cas –i acabo, senyor president–, estem, em sembla, força entrebancats, i la paradoxa és que el pacte que vostès han fet aporta poc, per justificar-lo han de dir que aporta molt, i com que aporta poc, però han de dir que aporta molt, aquells que es creuen el que vostès diuen i es creuen que aporta molt, i molt més del que segons ells tocaria, fan una crítica de voracitat econòmica a Catalunya molt més enllà del que pertocaria. I Catalunya hi perd crèdit polític en una manera de fer que vostès han conduït, ens sembla, malament.

El president

Ha consumit els dos minuts que m'ha demanat de més. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Nadal, en primer lloc li he de dir que em satisfà –i molt– que s'hagi fixat tant en el que hem dit en el Congrés, perquè realment ha sigut un congrés fructífer, interessant, i jo li prometo que li portaré les ponències perquè vegi el que hem treballat. Hem treballat i hem treballat a fons perquè nosaltres creiem –igual com vostè creu– que és necessari que les idees prevalguin i que, a més, siguem capaços de construir un país, construir-lo en col·laboració amb la gent, que no vol dir en cap cas sotmetre's a les idees o a plantejaments d'altres, però sí que buscant fórmules de col·laboració i de fer que les coses vagin endavant.

Vostè ha fet una anàlisi amb la qual jo no puc estar d'acord en absolut. Vostè ha fet un plantejament que l'ambient és un ambient de desolació, «jo li puc dir que en el carrer o no sé on, que hi ha una gran preocupació de la societat catalana...» Jo crec que la preocupació de la societat catalana, si de cas, és que ens demana..., almenys a mi em diuen: «Escolta, sigueu més agressius», això és el que demana la societat catalana, perquè el que vol la societat catalana és que el país vagi bé, que vagi endavant i que vagi amb força. I els polítics hem de saber dosificar aquesta força, hem de saber tirar-la endavant.

Nosaltres –vostè ho sap perfectament– hem fet un acord, un acord per la investidura i per la governabilitat, un acord basat en un conjunt de punts que es van complir, van anar endavant. En totes les relacions de govern a govern hi poden haver problemes, hi poden haver situacions i hi ha ocasions en què es passen moments millors o pitjors, però en general nosaltres –quan fem balanç d'aquests primers sis mesos, ho veurem dintre de dotze mesos– podem dir que s'han aconseguit coses importants i que s'està en una línia important d'aconseguir coses que creiem que són realment bàsiques i molt importants per al nostre país.

S'han aconseguit guanys que nosaltres, si ens ho haguessin dit abans, no ens ho hauríem cregut en l'anterior legislatura. S'ha aconseguit el 30%, i està a punt d'aconseguir-se el 30% de l'IRPF, sense topalls i amb capacitat normativa. S'està arribant a un acord que jo crec que és tremendament important: la desaparició de la figura dels governadors civils aquí a Catalunya, i amb un plantejament de la LOFAGE. Hem aconseguit –i està en vies que això es concreti– el traspàs de la gestió dels ports de Barcelona i Tarragona. S'està d'acord amb la reforma de la Llei de costes i del sòl. S'està d'acord amb el traspàs de l'Inem de polítiques actives –una altra cosa és el tema de les polítiques passives, i, per tant, aquesta és una discussió que continua oberta. Però jo crec que, en general, seria tremendament injust dir que no s'ha avançat. S'ha avançat, han anat les coses endavant. Jo crec que nosaltres continuem mantenint i continuem mantenint que hi ha un problema evident d'encaix de Catalunya a nivell de l'Estat, i hem de fer entre tots esforços perquè això vagi succeint.

Vostè es basa en petits errors o en petits aspectes puntuals per fer una crítica global. Vostè sap perfectament

que quan es va plantejar el tema de si Aragó era una nacionalitat a nivell del parlament espanyol i es va votar a favor es va fer constar que era una votació equivocada. Per tant, no m'utilitzi un error per plantejar un sistema que no és veritat. Nosaltres estem d'acord que aquest plantejament és un plantejament equivocat, i, per tant, escolti'm, aquesta és una via que, si es continua per aquesta via que totes les comunitats autònomes acabin essent nacionalitat, nosaltres no hi estaríem d'acord en absolut.

Sí que és veritat, vostè diu: «Escolti, es crea un clima anticatalà a la resta de l'Estat», però, escolti, no es creurà que el creem nosaltres, aquest clima anticatalà, no? Vostès ho han viscut, ho han viscut abans. En l'anterior legislatura vostès ho han viscut, no? I aquest clima anticatalà, en aquell moment, evidentment, el va propiciar una tàctica política del partit que avui dia està en el Govern, una tàctica periodística, un cert interès periodístic d'alguns diaris o d'alguns mitjans de comunicació, i jo lamento dir que amb matisacions –perquè és veritat que no tothom per part del Govern..., del Partit Socialista pren la mateixa posició–, però és evident que hi ha un conjunt de persones que es dediquen a crear aquest clima, amb una situació a la inversa de la que es produïa.

Jo crec que voluntat i possibilitats d'això que diu vostè que es produirà, un factor de fractura..., jo, sincerament, no el veig enlloc. I si algú realment acaba portant o acaba fent plantejaments que en moltes ocasions són plantejaments difícils d'entendre, jo crec que són diferents proposicions que es fan a través del mateix Partit Socialista. És a dir, el Partit Socialista fa plantejaments que no són iguals, no són iguals: no és el mateix el que diu el senyor Bono que el que diu el senyor González, que el que diu el senyor Rodríguez Ibarra, que el que diu el senyor Chaves... I això sí que és evident que genera un grau de confusió, un grau de mala entesa. I, escolti, jo sincerament li puc dir que a nivell del tema del finançament autonòmic jo sé la posició de vostès, però la posició del PSOE a nivell estatal és difícil d'entendre; no sabem per quin model advoquen, no? És difícil d'entendre. La seva, la dels socialistes catalans, vostès sempre l'expliquen, diuen que estan a favor del 30% sense topalls; després no és el que defensa el PSOE a nivell de l'Estat. Això és el que jo crec sincerament que produeix un gran desgavell, no?, i crea situacions estranyes, i crea aquesta sensació, que jo crec que és tremendament injusta, que a Catalunya sempre estem demanant més i que estem en una escalada de peticions. Que no és tal escalada: jo crec que sempre demanem el mateix, demanem un respecte, demanem que se'ns tracti econòmicament d'una manera que jo crec que és absolutament de justícia.

Vostè em diu que parlem de concert econòmic. Jo li dic: no és veritat, nosaltres sempre parlem d'un pacte fiscal. Jo dic, escolti'm, ja..., aquest tema que sempre ens volem ficar, que parlem d'un concert econòmic, no és cert, nosaltres sempre parlem d'un pacte fiscal. Que això es pugui assemblar a un concert, escolti, això és una altra cosa, perquè en moltes ocasions la gent s'equivoca tremendament.

També diu vostè que hi ha una ballada de xifres, i quines són les coses que hem aconseguit... Miri, quan es discuteix un pressupost, és evident que hi ha un estirar-i-arronsa i hi han uns determinats plantejaments, i sobretot amb un pressupost com aquest, a nivell de l'Estat, que és un pressupost realment dur i que, per tant, és un pressupost tremendament restrictiu. I això és evident que ha fet que nosaltres presentéssim un conjunt d'esmenes. Conjunt d'esmenes perquè la inversió de l'Estat a Catalunya, si es pren la mitjana 100, durant l'època en què manaven els socialistes, a nosaltres, si la mitjana era 100, a nosaltres ens en donaven 45; nosaltres ens hem trobat que en aquests pressupostos generals de l'Estat el que ens donaven era 40, no?, era 40.

I és evident que hem entrat un conjunt d'esmenes, s'ha arribat a un conjunt d'acord –unes per via pressupostària, unes altres per via extrapressupostària– que ens dóna una situació que, esmenes incorporades per via pressupostària, són 3.010 milions; per via extrapressupostària, 14.023, i a part s'hi ha d'afegir el que ens donaran de Mossos d'Esquadra, que són 12.000 milions de pessetes, amb una partida oberta. Tot això dóna una xifra de 29.000 milions de pessetes. I això és important. I és important no per les xifres, no per les xifres –això no s'explica prou bé–, no per les xifres: això vol dir començar un conjunt de projectes molt importants, molt importants –que no s'explica prou, com són d'importants–, que generaran a Catalunya una inversió final de 103.000 milions de pessetes. I és un conjunt d'inversions que fins al moment actual estaven a la figura; algunes, incomprensiblement penjades, incomprensiblement penjades. Només li posaré un petit exemple, que és realment una situació que jo trobo realment sorprenent: encara teníem pendants 1.300 milions de pessetes de les inundacions de l'any 94 –de l'any 94!–, que havien deixat penjades, però que havien deixat penjades els socialistes. Que jo dic, escolti, però com pot ser que encara tinguem unes partides penjades de l'any 1994 que no s'havien vist contemplades?

Escolti, jo crec que no és veritat que nosaltres generem aquest grau de confusió. Sí que és veritat que hi ha, per part de gent, un determinat interès de voler plantejar les coses jo crec que molt diferents de com són. És un plantejament que nosaltres defensem, i continuarem defensant-lo, amb tots els ets i uts, absolutament amb tots els ets i uts, el que creiem que és just per a Catalunya. Que, escolti, hi ha cops que pot donar la sensació que són diners, però a més de diners hi han traspàsos, hi han altres coses, és més sobirania per a Catalunya, que, sincerament, és el que nosaltres volem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim..., hauria de ser de tres minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. La veritat és que, igual que hi ha opinions diverses en l'àmbit del Partit Socialista, home, reconeguim que no és el mateix el que diu vostè

que el que diu el senyor Macià Alavedra, que el que diu el senyor Pujol, que el que diu el senyor Ramon Camp a vegades, o que el que diu, en l'àmbit de la coalició, el senyor Duran i Lleida en moltes ocasions. I això com a exemple no em serveix, perquè un exemple neutralitza l'altre. Estem parlant d'una altra cosa. I estem parlant d'una altra cosa de més entitat. I, si els números no fossin problema, ni dos grups més d'aquest Parlament no li haurien fet preguntes sobre números al senyor Pujol per a aquesta tarda, en la mateixa línia que he fet jo aquest matí a vostè, ni vostès no haurien fet una pregunta que intentarà justificar la recuperació de les inversions en el delta del Llobregat, ni el seu soci, el Partit Popular, no hauria fet una pregunta sobre els seus propòsits de capteniment en matèria de política d'ocupació a Catalunya. La política de transferències, de negociació de les transferències, i la política de negociació dels pressupostos d'aquest any, ha creat confusió i desconcert. I vostès, fins avui, i potser entre aquest matí i aquesta tarda, ens acabaran d'aclarir del tot els números. Però fins avui no han creat precisament transparència informativa; més aviat han creat inseguretat en el conjunt de la societat catalana.

I per això nosaltres el que els demanem..., escolti, no continuï per aquesta via de negociar d'esquenes al Parlament i, després, explicar-ho d'una forma insuficient i equivocada. Expliquin les coses de cara, expliquin-les de veritat, diguin tot el que hi ha, ensenyin totes les cartes, expliquin a tothom què pacten i què no pacten i fins on arriben, facin números de veritat, ensenyin a tothom –aquí i al conjunt d'Espanya– d'on surten els diners de Catalunya, quins d'aquí se'n van fora d'aquí, i quants en tornen.

I en això, i en moltes coses d'aquest tipus, el que hem de fer, i el que jo els demano, i el que el nostre Grup els ofereix, per una via unitària o per una via d'un cert consens parlamentari: busquin acords bàsics en l'àmbit parlamentari català, no vulguin fer-s'ho sols. Perquè, de tan creure's que són els únics, són els únics responsables que les coses no vagin bé.

I vostès alimenten aquest clima d'anticatalanisme per un excés de tossuderia. I no dic que estigui justificat –que no ho està–, dic simplement que vostès no fan tot el que haurien de fer per impedir-ho. I a vegades potser exciten involuntàriament el personal. L'expressió poc afortunada dels dividendes ha donat tants dividendes informatius que tots els mitjans d'informació s'hi han posats les botes. I en l'acusació de mercantilització permanent de la negociació entre Catalunya i Espanya hi ha un dels problemes polítics que vostès tenen, que vostès han ajudat a crear, però que no és només seu. No vulguin ser els últims intèrprets de la realitat catalana, perquè no ho són. Perquè la societat catalana és plural i diversa i reclama que vostès, en un acte de generositat, reconguin, en la pluralitat d'aquest Parlament, que hi ha unes quantes coses que, si se les volen fer sols, no van bé, o van pitjor que si les volguessin fer acompanyats de la majoria dels altres. No cal que siguin tots, no cal que sigui una resposta literal a la petició i a la formulació feta pel senyor Ribó: només caldria que canviessin d'estil, abandonessin una mica la seva arrogància i es situessin en una línia de major diàleg amb les altres forces polítiques i socials de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de segona rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats... Escolti, no em sento amb cap grau d'arrogància, que vostè diu. En absolut. (*Veus de fons.*) És a dir..., no, jo crec que el partit tampoc, i el Govern tampoc, i la coalició tampoc. Jo crec sincerament que nosaltres tenim una situació que és la que hi ha, no?, que és la que hi ha. Tenim una situació, i és que hi han uns resultats electorals que, des de fa anys, donen que el poble de Catalunya, majoritàriament –en aquesta ocasió, no en majoria absoluta– ens dóna la confiança. I, escolti, ho lamento per vostès, però jo estic molt content per mi. És a dir, ens dóna la confiança i l'exercim, aquesta confiança, no? I l'exercim, jo crec, plenament.

Aquest exercici es pot fer en col·laboració amb altres forces, i aquesta col·laboració pot ser més estreta o menys estreta: depèn de, les forces, la voluntat que tinguin de col·laborar i anar en una determinada direcció. I això no té res a veure amb les polítiques unitàries, que això és una altra cosa molt diferent i que jo entenc que hi ha gent, i concretament vostè va citar el senyor Ribó... Al senyor Ribó li agraden les polítiques unitàries: molt bé. Però, ja dic, a nosaltres, saben –i els ho hem dit diferents cops– que no ens entusiasma, això, no ens entusiasma. Ara, això no vol dir que no tinguem ganes de col·laborar.

I, escolti, la demostració que nosaltres tenim una vocació de col·laboració, i de col·laboració amb altres partits, és que ho hem demostrat. Nosaltres hem col·laborat amb els socialistes a nivell de l'Estat, i avui dia estem col·laborant amb el PP a nivell de l'Estat. I en els casos en situacions no fàcils, no?, situacions complicades, en les quals en ocasions hem hagut de tenir, jo diria, paciència quasi franciscana, en alguns casos. I, escolti, ho hem fet convençuts que aquesta era una tasca que nosaltres havíem de fer i tirar endavant. Jo li asseguro que el que dic jo no és diferent del que diu el senyor Macià ni el senyor Ramon Camp... Escolti, el que dic és el que és, i és el que és.

Jo entenc que l'oposició hi hagi moments que es desconcerti, no?, jo ho entenc. Ho lamento, que els desconcertem: li asseguro que nosaltres actuem amb transparència, i actuem amb la mateixa transparència, explicant les coses, que actuàvem quan hi havia la nostra col·laboració amb els socialistes. Per tant, escolti, jo no acabo d'entendre per què vostè diu: «Escolti'm, ara no som transparents; abans...» Llavors tampoc ho devíem ser. Jo crec que estem igual de transparents ara que llavors, i, escolti'm, és bo, i fem una col·laboració que jo crec que és important per a tothom.

Vostè parla del tema dels dividendes, i els dividendes... Jo dic, escolti, aquesta és una paraula que treta de context pot molestar més o menys, però el que sí que és real és que el nostre plantejament és un plantejament..., no mercantilista, però sí de treure coses per a Catalunya. No ens enganyem, no?, nosaltres juguem a treure coses per a Catalunya. I aquesta és una realitat. I intentem fer-

ho, a més, d'una manera lleial, i intentant donar a més la màxima col·laboració de governabilitat a l'Estat. Però, evidentment, nosaltres intentem fer coses i aplicar les coses perquè realment responguin al que vol el nostre poble i al que vol Catalunya.

I, escolti'm, jo voldria acabar tirant-li una piuleta, no més, però una piuleta petita, dient, escolti, una cosa que jo crec que... Miri, escolti, a nosaltres no ens creuran, a la resta de l'Estat, si el que votem aquí per unanimitat —com va passar l'altre dia, no?—, després, a Madrid, això no ho voten vostès a favor. I això és el que fa que no ens entenguin, a fora, això és el que fa que no ens entenguin, i això és el que impossibilita, a cops, aquestes polítiques que vostè vol de consens, o aquestes polítiques... Escolti, necessitem, necessitem que, en determinats moments, les posicions que nosaltres prenem aquí, i que les prenem per unanimitat, siguem capaços de defensar-les tots amb la mateixa energia a la resta de l'Estat. Si no, això, evidentment, això és el que crea aquesta situació de desconcert i que la gent fa que no ens entengui i es cregui que ens movem només amb uns criteris mercantilistes. Per tant, jo, així com vostè m'oferia la seva col·laboració, jo també els demano..., home, que donem resposta a aquest tipus de coses i que no ens trobem amb aquestes situacions, que jo crec que de debò creen un grau elevat de desconcert.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió, fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració institucional contra el segrest de José Antonio Ortega Lara

Senyores diputades, senyors diputats, em permetran que abans d'entrar a l'ordre del dia llegeixi una declaració institucional contra el segrest de José Antonio Ortega Lara. Diu així: «No ens acostumarem mai, perquè no podem, però també perquè no ens ho podem permetre, a les accions terroristes que trepitgen els drets humans més bàsics que afecten el dret a la llibertat i a

la vida de les persones, avui concretat en el segrest de José Antonio Ortega Lara, que ja fa més de tres-cents dies que està privat dels drets bàsics. A ell i a la seva família fem arribar la nostra solidaritat i suport. El nostre compromís en defensa de la llibertat individual i col·lectiva dels pobles ens incita a condemnar radicalment els actes terroristes injustificables i les actituds de tolerància moral envers el terrorisme. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya es referma una vegada més en la necessitat de la unió de totes les forces democràtiques per fer un front comú en la lluita contra el terrorisme, i manifesta el seu suport a les iniciatives ciutadanes dirigides a expressar pacíficament el més gran rebuig als actes terroristes i a exigir el retorn dels drets fonamentals als afectats.»

Preguntes

Entrant en l'ordre del dia del Ple començat aquest matí, correspon ara el torn de preguntes. Les primeres són preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'import de les inversions directes del Govern de l'Estat a Catalunya

La primera pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre l'import de les inversions directes del Govern de l'Estat a Catalunya, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula per formular la pregunta el senyor Benet Tugues, en nom del Grup Mixt, per un espai màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, en els darrers dies hem assistit, uns perplexos i els altres esmolant directament l'arma blanca, al ball de xifres que, per part del Govern espanyol, d'una banda, i pel de la Generalitat, de l'altra, s'ha donat als ciutadans sobre la quantitat total que en l'exercici del 97 l'Estat invertirà a Catalunya. Tenint present que les parts, diguem-ne, contractants han donat versions tan disperses, a banda de considerar que l'espectacle no ha estat massa edificant, hi ha el dubte de saber si els dos han signat el mateix contracte, i estaria bé que no haguéssim d'esperar al 31 de desembre del 97 per veure qui ha donat o qui ha encertat la xifra correcta. Senyor Pujol, quant invertirà de manera directa l'Estat a Catalunya l'any 97?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

En el projecte de pressupost estaven previstos uns 49.000 milions; el Grup de Convergència i Unió ha fet unes esmenes, que representen 29.000 milions, però de

1790

cara a la pregunta que em fa vostè només se n'han de comptabilitzar 17.000, perquè n'hi havia 12.000 que són per al finançament dels mossos d'esquadra. Per tant, aquests 17.000 més els 49.000 que hi havia vénen a significar uns 66.000 milions –estic parlant d'inversions directes de l'Estat.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor...

El president de la Generalitat

Perdó, perdó. I sense tenir en compte les inversions, concretament, dels ens públics tipus Renfe i Aeroport, etcètera.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, el ball sembla ser que continua, perquè aquestes de 49 i 67 de moment encara no havien sortit, però, vaja!, celebraríem que fos certa. Perquè en tot aquest tema, senyor Pujol, en el rerefons, i aprofitant la confusió, el que els socialistes espanyols venen i el que venen també els d'Izquierda Unida i el que venen bona part dels comentaristes polítics de la «villa y corte» és que vostè –i per representació el conjunt dels catalans– s'emporta la bossa plena, deixa Espanya amb la caixa buida i el pobre senyor Aznar ha d'anar a empenyorar els mobles per poder tirar endavant.

Jo no sé si aquesta imatge, a vostè, per vendre el pacte amb el PP ja li va bé a Catalunya, i, d'altra banda, si realment aconseguís buidar la caixa de l'Estat..., doncs, miri, ja estaria bé: si hem de quedar com uns fenicis, almenys que fos veritat. Però és que no ho és. I no solament no ho és sinó que el que és veritat és justament tot el contrari, i és tan escandalosa encara la diferència entre el que paguem via impostos i el que l'Estat ens retorna, que especular amb diferències, entre uns i altres, de 8, 10 o 15.000 milions, arriba fins i tot a ser ridícul. Perquè no és el senyor Aznar precisament qui ha d'anar a empenyorar els mobles: és Catalunya qui paga, i cara, la seva dependència d'Espanya, i és el Govern de Catalunya qui va escanyat –i ara, amb els pressupostos, tindrem ocasió de discutir-ho. I no és prudent que el seu Govern, senyor Pujol, vagi dient que ja estem quasi al 90% d'autosuficiència financera, perquè això és una afirmació absolutament relativa i, a més a més, pot donar arguments als de Madrid per refusar modificacions en l'actual sistema de finançament o en la reclamació dels impostos especials.

I finalment, en tota aquesta discussió de si la lletra o si l'esperit, doncs, com que sembla que no podem fer invocacions a l'esperit, almenys, senyor Pujol, per a properes ocasions, tingui cura i quadri la lletra..., bé, la lletra i els números.

Gràcies, senyor Pujol, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, aquestes dades de 49.000 milions, 17.000 milions i 66.000 milions, per tant –que és el resultat de sumar 49 i 17–, han estat donades des de fa molts dies, des de fa molts dies. Per tant, no són res de nou.

No puc afegir res més. Vostè m'ha preguntat quines seran les inversions i li ho dic, i li ho he de repetir i no tinc res més a dir. Ara, simplement vull fer notar una cosa que passa molt: he vist que vostè ha barrejat, en la seva intervenció, dues coses que s'han de separar totalment, que és el que són les inversions de l'Estat i el que és el pressupost de la Generalitat. Això, ara estem parlant, vostè m'ha preguntat i jo li contesto simplement per això, per les inversions de l'Estat, i de cara a això, doncs... En canvi, allò del 88,5% de cobertura, etcètera, que vostè ha esmentat ara al final, no té res a veure amb això, absolutament res a veure: té a veure amb el pressupost de la Generalitat.

En fi i en resum: 66.298 milions, sobre el paper, en aquest moment. I això és tot el que li puc dir.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la crisi del sector pesquer català, provocada per l'esgotament dels caladors habituals

La següent pregunta és sobre la crisi del sector pesquer català, provocada per l'esgotament dels caladors habituals, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, el progressiu esgotament dels nostres caladors habituals, al qual hem d'afegir l'increment desmesurat i preocupant del preu del gasoil, fan que el sector de la pesca hagi entrat en una crisi realment preocupant. Quines accions pensa emprendre el Consell Executiu de la Generalitat per fer front a aquesta situació de crisi?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a contestar la pregunta el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, creiem que els problemes que hi ha al món de la pesca, per una banda, són els caladors, com vostè ha dit, i el gasoil, però, per altra, també són les importacions: hi juguen un paper molt important en aquest tema, les importacions. Davant de tot això, el Govern de la Generalitat el que ha fet i el que pensa seguir fent és

—millorant-ho, per això, com ara li explicaré— tenir una normativa de protecció i d'ajuts, directament o, de vegades, doncs, fent ús de les subvencions de la Unió Europea, i li diré unes quantes dades sobre això, no?

Respecte als caladors, li diré, de tota manera, que les captures, les captures, han augmentat durant els últims cinc anys, han augmentat i, concretament, han passat de 100 a 131. El que no ha augmentat o no ha augmentat tant és el preu, que ha passat de 100 a 110. Aleshores, el que fem, de tota manera, per protegir les captures, per protegir els caladors, millor dit, és —ja fa temps que ho fem—, doncs, tota una sèrie de mesures de vigilància, unes vedes..., això que se'n diu parades biològiques, i hem afegit el control de potència de les embarcacions com a mesura complementària. He de fer-li notar que, les parades biològiques, les fem malgrat que no rebem cap mena de subvenció ni d'ajut, ni per part del Govern central ni per part de l'Administració. Tot i així, hem gastat en això, en els últims dos anys —95 i 96—, haurem gastat a finals d'aquest any uns 250 o 260 milions de pessetes.

Ara, tot això s'ampliarà amb el que se'n diu un pla de pesca, del qual, si vol, després li donaré més detalls, i que de moment hem enviat ja al Ministeri, concretament amb data del 9 d'octubre.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Amb tots els respectes, molt honorable president, el que està fet, ben fet està, però la realitat, contrastada a peu de port, amb el sector, a través d'un diàleg sincer, constructiu i profund, ens porta a una realitat tossuda, dura i preocupant, que és la realitat, molt honorable president, de l'incompliment en el diàmetre de les arts, que ens afecta sobretot en la comercialització deslleial, i també per la repoblació de la mar; d'un encariment dels productes —cables, arts, etcètera— de més d'un 100% en els darrers cinc anys, i d'una pràctica congelació —vostè ho ha dit— dels preus també en aquest període; d'un encariment de prop del 60% del gasoil en el darrer any, encariment que ha representat només en aquest any una pèrdua del poder adquisitiu dels treballadors del 8%, que afegit als endarreriments dels altres anys es pot valorar entre el 15 i el 18%; d'una preocupació creixent d'alguns armadors per fer front a les despeses de modernització de la flota, que ja no saben si hi podran acudir; de la constatació que, per diversos motius —malgrat el que ha dit vostè—, no s'han pogut consensuar enguany amb el sector vedes ecològiques, que sí que es va fer l'any 93, i van donar bon resultat.

Aquesta és la realitat, senyor Pujol, d'un sector productiu del nostre país que pateix un present dur i tem per un futur pitjor. Sóc conscient que he citat alguns aspectes del problema que no són de la seva competència directa, però sí que pertanyen al camp de la seva preocupació com a governant, quant a promoure accions i dinàmiques que afavoreixin, aquí i fora d'aquí, fer

aquestes accions, tot exercint la seva autoritat de president de Catalunya, sigui amb el Govern central del PP —amb el qual suposo que li serà bastant fàcil—, sigui també pressionant la Unió Europea per tal que es replantegin actuacions que estan perjudicant greument el nostre sector.

Per tot això, i amb tots els respectes, senyor president, li demano novament quines actuacions concretes pensa fer en el futur immediat per reconduir aquesta situació tan nociva per al sector pesquer català.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, per a una nova intervenció, té la paraula...

El president de la Generalitat

Ja li ho he dit en part, però li ho ampliaré ara... Perdó?

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Ja li ho he dit en part, però li ho ampliaré ara: hi ha aquest Pla de pesca enviat ja al Ministeri, que preveu la retirada d'embarcacions, reducció d'horaris, les vedes, ampliar-les... Evidentment, hem de demanar també una limitació de l'accés d'embarcacions de fora de Catalunya, perquè és que, clar, si nosaltres reduïm les embarcacions i ens vénen embarcacions d'altres indrets, tampoc no hi haurem guanyat res.

Tot això, com li dic, va endavant. S'ha treballat a nivell de la Unió Europea, i la prova és que, si bé per a les vedes no tenim ajuts, en canvi, per a la retirada d'embarcacions, sí; i concretament, durant els dos últims dos anys s'ha pogut pagar per aquest concepte 501 milions de pessetes. I després mirarem d'actuar tant com puguem en el tema de les importacions, que, com vostè sap, és un dels més difícils que tenim. A través de la implantació de determinats horaris, de mesures sanitàries..., sobretot de mesurar la mida del peix que ve; i de fet, hi han carregaments de peix que arriben, doncs, amb una mida massa petita i que són descartats, que s'obliga a qui els porta a pagar-los i o bé es cremen..., normalment es cremen.

Per tant, totes aquestes coses s'estan fent, i —repeteix— si acabés aquest pla de pesca finalment acceptat i —repeteix— la reducció d'embarcacions no és compensada —que aleshores no valdria la pena que ho féssim— per la vinguda de més embarcacions de fora, jo penso que tindrà eficàcia.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les conseqüències per als pressupostos de la Generalitat que pot tenir la no-recepció de 30.000 milions de pessetes procedents dels pressupostos generals de l'Estat

La següent pregunta és sobre les conseqüències per als pressupostos de la Generalitat que pot tenir la no-recepció de 30.000 milions de pessetes procedents dels pressupostos generals de l'Estat, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Després de la bona negociació en el finançament dels bascos, l'intent de compensar el greuge comparatiu per la via de la transparència de l'Estat dóna la sensació que també ha fracassat. Quines són les repercussions que tindrà a Catalunya la no-obtenció de totes inversions reclamades procedents d'aquests pressupostos generals de l'Estat?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com ja he dit abans..., en primer lloc, aquesta xifra, no sé ben bé d'on la treu, vostè. M'imagino que la deu treure de..., en fi, calculant sobre la base de les esmenes que havia presentat el Grup de Convergència i Unió, però, en tot cas, el que es deixaria de perdre si les coses s'acaben com ara estan plantejades..., no de perdre, de deixar de guanyar respecte al plantejament inicial del pressupost, no puja 30.000 milions de pessetes.

Ara, li vul fer una notar una cosa: que la pregunta, tal com vostè me la fa..., li he de dir que la repercussió és molt poca, perquè torno a dir el que he dit abans al senyor Tugues, i és que una cosa són inversions i l'altra és el finançament de la Generalitat. I el que fa el finançament de la Generalitat, el que fa el pressupost de la Generalitat..., l'efecte és realment petit.

Si després vol més aclariments, els hi donaré.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

En qualsevol cas, senyor Pujol, alguna cosa deu fallar en el mètode de negociació o en la capacitat negociadora, perquè, de fet, el ciutadà de Catalunya continua rebent menys, sigui comptant només inversió de l'Estat o inversió de l'Estat més finançament de la Generalitat, continua rebent menys diners de l'Estat que qualsevol altra persona pels mateixos serveis. De fet, estem que, tot i tenir un 16% de població de l'Estat, només rebem a l'entorn del 4% o el 6%, segons les fonts, de la inversió pública, concretament; llavors, un tant per cent que, concretament, és més baix fins i tot que els

darrenys anys, que estava entorn del 7% del total. Per tant, dóna la sensació que el poc que els han donat amb una mà per la via del finançament, els ho han pres amb l'altra per la via dels pressupostos. Jo diria que estem com estàvem en el millor dels casos.

De fet, després de la gerra d'aigua freda que va significar l'obtenció per al País Basc d'un nou finançament, semblava que es podia recuperar per la via d'una bona negociació dels pressupostos de l'Estat, però sembla que fins i tot en aquest capítol n'han tret més bascos o aragonesos que nosaltres mateixos. Estem parlant, en qualsevol dels casos, d'entre el 34% o el 40%, segons deia aquest matí el conseller senyor Trias, de la mitjana d'inversió pública; per tant, lluny del que seria lògic que ens pertoqués amb el 16% de la població. I això acumulant el problema de l'estoc de capital, menor també al 16%, tant en ensenyament, com en sanitat, com en infraestructures.

Senyor president, és just o tan sols és democràtic que un ciutadà d'Almeria que viu i treballa a Catalunya rebi molt menys per sanitat, ensenyament, carreteres, que el seu parent que s'ha quedat al poble? O és just que el senyor Uriarte, del Poblenou, rebi la meitat d'inversió pública que el seu cosí de Pamplona? Què falla o qui falla aquí, senyor president, quan vostè és valorat com a persona més influent de l'Estat, mentre els catalans veiem perjudicat el nostre benestar i la nostra qualitat de vida per inversions públiques molt llunyanes al 16% del total que ens correspondria en un sistema just?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, les dades, jo, traient les dades de les dades oficials del Govern, de les dades oficials de l'Estat, són que vostè té tota la raó del món, però, realment, no calia que ens ho recordés, això, perquè és el pa nostre de cada dia, i ho repetim tots, i jo, evidentment, el primer i el que més, i per això, doncs, diguem-ne, rebo, evidentment, moltes més envestides des de fora de Catalunya que vostè mateix, no? Però el que li vull dir és que les dades que hi han, les dades oficials, són que efectivament Catalunya rep, ha rebut des de l'any 82 –aquí tinc la llista del 82 fins al 97– molt menys del que li tocava.

Ara que, si en algun moment ens estem acostant a aquest 16% –sense arribar-hi–, és precisament aquests últims anys, i em permeto dir que segurament amb una certa influència per..., en fi, alguna cosa té a veure això amb la capacitat nostra d'influir, que evidentment no som els influents de l'Estat, però una miqueta més, una miqueta ho devem ser, quan hem pogut passar del 5,51%, per exemple, que va ser la xifra més baixa l'any 88, o el 6,05 de l'any 87, al 13,46 de l'any 95; no tenim dades encara del 96, i el 97, finalment, ens quedarem entre un 11..., prop d'un 12%, segons sembla.

Bé, aquesta és la situació que hi ha, i si vostè em diu que hem d'aconseguir més, doncs, li donaré tota la raó, i en això estem. Però, de tota manera, una millora substancial en aquest terreny, hi ha estat.

Per la resta, i si he de fer cas, concretament, del que era la seva pregunta inicial, que em demanava quina repercussió tindria sobre els pressupostos, li torno a dir que això no afecta gaire o gens els pressupostos. Per exemple, l'esmena que hem introduït i que tira endavant dels 12.000 milions dels Mossos, això sí que hauria afectat els pressupostos si no l'haguéssim tingut; però la resta, la majoria de les coses són inversions directes de l'Estat.

Adverteixo que estem pendants d'algunes negociacions encara, com per exemple la que fa referència als Ferrocarrils de la Generalitat, a l'Entitat Metropolitana de Transport, a l'habitatge i, òbviament, com vostès saben, a la sanitat. També he d'advertir que algunes d'aquestes esmenes, si les guanyem –que sembla que sí– i se'ns incorporen, sí que ens obligaran a una despesa suplementària. Per exemple, pel que fa referència a la depuradora del Baix Llobregat, si s'aconsegueixen els 2.500 milions de pessetes, que ara ja es poden donar com a segurs, per a poder començar les obres durant el 97, com que s'ha de finançar el 85%...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Perdó, eh?, però és així.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el desenvolupament de la depuradora del delta del Llobregat i el desviament del riu

Per a la següent pregunta, sobre el desenvolupament de la depuradora del delta del Llobregat i el desviament del riu, presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Salvador Esteve.

El Sr. Esteve i Figueras

Gràcies, president. Una de les infraestructures que hi ha projectades en aquest moment és la del Pla d'infraestructures del delta del Llobregat, i, dintre d'aquest Pla, la construcció de la depuradora del delta. Com sigui que darrerament s'ha parlat molt i en diferents termes segons sigui qui en parla, és per aquest motiu que us formulem la pregunta que segueix: quin és el capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb el desenvolupament de la depuradora del delta del Llobregat i del desviament del riu?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per respondre la pregunta, l'honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, en relació... O sigui, hi han dues coses: la depuradora i el desviament del riu. Respecte al desviament de riu, hi ha que el projecte ha de ser fet, i està fet, per la Direcció General d'Obres Hidràuliques, però cal perfilar encara alguns punts que estan pendants d'una negociació que s'està duent a terme amb l'Ajuntament del

Prat de Llobregat. Un cop això estigui enllestit, aquesta negociació, i estigui, per tant, incorporat això a la redacció del Projecte, serà tramesa al Ministeri de Medi Ambient, amb la indicació que ja hem dit, ja estem dient des de fa unes setmanes, advertint que això hi anirà, que..., demanem una aprovació ràpida i definitiva i, evidentment, per això, a més, hem insistit molt que aquests temes es fiquin com a esmenes de cara al finançament de l'any que ve.

Vostè sap que, concretament al Llobregat, s'ha de fer el desviament pròpiament dit, i després el que s'ha de fer és també el condicionament de tota la llera, perquè per allà a més hi han de passar una pila d'infraestructures. Això representarà aquests 450 milions de pessetes que ara s'inclouen en el pressupost, però el finançament total –que sobretot quan es farà fort, després d'haver començat enguany, serà l'any que ve– arribarà fins a uns 10.000 milions de pessetes.

Pel que fa a la depuradora –com ara estava dient i he hagut de tallar la meua intervenció perquè m'havia excedit ja en el temps–, aquesta depuradora, l'hem de pagar un 85% l'Administració central i un 15% la Generalitat. Per això deia que això, si tenim èxit –i en tindrem–, incloent-hi aquesta partida, doncs, sí que representarà un increment, diguem-ne, de despesa per part de la Generalitat, concretament de la Junta de Sanejament, d'uns 450 milions de pessetes.

El projecte està redactat, ha estat validat pel Departament de Medi Ambient, i en aquests moments està pendent d'aprovació definitiva per part del Govern central, concretament del Ministeri de Medi Ambient. Això és important perquè, encara que d'entrada sigui una inversió de 2.500 milions de pessetes, als quals la Generalitat n'haurà d'afegir 450 –que era el 15% dels 3.000 que més o menys representarà tot plegat, com li deia abans–, de tota manera, aquesta és una inversió que engega, que ara es desembussa i que representa uns 40.000 milions de pessetes. I vostès comprendran que per a això nosaltres, fins i tot malgrat, diguem-ne, totes les invectives que hem rebut per haver presentat aquesta esmena aquests últims dies –no pas dintre de Catalunya, òbviament–, doncs, nosaltres hi hem posat molt l'accent perquè és una obra absolutament essencial, d'infraestructura, per a Catalunya, sobretot per a la zona de Barcelona.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. El senyor diputat vol repreguntar? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. Esteve i Figueras

Gràcies, senyor president. Per agrair la resposta, que crec que clarifica suficientment el tema.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les inversions reals de l'Estat a Catalunya per al 1997

La següent pregunta és sobre les inversions reals de l'Estat a Catalunya per al 1997, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, li vaig a llegir el diari de sessions del Congrés dels Diputats –Comissió de Pressupostos, esmena del Baix Llobregat. Senyor Homs i Ferret, de Convergència i Unió–: «Nuestro Grupo retira doce enmiendas: Cervera, Olot - Besalú, Mollet, Sant Feliu...»; la del Baix Llobregat, la depuradora del Baix Llobregat, la retiren «porque el Gobierno y el Grupo Parlamentario Popular nos ha expresado que hay intención de afrontar estas previsiones por los mecanismos de financiación extrapresupuestaria, procedentes de privatizaciones que van a nutrir la aportación del Estado y unas instituciones que se van a constituir para el desarrollo de infraestructuras.» O sigui, vostès la presenten i després la retiren, perquè no l'han informat d'això, a vostè, senyor diputat.

Deixem-nos de ball de xifres. Quins criteris són els que a vostès els porten a negociar amb nocturnitat, quan un Parlament està negociant i discutint un pressupost, quan s'ha disminuït a més de la meitat l'aportació de l'Estat a Catalunya i quan han contribuït a generar un sentiment majorment anticatalanista arreu de l'Estat? Això, senyor president, per nosaltres, no és gens responsable.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, el criteri és molt senzill. A nosaltres el Govern ens ha donat garantia..., i, òbviament, és un tipus de garantia –i aquí la seva intervenció jo crec que és molt pertinent–, és d'aquell tipus de garantia que, si no es complís, no solament seria greu perquè deixaria en mala posició el Grup de Convergència i Unió, i indirectament el Govern de la Generalitat, sinó que, de fet, deixaria en molt mala situació davant de Convergència i Unió i davant del que pugui representar i pugui fer Convergència i Unió el Govern del Partit Popular a Madrid. Per tant, nosaltres..., aquesta garantia –i em va molt bé que vostè em faci aquesta intervenció i me la faci ben en públic– és una garantia que s'ha de complir absolutament; és una garantia el compliment de la qual és absolutament prioritari per a Convergència i Unió i, òbviament, també per al Govern de la Generalitat.

Per tant, això és el que li contesto. De nocturnitat, cap, perquè això s'ha explicat, s'ha dit amb pèls i senyals, ho han publicat els diaris: tants diners per a Igualada - Cervera, tants diners per a la depuradora, tants diners per a la variant de Castellfolit de la Roca. De nocturnitat, cap, i de, diguem-ne, transparència, total.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, jo ja sé que vostè no és partidari de la via unitària, encara que no ens expliqui una altra vegada el «cuento» de fa quinze dies que amb això va perdre el concert, perquè aquí tinc totes les actes de Sau, i vostè mai va demanar el concert. Aleshores, van per una altra via. I què pacten amb el PP? Un pressupost de l'Estat de desfiscalització, de desregulació, d'una filosofia econòmica conservadora, sense adonar-se que, en reduir inversions per desfiscalitzar, Catalunya perd enormes inversions. Aquí està l'origen del problema; no en les partides que ens estem barallant. Amb una filosofia de dretes coincident mil·límetricament amb el PP, retallen inversions i, oh!, s'adonen, quan Iniciativa per Catalunya planteja en el Congrés esmenes per recuperar-les –i vostès les segueixen–, que també han retallat a Catalunya. Després retiren les esmenes, nocturnament –si se'm permet l'expressió–, perquè, com diu molt bé el senyor Homs, «vendrán de unas partidas» que ningú sap d'on vénen. I no m'emplaci, a través meu, als senyors del Partit Popular, quan vostè sap que compleixen sobre altres qüestions.

Senyor president, aquí demostra que per damunt de Catalunya hi ha la dreta, prioritat, entre vostès i el Partit Popular. El que passa és que té conseqüències; conseqüències que fins i tot els porten a retallar inversions també a Catalunya i ara a intentar veure, segons com, encomanant-se a qui sigui, si vénen d'altres llocs que no estan a l'exercici pressupostari. Això, senyor president, com a home de govern i com a home d'estat de què a vostè li agrada presumir, no és gens seriós, ni responsable, ni pel que és Catalunya, ni ens ha de fer pedagogia a Espanya sobre el que ens pertoca amb justícia...

El president

Senyor Ribó, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

...ni pel que és la funció parlamentària democràtica transparent.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, no veig que vostè m'hagi dit –a part de la referència al llibre d'en Sobrequès, que li suggereixo que el llegeixi bé i sense distreure's–, doncs, no crec que hi hagi d'afegir res més. Miri, nosaltres ens hem de guiar una mica pels resultats. Això resulta que hi ha gent a qui els escandalitza molt, que es miri pels resultats, però en la vida finalment, i més en política, quan es

defensen els interessos d'un país, els resultats compten. I els resultats són que nosaltres, de tota manera, i no en col·laboració amb la dreta sinó en col·laboració amb els socialistes, doncs, havíem aconseguit passar del 5,51 al 13,46, cosa que no és suficient. I ara, doncs, ens mantindrem entorn del 12, la qual cosa, evidentment, no és que a mi em deixi satisfet però en tot cas crec que no justifica dir que no haguem aconseguit uns canvis importants i estabilitzar-nos en unes xifres més altes que, evidentment, hem de superar.

De «nocturnitat», si no és que vulgui dir amb això que segurament es va fer de nit, que segurament sí que va ser..., ja era fosc, es va fer de fosc... Però això..., es fan moltes coses a la nit. Entengui'm, vull dir, no cal... (*Rialles.*) No cal daixò... Bé, escolti... No sé de què riuen aquests... (*Rialles.*) Aleshores, deixant de banda això, deixant de banda això, de nocturnitat cap, perquè el diputat us ho explica davant del Parlament o davant de la Comissió, jo ho explico, hem fet declaracions... De nocturnitat cap.

I bé, ens atindrem als resultats, i els resultats semblen indicar que no seran pas per fer cap salt d'alegria però seran prou bons per dir que seguim en aquesta línia de millora del que són les inversions de l'Estat a Catalunya.

Voldria insistir que aquestes coses que ara s'aconsegueixen tenen una virtut molt important, a part del que puguin representar quant a diners, és que desembussen projectes, projectes que estaven aturats des de fa una pila d'anys: la depuradora, el desviament del riu, la Igualada - Cervera i, per exemple..., sento no tenir... Sí, això que en realitat, doncs, en diners pot representar només 17.033 milions, de fet l'import total de la inversió que ara s'engega en són 103.000, de milions, 103.066... Sí, sí, perquè, naturalment, la depuradora en són 42; l'Igualada - Cervera no sé quants, però en són molts, etcètera. Per tant, jo penso que això..., naturalment, si em diuen: «Oh, i si no ho compleixen?» Bé, si no ho compleixen, nosaltres, Convergència i Unió –no vostè, nosaltres–, traurem les conclusions que n'hem de treure respecte a la nostra relació amb el Partit Popular.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president...

El president

Per què em demana la paraula, senyor Ribó? Ja sap que...

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions manifestes sobre el llibre del senyor Sobrequés, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Com diu? No, no és el cas, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, se m'ha dit que el que jo he citat d'un text concret no era veritat. Voldria poder enunciar el que diuen aquestes pàgines. (*Remor de veus.*)

El president

Llegeixi exactament el text que volia citar i prou.

El Sr. Ribó i Massó

Esmena de Convergència Democràtica a l'Estatut d'autonomia de Catalunya presentada en la seva elaboració, pàgina 161 del volum del senyor Sobrequés: «La hisenda de Catalunya es constitueix amb els impostos cedits per l'Estat, recàrrecs sobre impostos estatals i altres participacions en impostos de l'Estat, els seus propis impostos, transferències d'un fons de compensació, rendiments del seu patrimoni i productes de crèdit.»

El president

Ara ja prou.

El Sr. Ribó i Massó

El concert basc parla de «cupo» i de «potestad normativa»...

El president

Senyor Ribó, senyor Ribó, l'he autoritzat a llegir això i prou.

El president de la Generalitat

Escolti... Perdó, suposo que hi puc dir alguna cosa...

El president

Senyor president, em demana la paraula?

El president de la Generalitat de Catalunya

Sí. Primera, jo li parlo d'un consell... No em parlin més del concert basc, és un altre tema. És un consell, simplement és un consell. Però jo li vull dir el següent: em sembla molt que vostè confon Sau amb el que es va fer en la discussió de l'Estatut, que és posterior, quan ja Convergència havia perdut la votació a la qual es referia la proposta que l'altre dia vaig llegir del llibre d'en Sobrequés, concretament del conseller Alavedra. Per això li deia abans que em sembla que s'ha de llegir amb atenció, això. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Continuem... Silenci, si us plau.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els criteris emprats en l'organització de les funcions de l'Inem després de produir-se'n el traspàs

La darrera i última pregunta al senyor president és la presentada pel Grup Popular sobre els criteris emprats

en l'organització de les funcions de l'Inem després de produir-se'n el traspàs. Per a formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pujol, aquests dies s'està parlant del traspàs de l'Inem a la Generalitat. El Grup Parlamentari del Partit Popular té interès per saber quins són els criteris que utilitzarà la Generalitat per al traspàs de les funcions actuals de l'Inem en aquest moment a la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, es tractarà d'integrar l'Inem en les accions directes de la Generalitat i d'altres institucions catalanes i en la societat civil. O sigui, per dir-ho amb poques paraules, mirar d'optimitzar els recursos públics i mirar d'activar el màxim que sigui possible la participació de la societat.

És per això, per aquesta voluntat d'optimització, i a més també recollint el criteri dels mateixos sindicats —els sindicats d'aquí—, doncs, és que nosaltres ara hem demanat una cosa, sobre la qual, com vostè sap, no estem d'acord amb el Govern central, però l'hem demanada, que és que a més també hi pugui haver el traspàs de les polítiques passives. Aquest és un tema que està sobre la taula i pendent de resolució.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Senyor president, en el traspàs de l'Inem a la Generalitat hi ha factors que haurien de tenir-se en compte, com és el tema dels funcionaris. Tenim en aquest moment les últimes dades; estem parlant de mil cinc-cents treballadors de l'Administració pública, entre funcionaris i contractats, que en aquest moment estan passant un moment d'intranquil·litat pel seu futur.

Per altra banda, el traspàs de l'Inem a la Generalitat de les polítiques actives de col·locació portarà també una situació estranya en relació amb l'actual Servei Català de Col·locació. I ens agradaria saber quins són els criteris que utilitzarà la Generalitat quan tingui traspasades les polítiques actives de col·locació de l'actual Inem en relació amb les oficines o el Servei Català de Col·locació.

I per l'altra banda, quina és la situació en què es trobaran els funcionaris que actualment estan al servei de l'Inem i que a conseqüència del traspàs parcial de les facultats que actualment té l'Inem, com és també l'aprovació de les prestacions d'atur, que tenim notícies no es traspassen a la Generalitat i que comportaran que a les actuals *oficinas de empleo* de l'Inem es trobin funcionaris que estan en les polítiques actives del treball i

funcionaris que estan dedicats a les prestacions d'atur. Per tant, aquí hi ha una situació de nerviosisme per part dels funcionaris que ens agradaria, senyor president, que ho poguéssim aclarir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Em complau molt que faci aquesta pregunta perquè d'això n'he de deduir que el Partit Popular de Catalunya ens ajudarà en les nostres peticions respecte a l'Inem, no? Perquè, és clar, la manera perquè els funcionaris no pateixin és que ho resolguem de pressa i, si és possible, que ho resolguem bé, en un punt, per exemple, que és el que fa que nosaltres fem, intentem fer notar al Govern central que el no-traspàs de les polítiques passives té alguns inconvenients. Que quedi clar, perquè sabem que això queda fora del que en principi són les nostres competències, que no demanem el pagament de les prestacions ni dels subsidis, sinó simplement tot el treball, diguem-ne, de definir qui ha de cobrar, qui no ha de cobrar, etcètera. I en això hi insistim perquè, tal com està plantejat ara el traspàs, ens trobaríem que no hi hauria un traspàs d'oficines —com diu, per exemple, el cèlebre acord del mes d'abril—, sinó de mitges oficines —mitges oficines— i el personal estaria barrejat i les feines se'ls imbricarien. I tot això, evidentment, és complicat i nosaltres hem de demanar al Govern central i al Partit Popular que ho tinguin en compte perquè, efectivament, el traspàs fet d'aquesta manera creiem nosaltres i creuen els sindicats que podria ser un inconvenient i que podria repercutir negativament en aquest sentit que vostè diu dels funcionaris. Per tant, per fer-ho ràpid i fer-ho bé, el millor que podem fer és que vostès ens ajudin i mirin de convèncer el ministre senyor Arenas i el president senyor Aznar.

Pel que fa a la resta, li he de dir que el Servei Català de Col·locació òbviament, quan jo li he dit abans «integrar en accions directes de la Generalitat, optimitzar els recursos públics», entre altres coses pensava, evidentment, també en el Servei de Col·locació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el calendari previst per a posar en funcionament l'àrea bàsica de salut de Centelles (Osona)

Acabades les preguntes a l'honorable senyor president, continuem amb el torn de preguntes.

La primera de les preguntes al Consell Executiu és sobre el calendari previst per a posar en funcionament l'àrea bàsica de salut de Centelles, a Osona, presenta-

da pel Grup Socialista. Té la paraula per formular la pregunta, per espai de dos minuts i mig, el diputat senyor Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el mes d'abril del 94 el Grup Socialista va fer una pregunta interessant-se per quan es posaria en marxa l'àrea bàsica de salut de Centelles. En la seva contesta varen dir-nos que això era problema de l'Ajuntament de Centelles, que no havia cedit els terrenys.

La pregunta és concreta: quin calendari té previst el Govern de la Generalitat, ara que l'Ajuntament de Centelles ha cedit ja aquests terrenys, a principi de l'any 95, per posar en marxa aquest centre i donar així servei als ciutadans?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller de Sanitat, senyor Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, de fet, com molt bé ha dit l'illustre senyor diputat, l'any 1995 l'Ajuntament de Centelles va cedir els terrenys per a la construcció del centre d'atenció primària al Servei Català de la Salut. Atès que la voluntat del nostre Departament era, precisament, construir aquest CAP, el 8 de maig de 1996 va ser adjudicada la redacció del projecte de construcció del centre d'atenció primària, la finalització del qual es preveu per a finals d'enguany.

Malgrat això i per..., no ens ha estat possible incloure la construcció de l'esmentat centre d'atenció primària en els pressupostos de la Generalitat per a l'any 1997, però en aquest moment, i segons el que preveu la Llei d'acompanyament dels pressupostos generals de l'Estat, estem estudiant una fórmula amb finançament privat que ens permetria avançar en la construcció no solament d'aquest centre d'atenció primària sinó d'altres que considerem prioritaris, tal com molt bé diu el senyor diputat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, m'ha sorprès una mica la seva contesta que, en el fons, tampoc arriba al fons de la qüestió, perquè, en definitiva, el que li demanava era quan es posaria en marxa aquest centre.

Però, independentment d'això, jo crec, senyor conseller, que la principal funció del Govern, a més de fer

coses, és la pedagogia que es pot fer en aquestes coses. I aquí hi ha un tema que és la confiança dels ciutadans, i els ciutadans tindran confiança si els governs compleixen els seus compromisos. Vostè sap que hi ha la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que, segons aquesta Llei, l'agost de l'any 96 havia d'estar feta. No està feta, passen tres mesos.

En aquest tema, els socialistes varem demanar quins terminis pensen donar-se en el pla d'obertura de centres de reforma i fer, al mateix temps, un pla plurianual d'inversions. Crec que amb això el que s'està buscant és igualtat d'oportunitats entre tots els ciutadans i crec que és important aquesta construcció de Centelles perquè els ciutadans d'Osona tinguin igualtat d'oportunitat respecte als de Vic. Actualment el centre de Vic funciona, el de Centelles no, i la pregunta continua sent la mateixa: quan es pensa posar en marxa el centre de Centelles?

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, una nova intervenció del senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Bé, de fet la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya preveia un termini, però també afegia que «segons les condicions pressupostàries». I les condicions pressupostàries, el sistema de finançament no ha estat l'òptim, i això ens ha fet que no hàgim anat al ritme que nosaltres voldríem. I vostè coneix molt bé quin ha sigut el sistema de finançament que hem tingut a la sanitat i quin és el sistema de finançament que tenim i que, precisament, no és el sistema que probablement nosaltres voldríem.

Li haig de dir, per altra banda, que a la Regió Sanitària Centre, de les setanta-una àrees bàsiques previstes, en tenim en funcionament ja cinquanta-una, el que representa el 71,8%.

Quan es posarà en marxa aquest centre d'atenció primària? Quan estigui construït. Jo el que li he dit és que intentarem que això sigui durant l'any 1997, acabarem el centre durant l'any 1998 i esperàriem que l'any 1998 es posés en marxa el centre d'atenció primària.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La pregunta número 8 ha sigut posposada.

Preguntes acumulades relatives a la dimissió el senyor Monreal com a vocal de la Junta de Museus de Catalunya

Per tant, passem a la pregunta número 9, sobre la dimissió el senyor Lluís Monreal com a vocal de la Junta de Museus, formulada pel Grup Popular. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Gràcies, senyor president. Si el senyor conseller no hi té inconvenient, podríem acumular les dues preguntes següents, que són del mateix tema i, per tant, pregaria que fossin acumulades, senyor conseller, si...

El president

D'acord.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Doncs, aleshores, senyor conseller, si fos tan amable de respondre aquestes preguntes tal com estan formulades per escrit, en els termes en què estan formulades.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Per contestar les dues preguntes, té la paraula, per un espai de cinc minuts, el senyor conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Maria Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. El Govern de la Generalitat de Catalunya i el conseller de Cultura lamentem la dimissió del senyor Lluís Monreal com a membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus, de la qual formava part a proposta, precisament, d'aquest Parlament. Tot i respectar la decisió del senyor Monreal, no puc compartir de cap manera les raons en les quals aquesta dimissió es va fonamentar; i voldria remarcar igualment que aquests motius no figuraven a la carta que el senyor Monreal va adreçar el propassat 1 d'octubre al molt honorable senyor Joan Reventós. En canvi, a la carta que va dirigir al president de la Comissió Executiva de la Junta de Museus, argumentava com a causa de la seva dimissió la concepció, estructura i funcions d'aquesta Comissió.

En relació amb aquest tema, cal recordar que els sistemes de funcionament i de presa de decisions, tant del Ple com de la Comissió Executiva de la Junta de Museus, s'ajusten plenament al que determina el marc legal avui vigent i d'aplicació. Tot i això, la Comissió Executiva considera millorables les seves actuals funcions i ja fa mesos que treballa en l'elaboració d'una proposta de revisió de la Llei de museus. En aquest sentit, durant la sessió ordinària del 23 de maig d'enguany, la Comissió Executiva va debatre tant aquesta qüestió com les línies d'actuació futures. Malauradament, a aquesta reunió no hi assistí el senyor Monreal. Els darrers anys, la freqüència d'assistència del senyor Monreal a les reunions fou realment molt baixa. L'any 95 només assistí a la reunió del dia 28 de juny, i enguany no assistí a cap reunió fins al moment en què formulà la seva dimissió. En tot cas, vull fer notar que la Comissió es reuneix un cop al mes.

Atès que el senyor Monreal va ser proposat pel Parlament de Catalunya, ara correspon que el Parlament acordi la seva substitució, tot nomenant un altre expert de reconegut prestigi.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor diputat, el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Sí, gràcies. Senyor conseller, en la seva resposta no hem sentit cap argument nou respecte al que ja es va dir al seu moment sobre aquesta qüestió. El senyor Monreal, quan va dimitir, va donar els següents arguments –naturalment, al responsable a qui els havia de donar–, i els arguments van ser, en primer lloc, que ell considerava que no hi havia, per part de la Comissió Executiva de la Junta de Museus, un compliment de les seves funcions –de les seves funcions per llei, és a dir, la coordinació i la planificació de la política de museus–; que la Comissió Executiva coneixia les decisions una vegada preses i que l'única cosa que se li permetia fer era ratificar decisions preses ja per l'Administració; que no coneixia quins eren els recursos financers que es destinaven a les successives inversions; que no hi havia sinergies ni coordinació entre museus, sinó que cada museu arreglava els seus problemes com podia, individualment; i per últim, deia el senyor Monreal que no hi havia coordinació entre els museus i la política educativa. És a dir, que aquesta funció essencial dels museus, que és donar als nostres escolars i estudiants coneixements sobre la cultura catalana i sobre la cultura en general, tampoc es complien.

I per tant, són raons molt sòlides, fetes per una persona que ha estat secretari general de l'International Council of Museums, que ha estat director del Departament de Restauració de la Fundació Paul Getty i que ara és el director de la Fundació La Caixa, i tots sabem que La Caixa només contracta el millor del bo i millor. I crec, senyor conseller, que quan una persona d'aquesta categoria dimiteix per aquestes raons, dir que ho fa perquè «està molt ocupat» no sembla que sigui posar el problema en el seu autèntic nivell.

Per tant, senyor conseller, voldria que vostè comentés aquestes raons que va donar el senyor Monreal.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció per a les dues repreguntes que ha formulat el senyor Vidal-Quadras, té la paraula el conseller, honorable senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, em sembla que les meves primeres paraules han estat, precisament, per dir que lamentàvem que el senyor Monreal hagués pres aquesta decisió, justament perquè valorem la seva trajectòria professional i la seva vàlua personal.

En segon lloc, he dit que la causa de la seva dimissió era la concepció, estructura i funcions d'aquesta Comissió. Insisteixo una vegada més que aquesta Comissió avui actua d'acord amb el marc legal vigent, i que la mateixa Comissió havia endegat treballs per redefinir les seves funcions a través del mecanisme que corres-

pondria, de revisió de la Llei de museus; l'únic que lamento és que aquesta redefinició no es pugui fer amb les seves aportacions, que indubtablement vénen de l'experiència i dels mèrits professionals. És una llàstima. Ara, és igualment innegable que el senyor Monreal, durant dos anys, va assistir a una sola reunió. I això és així; ja ens agradaria que assistís a totes les reunions, i més encara que continués formant part d'aquesta Junta de Museus, i de la futura, amb una ampliació de funcions que és la que preveu la mateixa Comissió Executiva.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Vidal-Quadras i Roca demana per parlar.)

El president

La tradició és que, després de la segona pregunta... El Reglament obliga a això. Vostè podia haver consumit encara dos minuts, però si ha deixat de continuar la pregunta, no pot tornar a acumular. Ho diu, ho marca el Reglament, senyor Vidal-Quadras.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de l'oposició davant el Tribunal Superior de Justícia a la doble escala salarial en la companyia de cerveses Damm

Per tant, passem –li tornaré a donar la paraula– a una nova pregunta. L'onzena pregunta al Consell Executiu sobre els motius de l'oposició davant el Tribunal Superior de Justícia a la doble escala salarial de la companyia de cerveses Damm, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Senyor president, senyor conseller, aquesta pregunta, feta amb ànim purament informatiu, arrenca d'una certa perplexitat. D'una banda, el president de la Generalitat i vostè mateix han fet propostes molt raonables, molt racionals sobre la flexibilització del mercat de treball. Concretament, tant vostè com el president han fet declaracions a favor de fórmules flexibles de dobles escales salarials, per poder crear ocupació en situacions que ho requereixin, i sorpresivament, sorprenentment, la Generalitat, el Departament de Treball, concretament, va recórrer un conveni que, recolzat pels sindicats majoritaris, per l'empresa –l'empresa Damm– i també amb el dictamen favorable del fiscal, plantejava aquesta doble escala salarial per crear ocupació. I com que aquell fet ens sembla, com li dic, sorprenent i paradoxal, ens agradaria que ens ho expliqués, senyor conseller.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, perdoni'm que li doni l'esquena, però ho farem una mica de cantó.

Jo comprenc la seva perplexitat, però és conseqüència del marc legal en què estem. El conveni preveia una doble escala salarial que convertia uns treballadors fixos discontinus en indefinits, amb una reducció de sou del 75%. Però el conveni podia crear dubtes de la seva legalitat, i d'això n'eren conscients les parts. Tan conscients n'eren que van instar-nos, a la Generalitat, la mateixa comissió negociadora del conveni, empresa i sindicats, per tenir seguretat jurídica, que ho impugnéssim; que ho impugnéssim per tenir seguretat jurídica abans de prendre decisions.

A més d'això, jo li he dit que també nosaltres, probablement o molt segurament, també l'hauríem impugnat encara que no ens ho haguessin demanat –en aquest cas ens ho han demanat–, perquè tenim com a autoritat laboral encarregada control de legalitat dels convenis col·lectius. I per tant, si nosaltres apreciem –actuant com a autoritat laboral– quelcom que infringeix la llei, tenim l'obligació de denunciar-ho, ens agradi o no ens agradi la llei. Per tant, aquesta és la situació que explica, diguem-ne, aquestes dues causes per les quals ho vam impugnar.

És clar: per tant, ho vam haver de redactar d'ofici i vam iniciar el procediment, i al judici, lògicament, va comparèixer el lletrat del Gabinet Jurídic Central –com és preceptiu–, i és clar, el lletrat va haver de defensar, coherentment amb els escrits d'allegacions, l'exposició verbal que va fer. I la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anulla determinats articles del conveni perquè aprecia que hi ha principi de discriminació, que vulnera el principi d'igualtat i que hi ha discriminació.

Res més, de moment.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per repreguntar, el diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Sí, gràcies, senyor president. Sí, però hi ha una incògnita que vostè no em soluciona, senyor conseller. Si això és així, si això es va fer per crear jurisprudència i que la sentència creés un marc, un precedent favorable a això, que tots hi estem d'acord, per què l'advocat de la Generalitat va actuar amb un entusiasme que, per trobar un precedent, ens hauríem de remuntar a Lluís XVI, a Robespierre demanant el cap de Lluís XVI, o a una catilinària de Ciceró? És a dir, per què no va fer una defensa, diguem-ne, més plana, més tranquil·la? És a dir, el que no encaixa en això que ha dit vostè, que em sembla absolutament lògic, és aquesta ardent actuació de l'advocat de la Generalitat, que no encaixa en absolut en la filosofia que vostè planteja, que insisteixo que em sembla encertada. És a dir, d'on el van treure, aquell advocat? *(Rialles.)* El van contractar a Corea del Nord, o a la CNT? És a dir, no s'entén. És a dir, hi ha alguna falla. Hi ha alguna falla, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller de Treball.

1800

El conseller de Treball

Moltes gràcies. L'advocat és un magnífic professional, i en la seva primera intervenció va fer una intervenció relativament plana. Però a vegades, situacions que es donen dins els judicis i l'actuació d'agents socials..., hi va haver una actuació d'alguns advocats de la part contrària que, havent demanat que impugnéssim i desitjant que allò tirés endavant, li van fer un atac duríssim a l'advocat. I l'advocat, per coherència, va haver de defensar, per professionalitat, perquè en cert mode fins i tot se'l ridiculitzava, i per tant, va haver de fer una defensa molt professional, per coherència, de les al·legacions...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

La pregunta número 12 ha estat posposada, i també la pregunta número 13 ha estat posposada.

Pregunta sobre l'emplaçament definitiu d'un institut d'ensenyament secundari al barri de Sant Pere i Sant Pau, a Tarragona

Entrem, doncs, en la pregunta número 14. Pregunta sobre l'emplaçament definitiu d'un institut d'ensenyament secundari al barri de Sant Pere i Sant Pau, a Tarragona, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller d'Ensenyament, el tema de la ubicació d'un institut d'ensenyament secundari al barri de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona és un tema que en aquesta cambra s'ha tractat en diversos tràmits i en divers moment, i que el mateix Departament d'Ensenyament ha tractat amb els afectats d'aquell barri i amb l'Ajuntament de Tarragona des de posicions distintes.

La nostra pregunta és inicialment molt senzilla: saben ja on faran aquest institut? I a més a més, si pot ser, saben quan començaran a fer-lo?

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Ensenyament, senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, seré també molt concís. Tal com es preveu en el Mapa escolar de

Catalunya, ara per ara, la previsió del Departament d'Ensenyament és que l'institut de referència per escolaritzar els alumnes de secundària del barri de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona sigui l'Institut Comte de Rius.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per repreguntar, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo li he de confessar que la seva resposta –que és, evidentment, literalment, el que diu el Mapa escolar– m'ha deixat una mica estranyat, perquè alguns diputats i alguna diputada d'aquesta cambra van assistir a una reunió a Sant Pere i Sant Pau on representants de l'Ajuntament de Tarragona van parlar en nom de l'Administració catalana, fent l'oferta d'una altra ubicació, i on veïns del barri de Sant Pere i Sant Pau ens van exhibir un fax rebut aquell mateix dia, poc abans de la reunió, en què també des del Departament d'Ensenyament se'ls feia una altra oferta. I els diputats i diputades que estàvem en aquella reunió –que jo li he de confessar, i vostè ja ho sap, i em creurà, que som del sector de la molt bona fe–, ens vam creure tant el fax aquell com les declaracions del representant de l'Ajuntament. Perquè a més a més, és un dels motius pels quals, quan se'ns va votar en contra en la Comissió de Política Cultural una Proposició no de llei que parlava d'aquest Institut, no vam tornar a presentar cap altra iniciativa perquè semblava que el tema se solucionaria per aquí. Pel que vostè ens ha dit als diputats i les diputades que ara estem en aquest moment en el Ple, sembla que tornem a la situació prèvia d'aquelles reunions.

Jo ara voldria saber, senyor conseller, mantenint-me en aquesta situació de la molt bona fe que li esmentava, si la seva resposta és estrictament: «El Mapa diu allò i ho continua dient» i, per tant, aquelles ofertes que havia fet el Departament es mantenen, però encara no s'han «concretitzat» i, per tant, encara estem en el sector positiu de solucionar el problema o, ans el contrari, aquelles ofertes que s'havien fet, via Ajuntament o via Departament, es tiren enrere i estem encara en un posició inicial, que era la més dura i la que no acceptaven els veïns, ni tampoc hi estàvem d'acord alguns grups parlamentaris de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, una nova intervenció de l'honorable senyor conseller Josep Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Bé, la primera pregunta, senyor diputat, era molt concisa: quina és la previsió del Departament? I les previsions del Departament figuren en documents i és la que jo li he respost. Sens perjudici d'això, és evident que el Departament d'Ensenya-

ment està obert i està estudiant, i continuarà estudiant, qualsevol tipus d'alternativa que sigui favorable, en el bon sentit que aquesta alternativa almenys ha de procurar una satisfacció als veïns d'aquest barri i als alumnes, sinó que també ha de ser conciliable amb les mateixes possibilitats del Departament d'Ensenyament i amb una eficaç gestió dels nostres recursos.

D'una banda, tenim un institut, Comte de Rius, que com el senyor diputat sap és un institut prestigiós i prestigiat i que està a dos-cents metres en línia recta del barri i, per tant, és un element a tenir en compte. També sap el senyor diputat que si se n'hagués de construir un de nou, estem parlant d'una xifra important d'inversions que també necessitem. Per tant, haurem de tenir-ho tot en compte, però la previsió des d'un punt de vista de documents és la que he dit al començament, sense perjudici, com és obvi, que el mateix Mapa escolar preveu la possibilitat de revisar-ho i farem tot el possible sempre d'intentar aquest marc de racionalització de recursos i de donar satisfacció en la mesura de les nostres possibilitats als plantejaments dels veïns i dels alumnes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a l'inici de les obres del centre de dia i dels habitatges tutelats per a gent gran del carrer Muntades, núm. 35, de Barcelona, i a les mesures de seguretat preses per la policia de la Generalitat amb motiu de visites d'especial relleu a Barcelona.

La pregunta número 15 i la pregunta número 16 han estat retirades.

Preguntes acumulades relatives als criteris emprats en la designació dels assessors i de les assessores del Pla Catalunya jove

Per tant, passem a la pregunta número 17, pregunta sobre els criteris emprats en la designació dels assessors i de les assessores del Pla Catalunya jove de les comarques de Tarragona, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularíem aquesta pregunta i la següent, que fa referència al mateix però de les dites comarques de Girona, i a més a més, si m'ho permetés, per una qüestió de lògica parlamentària, la que està numerada em sembla que és amb el número 30, que fa referència a les comarques de Lleida, amb la qual cosa matariem tres ocells d'un tret. I jo li prometo que no gastaré el temps.

El president

D'acord. Acumular vol dir que té dos minuts i mig per tres. Jo els hi dono.

El Sr. Benach i Pascual

Ho faré més curt i tot.

El president

D'acord. El senyor conseller hi està d'acord? *(Pausa.)*

Li dono set minuts per formular acumulades, doncs, les tres preguntes.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, doncs, senyor president. Entre altres coses li deia això perquè des que es fa aquesta pregunta fins que se substancia en el Ple passa tant de temps que fins i tot perd un cert sentit el motiu pel qual l'havíem fet, no?

D'alguna manera, el Pla interdepartamental de joventut tenia un seguit d'objectius, em sembla que eren vuitanta-quatre, més o menys expressats en vuit grans blocs, i hi havia un equip d'assessors que havien d'assessorar el Govern, en teoria, sobre el desenvolupament d'aquest Pla: un d'acció internacional, un altre de la revista *Aquí sí*, un sobre el Centre de documentació juvenil i equips d'assessors territorials. Curiosament, els equips d'assessors territorials ho eren a les comarques de Girona, de Lleida i de Tarragona.

És clar, el nostre dubte primer és un tema territorial; és a dir, i la gent de les comarques dites de Barcelona, és a dir, la gent de Vic, la gent de Manresa, la gent de Berga, què? No estan assessorats? No tenen dret a ser assessorats? Per tant, d'alguna manera, lamentar el fet que la divisió provincial torni a primar i, en segon lloc, és clar, constatar que la realitat que hi pugui haver a Tortosa és molt diferent de la realitat del Vendrell i és molt diferent de la realitat de Vic, i en aquest sentit a veure si hi ha alguna mena d'explicació per la qual això s'ha fet així.

En segon lloc, també dir que, pel que fa referència als assessors, concretament –evidentment, no entrarem a parlar de persones, no voldríem pas fer-ho–, ja va ser polèmic el primer equip d'assessors quan es va muntar, no corresponia a la Conselleria de Cultura encara, en el sentit que hi havia una certa primacia de segons quines formacions polítiques, fins i tot hi havia el cas de secretaris generals d'algunes joventuts de partits polítics i d'altres no, i en aquest sentit es va anar evolucionant.

En qualsevol cas, voldríem saber quin ha estat el ritme de reunions d'aquests equips d'assessors, més o menys quins treballs han fet, aquest criteri territorial com ha anat i, en definitiva, si aquests són equips assessors fixos i determinats o bé van variant en funció de la realitat de cada temps.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per contestar les tres preguntes acumulades, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. La Generalitat..., per tal d'aplegar tots els esforços adreçats als joves, el

Govern va aprovar l'any 1993 el Pla interdepartamental de joventut Catalunya jove amb una vigència de dos anys. El Pla intenta donar solució a problemes com ara l'ocupació, la formació, l'adquisició o el lloguer d'habitatge, la prevenció de malalties i, entre altres, la millora de la informació i els serveis adreçats a la joventut. Els resultats positius d'aquella experiència van fer que el 30 de maig de l'any 1995 el Govern aprovés un nou pla amb una vigència fins al 1997, que és l'actual Pla Catalunya jove 95-97.

Amb la finalitat que el desplegament d'aquests plans possibilités el màxim diàleg i el màxim grau de reflexió, la qual cosa només s'assoliria amb la implicació de diferents grups d'opinió, de tècnics i d'experts i dels mateixos joves, es va considerar convenient que un equip de persones d'experiència i prestigi en el món juvenil assessorés aquells que tenen la responsabilitat de tirar endavant el Pla. En aquest sentit es van crear quatre grups assessors. El primer, un d'acció internacional; un altre del grup d'assessors de la revista *Aquí sí*; un equip d'assessors del Centre de documentació juvenil i finalment es van constituir –com deia el diputat senyor Benach– equips d'assessors a les comarques de Girona, Lleida i Tarragona, amb la voluntat d'adequar el Pla a les realitats plurals de Catalunya i rendibilitzar al màxim el desplegament territorial de cadascun dels seus objectius.

En resposta a les preguntes que formula el senyor diputat, cal dir que en l'elecció de tots els assessors dels diferents equips s'han aplicat uns criteris unitaris en els quals s'ha prioritzat, primer, la designació dels que ja formaven part del Pla interdepartamental Catalunya jove 93-95 i que s'havia destacat per les seves aportacions. En segon lloc, la representació del màxim nombre de comarques. En tercer, l'existència de persones de reconeguda experiència en el camp de la joventut o de prestigi en els diferents temes que afecten el Pla interdepartamental –medi ambient, sanitat, habitatge, etcètera–, i finalment es va valorar l'interès demostrat d'aportar idees o suggeriments a la política de joventut.

A partir d'aquests criteris, els responsables dels grups del Pla interdepartamental, els departaments de la Generalitat i els representants territorials de joventut van proposar els noms que configuren aquesta llista oberta d'assessors, llista que pot modificar-se amb nous noms o renúncies en qualsevol moment.

D'acord amb aquests criteris, la composició de l'equip actual d'assessors prové en gran mesura de l'equip del Pla interdepartamental Catalunya jove 93-95. Amb tot, la composició ha variat al llarg del temps i cal dir que s'ha fet sense cap pretensió d'exhaustivitat ni tampoc cap intenció exclouent, ja que, tal com el Pla recull en la seva introducció s'ha primat la voluntat de fer possible una concentració d'esforços involucrant amplis sectors socials. Així, els assessors i assessores de la Generalitat han estat escollits d'acord amb les propostes dels responsables dels departaments i els que no procedeixen de l'Administració autonòmica s'han escollit tenint en compte l'experiència en el món juvenil, la territorialitat i la capacitat d'aportar idees a favor de la joventut.

Voldria expressar la voluntat del Govern, i molt especialment de la Secretaria General de Joventut, que en el futur s'incrementi el nombre d'assessors amb la presència de nous representants.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per reformular la pregunta, per repreguntar, té la paraula de nou el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En qualsevol cas, jo li agrairia si ens poguéssim fer arribar aquestes variacions que hi ha hagut en la composició i, sobretot, els criteris pels quals s'han produït, sobretot també en funció del territori on s'han produït, que això a vegades també és important de conèixer, perquè entre altres coses, si analitzem la composició d'uns equips i d'altres, sembla que els criteris en tot cas siguin diferents, la qual cosa, evidentment, en aquests moments només és una opinió d'aquest diputat, ens agradaria contrastar-ho amb el Govern més directament. En tractar-se de noms de persones concrets tampoc creiem que sigui el lloc aquí per fer-ho, però sí en tot cas conèixer aquests criteris.

I en segon lloc, senyor Pujals, jo lamento no haver sentit l'explicació per al tema territorial, que també era important. Des del punt de vista territorial la realitat de Catalunya és una, que no es correspon precisament a Tarragona, Lleida, Girona i Barcelona, sinó que hauria de correspondre's amb una altra cosa; els joves de les comarques de Barcelona no tenen equip assessor, és a dir la gent de Manresa, de Vic, de Berga, què? La realitat del Vendrell no és la mateixa realitat que la de Tortosa i, per tant, d'alguna manera no acabem d'encaixar o no acabem d'entendre com s'ha fet això. És a dir, tres equips assessors, un de Girona, un de Lleida i un de Tarragona, no s'ha fet de Barcelona comarques i es continua amb l'estructura provincial, un element que evidentment no caldria de cap de les maneres, perquè aquí sí que no hi ha cap mena d'imposició de la província com a òrgan administratiu, ni molt menys.

En aquest sentit, doncs, he trobat a faltar en la seva resposta aquesta part de l'explicació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Per contestar..., per a la nova intervenció, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, per atendre, en funció del que acaba de dir el diputat senyor Ernest Benach, el seu desig de tenir tota la informació sobre els canvis que s'han registrat en aquests òrgans assessors. I en segon lloc, em sembla que quedava ben clar de la meua intervenció que s'han seguit els criteris amb què s'havia configurat l'any 93, que no hi hauria

cap inconvenient per part nostra a ampliar o revisar aquests criteris i que, en darrer terme, l'existència d'aquests òrgans territorials amb d'altres d'altra naturalesa també ja genera un equilibri territorial que potser en tot cas podem preservar millor. En definitiva, tampoc no ens tanquem a estudiar-ho per quan aquest Pla 95-97 enllesteixi la seva vigència.

En qualsevol cas, jo confio que tant de la informació, que li serà facilitada al senyor diputat, com en tot cas dels comentaris que ens vulgui fer arribar, no ens tanquem a cap possibilitat per al nou Pla que s'hagi de fer, 97-99.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les relacions i les vinculacions econòmiques i comercials amb Cuba

La pregunta número 19 ha sigut retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les accions a prendre perquè l'assistència sanitària pública arribi a la totalitat de població de Catalunya

I formularem, passarem a l'última pregunta de la sessió d'avui, que és la pregunta número 20, pregunta sobre les accions a prendre perquè l'assistència sanitària pública arribi a la totalitat de la població de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president. Senyor conseller de Sanitat, en la resposta que vostè va fer a la meua interpellació en el Ple del Parlament del dia 5 de juny amb relació al desplegament de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, davant la meua preocupació pel fet que es contemplés una taula de tarifes a cobrar als usuaris en les clàusules administratives per a la contractació del servei de l'àrea bàsica de salut de Vic-sud —que, per cert, faig un parèntesi, que aquesta àrea bàsica ja ha entrat en funcionament sense que s'hagi aprovat el necessari decret que fixi els sistemes d'avaluació i de control periòdic d'aquest centre, tal com es va acordar aquí al Parlament el dia 26 de juny en la Moció subsegüent—, vostè, senyor conseller de Sanitat, va contestar, en relació amb el que deia de les taules de tarifes de preus, li ho cito textualment, va dir: «Hi ha un decret d'universalització, però hi ha un percentatge mínim de població que avui no està coberta, i aquesta gent si acudeix allí, en aquest centre» —es referia al de l'àrea bàsica de Vic— «com en els centres de l'Institut Català de la Salut, com d'altres, que estan gestionats per altres entitats, se'ls ha de fer pagar la visita.»

Jo li pregunto, senyor conseller, quin percentatge de ciutadans i ciutadanes de Catalunya estan coberts pel sistema sanitari públic i quines són les accions empreses pel Departament perquè la cobertura sigui del cent per cent.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyors i senyors diputats, quant a la primera part de la seva pregunta, sí que de fet des del 15 d'octubre l'equip d'atenció primària, els dos equips d'atenció primària de l'àrea bàsica de Vic estan en funcionament, i properament nosaltres publicarem el decret per tal d'avaluar aquests equips, i de fet el compromís no era fer-lo abans de posar en funcionament l'equip, sinó de fer-ho conjuntament.

De fet, és veritat que aquestes tarifes s'aproven i no tan sols per a ciutadans de Catalunya, sinó també per a ciutadans estrangers que algun dia decideixin anar a Vic, a visitar la ciutat i que, per tant, si es troben malament i van al centre d'atenció primària, doncs, paguin la visita.

Quant al percentatge de població, de fet, d'acord amb la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i d'acord amb el Decret 178/1991, del 30 de juliol, l'assistència està universalitzada per al conjunt de la població i, per tant, en un principi tothom hi tindria dret. Sí que és veritat que en aquests moments encara hi ha, per exemple, estrangers no comunitaris sense recursos i amb permís de residència, però que han perdut, per exemple, el dret per baixa a la Seguretat Social, persones amb recursos suficients —i que és un percentatge molt petit de la població— que no tenen Seguretat Social i que podrien acollir-se al decret d'universalització, i també estrangers no comunitaris sense permís de residència, que serien els ilegals, els quals, aquestes persones no tenen la identificació, no tenen la targeta d'identificació sanitària per la qual puguin ser atesos en aquests centres. I això és el que hem de desplegar. Però avui el percentatge de població és mínim —pràcticament el 98% de la població està coberta per la seguretat social— i afecta només aquests tres col·lectius.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el nostre model sanitari, de sistema sanitari, és aquell que té caràcter públic —és a dir, finançament públic—, de caràcter universal —sense exclusions— i de caràcter gratuït. Dedueixo per la seva resposta que seria un 2% de població de Catalunya, de ciutadans de Catalunya, els que encara poden no estar coberts per la total universalització.

Vostè ha dit molt bé que la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya preveu la universalització a tots els ciutadans residents a Catalunya dels serveis sanitaris, i ja amb anterioritat evidentment, la Llei general de sanitat del 86 preveia fer efectiu aquest dret de protecció de la salut, reconegut a la nostra Constitució a tots els ciutadans. Creiem, senyor conseller, que si és aquest, el 2%, que encara cal avançar per arribar a la cobertura total, al 100%; per tant, avançar en aquest sentit i, sobretot, garantir sempre que mai ningú que ho necessiti quedi sense atenció per qüestions de tràmits burocràtics.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable senyor conseller Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Bé, el que jo voldria aclarir és que aquest percentatge, que no arribaria segurament al 2%, no és precisament de la gent que no té recursos, sinó que són precisament la gent que té molts recursos, i que per tant, en tot cas, el que caldria desplegar és si volen escollir el règim de la seguretat social. Però no estem parlant de la gent que no té recursos, que ja està coberta: és la gent que en té molts i que, per tant, en tot cas no és una prioritització en aquest moment arbitrar les fórmules perquè puguin accedir a aquests centres. La resta, estan coberts pel Servei Català de la Salut.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Hem acabat el torn de preguntes. Per a constància pública, i perquè..., si hi havia hagut potser algun malentès, vull fer constar que les preguntes números 15, 16 i 19 havien estat retirades.

— Preguntes acumulades relatives al funcionament del Departament de Benestar Social

I també les preguntes 22, 23, 24 i 25, totes elles presentades pel Grup Socialista, han sigut retirades.

I recuperem ara el capítol d'interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre els residus generats per les explotacions porcínes

Anem a la interpellació..., al punt setè de l'actual ordre del dia, que abans era el punt 6: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els residus generats per les explotacions porcínes, presentada pel diputat senyor Jordi Portabella, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per formular la seva interpellació, per un espai de deu minuts, té la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sota la nostra òptica, el problema produït pels excedents de matèria orgànica d'origen animal, allò que anomenem purí i que bàsicament està compost d'excrements líquids, excrements sòlids i pèrdues del abeuradors, i que també s'hi incorporen sovint algunes de les aigües de les neteges de les granges, ha pres una dimensió molt important a Catalunya i que mai hauria d'haver arribat a prendre. Mai l'hauria d'haver arribat a prendre, perquè el motiu pel qual ens trobem en aquesta situació amb relació al tema dels purins és que el Govern de la Generalitat no ha actuat de manera suficient i en el moment adequat amb relació a aquest tipus de contaminació que generen els purins.

Els purins, certament, són uns residus que ens generen contaminació, tant a nivell de sòl com a nivell d'aigua com a nivell d'atmosfera. I el que no arribem a entendre és com, tenint prop de cinc milions de caps de porquí censats a Catalunya, el Govern de la Generalitat tingui en el calaix des de 1995 un pla de purins. Un pla de purins que és imprescindible que s'apliqui per tal d'evitar l'acumulació de metalls pesants, en concret coure i zenc, i un excés de nitrogen, fòsfor i potassi en el sòl, per evitar l'eutrofització —també amb nitrogen i fòsfor— de les aigües i l'alliberament d'òxid nítrós, que, com sap el conseller perfectament, afecta la capa d'ozó, entre altres compostos de nitrogen, a nivell d'atmosfera.

Tot i generar un volum proper als quinze milions de metres cúbics de purins / any, el Govern de la Generalitat s'ha limitat a fer tres plans pilot a les comarques d'Osona, el Pla de l'Estany i el Pla d'Urgell —uns plans que consistien en estudis i propostes de basses, en alguns casos—, tot i que cal afegir-hi —i en situació, en el moment actual, vigent— un pla comarcal a Osona, impulsat pel Consell Comarcal d'Osona. El cert, però, és que els purins, per ells mateixos, tot i ser un problema complex, no són un problema difícil de solucionar. I encara que això pugui semblar una contradicció. M'explicaré: són un problema complex perquè realment tenen un conjunt de paràmetres importants que influeixen en la resolució del cas, però no és un problema difícil de resoldre, perquè al cap i a la fi necessiten el mateix tractament que necessita qualsevol tipus de residu.

Els residus orgànics d'origen animal tenen la mateixa solució que la resta: reutilitzar, minimitzar i tractar. La reutilització, és a dir, l'aprofitament del purí com a adob orgànic en el camp, ha de realitzar-se, però, amb un major control del que es duu actualment; amb un control que pràcticament és inexistent. I és el fet que hi hagués aquest control —que no ha de ser cap cosa complicada, sinó que ha de ser un control senzill sobre l'aplicació que es fa del purí—, és el que permetria que les aigües no es contaminessin, que els sòls no s'estiguin —si em permeten l'expressió— eutrofitzant-se com les aigües i que no hi hagués contaminació aèria.

Perquè això sigui possible vostès han de fer una sèrie de passos que no han fet. Vostès han de calcular la capacitat de distribució que tenen de purí, en funció del sòl que tenen lliure, però també en funció del tipus de cultiu. Tots sabem que hi han uns tipus de cultiu que

admeten més nitrogen que altres, i tots sabem que en algunes comarques –Osona n'és un exemple– es fan dues collites l'any, la qual cosa permetria revisar el Reial decret 261/96, que no deixa de ser una transposició de la Directiva 91/687, de l'any 91, i que utilitza un barem de capacitat d'absorció del purí en el sòl que prové bàsicament dels països centreeuropeus i que està sobre els 170 quilograms nitrogen / hectàrea / any. Nosaltres pensem que, amb un estudi acurat de les condicions del sòl, del tipus de cultiu que es fa i del nombre de cultius que es fa al cap de l'any, es podria filar molt més prim sobre el nombre de purins que pot arribar a absorbir un sòl.

D'altra banda, vostès s'han limitat exclusivament, en els pocs llocs on han intervingut, a crear unes grans basses. És a dir, a crear –si em permeten el paral·lisme– uns abocadors controlats de purins, un lloc on es van dipositant els purins –selectivament, això sí– i on allà es queden, fins que passa molt de temps. Unes basses que també són d'obligació que tinguin els ramaders i que, en funció també del Decret 61/94, haurien de tenir un mínim de capacitat de quatre mesos del que genera la granja. I que vostès saben –els dos consellers que estan aquí presents, tant el conseller de Medi Ambient com el conseller d'Agricultura, i que segueixen la interpellació– que això no succeeix en quasi cap cas. Vostè sap que la mitjana, amb estudis propis de la Generalitat –amb estudis propis de la Generalitat–, la mitjana són de dos mesos. I hi han encara molts casos –que sortosament han anat desapareixent, però que en l'actualitat encara n'hi han– en què les basses no tenen més d'una setmana de capacitat del purí generat pel propietari de la granja.

D'altra banda, per augmentar la capacitat de redistribució d'aquesta reutilització que es pot fer del purí, es poden fer diverses coses. Diverses coses que vostès tampoc estan duent a terme. Actualment, els purins, amb un preu significatiu, amb un preu que es paga, i si es paga és perquè té una utilitat –els ramaders paguen 350 pessetes / metre cúbic i els pagesos 100 pessetes / metre cúbic; això vol dir que hi ha una diferència de transport de 450 pessetes metre cúbic, una diferència per pensar-hi–, actualment el que s'està fent és distribuir-lo fins a un radi aproximat de quaranta quilòmetres. Per tant, la generació de residus, per exemple, a una comarca molt generadora de purins com és Osona, es pot distribuir, només, en un radi de quaranta quilòmetres. Si vostès redueixen el volum d'aquest purí, cosa que és molt senzill de fer –i en tot cas després explicaria com, tot i que tinc el convenciment que els dos consellers saben com es pot fer–, i per tant vostès obtenen una major concentració de nitrogen per purí, vostès el poden redistribuir a una distància molt més gran, i vostès poden estar fent útil una part del territori molt més gran que no aquest radi estret de quaranta quilòmetres que hi ha en l'actualitat.

D'altra banda, també, vostès poden reduir de manera molt substancial la concentració del nitrogen. I aquesta concentració de nitrogen que es pot reduir amb múltiples funcions minimitzadores que es poden fer, vostès tampoc ho estan duent a terme. Per exemple, coses que poden semblar simples, però que tindrien un efecte contundent sobre la reducció dels purins: només que es

minuïssin els sistemes d'abeuradors i s'utilitzessin els de cassola o els models holandesos, en lloc del del xumet, reduiríem el volum de purins entre un 20 i un 30%; si vostès parlessin amb els fabricants de pinsos i afavorissin el fet que els pinsos fossin més rics en proteïnes i sals, que consumeixen més aigua i generarien per tant menys purins, estaríem parlant d'una reducció propera també als mateixos percentatges del que els he dit abans; si reduïssin les aigües de neteja que s'utilitzen en les granges estaríem reduint entre un 10 i un 20% dels purins, i si hi hagués una bona ventilació en les granges estaríem també reduint l'aigua que s'utilitza per refrescar-lo i aquesta aigua, que després forma part dels purins, disminuiria. Segons els estudis fets amb relació al tema de purins, fent aquestes mesures de minimització que jo he citat, estaríem reduint fins al 50% la producció total de purins actual que hi ha a Catalunya; una quantitat que ja no generaria el problema que s'està generant ara a nivell de redistribució.

Per tant, nosaltres, el que pensem sincerament és que vostès, el tema dels purins, no se l'han pres seriosament en el moment que se l'havien de prendre seriosament. Jo sé que vostès em diran que fa molt temps que estan en converses, etcètera, etcètera. Però, miri, en el tema dels purins estem en una situació similar a la que estàvem abans del Pla de gestió de residus: estem en la fase en què ningú ha començat a actuar seriosament, la fase en què efectivament no hi ha cap pla de gestió de residus i la fase en què vostès estan simplement fent un seguiment dels purins que s'estan generant.

Per si no n'hi hagués prou amb una redistribució correcta i amb una minimització correcta, també podríem anar a sistemes de tractament, que n'hi han. Sistemes de tractament, per exemple, que hi han al Pla d'Urgell. Vostès saben que allà hi ha dues petites depuradores que funcionen correctament, dues petites depuradores de purins, i que aquestes depuradores no tenen cap altre problema per existir de manera més..., dimensionades per a un major volum de purins i estendre's, que l'econòmic.

Nosaltres reclamem des d'aquí que el mateix Pla de sanejament que s'ha fet, en el qual la Generalitat ha intervingut per crear una sèrie de depuradores perquè els rius de Catalunya passin menys contaminats, també s'incorpori un pla per fer depuradores que depurin els purins. Nosaltres els assegurem –i això es fa poques vegades en el Parlament– que si segueixen el que nosaltres hem dit el problema de purins de Catalunya s'ha acabat. Per això els deia que és un problema complex, perquè hi entren molts paràmetres, però és un problema senzill de solucionar: només han de fer amb els purins el mateix que fan amb la resta de residus. El problema és que vostès, amb els purins, no han fet res. Vostès, amb els purins, des de 1995, tenen un pla en el calaix, i això que tant el Pla de residus, tant el Pla gestor de residus com el Pla de sanejament, en parlen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Punt 10

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia

Hi ha un acord que formulem aquesta interpellació del punt setè amb el punt vuitè, que és el mateix tema; hi ha la conformitat del senyor conseller i, naturalment, el senyor conseller tindrà doble temps per fer la seva intervenció. Per tant, té ara, per exposar la interpellació, també al Consell Executiu, sobre la gestió dels residus procedents de la ramaderia, presentada pel Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, vegin la presentació de dues interpellacions –una per substanciació ordinària i l'altra pel tràmit d'urgència– sobre el mateix tema, o pràcticament sobre el mateix tema, com el resultat fefaent de la preocupació que almenys dos grups d'aquesta cambra –i jo crec que tota la cambra– comparteixen respecte al tema dels residus que es produeixen en la ramaderia a Catalunya. El senyor Jordi Portabella acabava ara la seva intervenció dient que vostès no han fet res, i jo comparteixo aquesta afirmació, i si no la compartís, és evident que no presentariem aquesta interpellació. Nosaltres també creiem que respecte a aquesta qüestió vostès han fet ben poca cosa, per no dir res.

Jo no voldria repetir-me en la meua intervenció respecte a qüestions que ja hagi apuntat el senyor Jordi Portabella, i per tant, procuraré ser tan complementari com pugui de la seva intervenció. No insistiré ni tan sols massa en les dades que sembla que haurien de ser objectives, fredes i certes, i manejant segons quina informació de la Generalitat, no solament no conformen les diverses informacions respecte als caps de bestiar que tenim a Catalunya, ni tan sols conformen sobre el nombre d'explotacions i, no cal dir, sobre el volum de residus que es produeixen: en el Pla de sanejament es contemplen unes xifres, en el Programa general de residus de Catalunya unes altres ben diferents, que oscil·len entre els deu milions de tones en el Pla de sanejament fins als vint-i-dos milions de tones en el Programa general de residus, contemplant conjuntament purins i fems. En definitiva, estem parlant de residus, i residus o subproductes de la ramaderia –com algú em precisava l'altre dia a la mateixa comarca d'Osona– és un concepte ampli que recull els purins, els fems, les gallinasses i fins i tot tots aquells productes que queden després de la pràctica de la ramaderia.

No discutirem aquí tampoc la importància del sector ramader a Catalunya; en això sí que tots estem d'acord: la ramaderia significa el 62% de la renda final agrària de Catalunya, i a Catalunya tenim un 30% del porcí de l'Estat i un 55% de l'aviram. Tenim, en aquests moments, pràcticament sis milions de caps de porcí, que és tant com ciutadans viuen a Catalunya. La ramaderia produeix, però, un volum de residus molt més important que el conjunt de residus sòlids urbans que es produeixen a les nostres ciutats. Hem dit que, entre purins i fems, vint o vint-i-dos milions de tones, quan els re-

sidus sòlids urbans que es produeixen a les nostres ciutats estan molt per sota d'aquesta magnitud, i en canvi, a l'eliminació dels residus sòlids urbans dediquem gran quantitat d'atenció i gran quantitat de recursos. No hi hem dedicat ni suficient atenció ni prou recursos a l'eliminació d'aquests residus procedents de la ramaderia.

I com deia molt bé el senyor Jordi Portabella, aquests residus contaminen, contaminen les aigües, contaminen les terres i contaminen l'aire, i en algunes de les comarques de Catalunya la contaminació és tan evident que es percep poc després d'entrar en els límits de la comarca, com passava aquesta setmana passada mateix –i som ja al mes de novembre– a la comarca de l'Osona. Jo crec que permetre que això passi, que el Govern de Catalunya permeti que això passi, que es produeixi la contaminació de les aigües superficials i subterrànies, que es produeixi la contaminació de les terres i que es produeixi la contaminació de l'aire a partir d'aquí, no és fer aquell país de qualitat que tantes vegades vostès han dit que volien fer i nosaltres els hem dit que fessin i que, a més, els ajudaríem a fer-lo.

Lògicament, en aquests residus n'hi ha de molt diversa naturalesa, però, pel seu volum, tots convenim a assenyalar que els més importants són els purins. Vinculat al tema dels purins tenim en curs, després d'una pròrroga que acabarà el 31 de desembre, la regularització d'explotacions ramaderes a Catalunya, regularització d'explotacions ramaderes que neix d'un decret i d'una ordre de fa ja un parell d'anys, que ha tingut pròrrogues successives i que, finalment, sembla que a 31 de desembre, doncs, caldrà donar com a definitivament resolta.

Què intenta aquesta regularització d'explotacions ramaderes? Intenta vincular la pràctica de la ramaderia amb la pràctica de l'agricultura –i això ens sembla bé. Si la ramaderia significa un 62% de la renda final agrària, és evident que això implica un component molt important de la nostra economia, al qual no podem ni hem de renunciar, i en la mesura que sigui possible és evident que hem de vincular-lo a la mateixa pràctica de l'agricultura. El decret i l'ordre de regularització d'explotacions ramaderes assenyalen, en conseqüència i amb plena coherència amb aquesta voluntat que precisava ara, que la regularització d'una explotació ramadera vagi acompanyada de la tinença i de la disponibilitat –de la disponibilitat més que de la tinença– d'una quantitat de terra suficient perquè els purins puguin ser utilitzats com a adobs naturals en aquestes terres.

Això, naturalment, senyors consellers, implica una quantitat de problemes extraordinària: d'una part, perquè algunes comarques estan ja en uns nivells de saturació que no cal repetir aquí. Abans se n'apuntaven algunes: lògicament, Osona; lògicament, el Pla d'Urgell; lògicament, la Noguera; en bona mesura també el Segrià, el Pla de l'Estany..., diverses altres comarques, lògicament, produeixen molts més purins, molts més de residus del que la superfície de la comarca permet absorbir. És evident també que l'absorció dels residus no es fa de la mateixa manera i en la mateixa magnitud segons que els residus –els purins, en aquest cas– hagin tingut un tractament previ o no n'hagin tingut cap –i aquí vindria la segona objecció al tema. La tercera, lò-

gicament, derivaria del fet que, tal com vostès tenen plantejada aquesta ordre, implica en algunes comarques –per exemple, a Osona i al Ripollès– una pressió tremenda per a desnonar els masovers, perquè al propietari de la terra li resultarà molt més a compte llogar les seves terres perquè siguin comptabilitzades com a terres disponibles per a aquell que és empresari d'explotacions ramaderes que no continuar tenint uns masovers que les treballin, i per tant, aquí es derivarà un altre problema de caràcter social sobre la població rural del país. De fet, ja es produeix, i l'altre dia vaig tenir jo ocasió d'escoltar, lamentablement, la preocupació d'una sèrie de masovers que venien a plantejar la necessitat que el Parlament abordés aquesta discussió per a disminuir, per a alleugerir, en la mesura de les possibilitats, la pressió que se'ls està generant. I encara plantejaria una quarta qüestió: donat que la nostra estructura ramadera té les característiques que té, des del punt de vista de la integració de les explotacions, qui ha de suportar els costos principals, l'integrador o l'integrat?

Bé, en definitiva, jo els poso damunt la taula una discussió que malauradament no s'ha pogut produir a la Comissió d'Agricultura a través d'una compareixença del senyor conseller, que havia de venir a parlar-nos i havia de permetre parlar, lògicament, de la regularització de les explotacions ramaderes, però sense cap mena de dubte un tema va vinculat a l'altre. Si optem per la fórmula de vincular ramaderia amb agricultura i de facilitar disponibilitat de terres suficients perquè aquestes terres puguin ser la base de l'aplicació primera i principal dels purins en forma d'adob natural, és evident que un tema va vinculat a l'altre. Si les explotacions ramaderes disposen de terra on abocar els purins, és evident que produïrem una primera descàrrega dels purins que produïm. Una altra qüestió és en quines condicions i de quina manera això es fa, i a mi em sembla que és hora i temps que es formalitzi un codi de bona conducta de pràctiques i aplicacions ramaderes i, per tant, que aquestes qüestions siguin definitivament regulades.

El senyor Portabella alludia abans a la necessitat d'actuar també sobre els purins, en el sentit de descarregar-los, en la mesura del possible, de matèria orgànica, de substància orgànica i, per tant, de facilitar el trànsit, el trasllat dels purins sobre el territori, sobretot si hem de precisar llargues distàncies, en forma més manejable que la forma en què es produeixen ells en primera instància, i això ens porta, naturalment, al tema de les depuradores o, dit d'una altra manera, a la incorporació d'aplicacions de recerca en matèria de depuració de purins.

Vostès han optat, en aquest pla experimental, per concentrar els purins en unes grans basses, que es converteixen, de facto, certament, en abocadors controlats, i per transitar amb els purins pel país a les distàncies que sigui convenient, i han descartat d'entrada i molt precipitadament totes les possibilitats que hi ha de depurar, o almenys de separar, si no de depurar, les substàncies, les diverses substàncies dels purins en origen. Jo els diré que, vist el fracàs evident i notori de les grans plantes de depuració de purins que en aquest moment

s'han assajat en el país i que han significat, doncs, esmerçar moltíssima quantitat de diners, i en canvi, i per contra, uns certs bons resultats en petites plantes dimensionades per les explotacions i d'acord amb la producció de les respectives explotacions, jo els convido, senyors consellers, que actuïn moltíssim més en aquesta línia, que ho facin, que certament busquin tecnologia adequada per a solucionar el problema en origen tant com sigui possible i que busquin aplicacions, les que siguin necessàries, per a descarregar l'aigua resultant, que és, en qualsevol cas, aigua nítida, del fòsfor, del calci i de les altres substàncies..., perdó, del nitrogen i del fòsfor que poden quedar dissolts a l'aigua.

Jo crec que aquí, en aquest moment, a Catalunya, es disposa ja de recerca suficient com per a fer en aquest terreny molt més del que es fa. Per tant, la nostra proposta és clara en aquest sentit: facin el que puguin, sobretot si és d'acord amb un codi de bona conducta, l'aplicació de purins sobre el territori vinculant ramaderia i agricultura, però incorporin també tecnologia que permeti depurar els purins en origen, i sobretot incorporin tecnologia que permeti descarregar l'aigua resultant del nitrogen, sobretot del nitrogen i del fòsfor, de la qual en aquest moment està molt carregada.

I per acabar ja, senyor president, la meua intervenció, dir-los, senyors consellers, que la necessitat d'elaborar un codi de bona conducta no emana en aquest moment de les gestions i dels contactes que s'estan establint ni de les peticions que els puguem plantejar els diputats, sinó d'un compromís i d'un mandat contingut expressament en el Pla de sanejament de Catalunya. O que la necessitat d'actuar en l'estudi de la dieta dels animals i en els suggeriments a efectes de descarregar els pinsos de coure i zinc és un mandat que emana i que està recollit en aquest pla, i d'una cosa i de l'altra, i de les diverses que han sorgit aquí, a nosaltres ens agradaria moltíssim que vostès ens en donessin compte, no del que pensen fer, que està molt bé, sinó del que han fet, si és que han fet, i hem partit els dos, el senyor Jordi Portabella i jo mateix, de la consideració dels grups de l'oposició que han fet molt poca cosa, si no res.

Per tant, què han fet amb aquestes matèries que hi havia compromisos i mandats específics d'actuació i, llavors sí, què pensen fer en el futur...

El president

Senyor diputat, se li acaba el temps.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per contestar les dues interpellacions, té la paraula el senyor conseller de Medi Ambient, senyor Macias, per un espai màxim de vint minuts.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Com tots vostès saben, el tema de la gestió dels residus

a Catalunya es troba centralitzat en el Programa general de residus de Catalunya, i aquest Programa ja saben vostès també que s'ha desenvolupat en diferents programes d'abast sectorial, com el de residus municipals o el Programa de gestió de residus industrials, que tots dos estan aprovats i amb plena vigència. També els senyors diputats coneixen perfectament aquests programes a través de la informació facilitada amb la substanciació de diferents iniciatives parlamentàries.

Pel que fa a les dejeccions ramaderes –i jo m'hi referiré amb aquesta expressió perquè la paraula «residus» no sempre és exacta: les dejeccions moltes vegades poden ser subproductes, no sempre han de ser residus; per tant, permeti'm que utilitzi aquesta paraula, perquè, a més a més, el programa que després els referiré parla de «gestió de les dejeccions ramaderes», no dels residus–, dic que pel que fa a les dejeccions ramaderes, els he de dir –com vostès suposo que ja saben– que es troba en una fase absolutament final de redacció el programa de gestió d'aquestes dejeccions ramaderes de Catalunya, que està, doncs, a punt de ser aprovat, i en el qual és evident que moltes de les observacions que vostès formulaven, d'ordre quantitatiu, d'ordre qualitatiu, d'ordre tecnològic, hi troben bona resposta, i és amb la lectura i la contemplació d'aquest programa que tots vostès trobaran respostes a les qüestions que plantejaven.

De totes maneres, abans d'entrar en la descripció dels objectius i els criteris aplicats a aquest Programa, em permetran que faci una referència al marc que ens ocupa de forma semblant, potser també aportant algunes dades, en referència al marc de referència del sector porquí, sobretot, que potser és el que..., no exclusivament, però és el que contempla o concentra la problemàtica.

D'acord amb les dades estadístiques, que, evidentment, són facilitades pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a Catalunya hi han en aquests moments més de cinc milions de places de bestiar porquí i que en funció, lògicament, del període d'engreix, doncs, poden ser al voltant dels deu milions els animals sacrificats cada any i, a més a més, doncs, hi han també uns cinc-cents reproductors, unes cinc-centes reproductores. Dir també que en relació amb aquestes xifres també s'ha de fer un aclariment; és a dir, s'ha dit que això ha augmentat espectacularment, i això no ha estat així; fins i tot en les dades de l'any passat hi va haver un petit decrement.

També dir-los –i també se n'ha fet referència abans, pels senyors diputats– que aquest és un sector que genera un gran moviment econòmic. Catalunya té des de sempre una gran tradició de cria de porquí especialment, també en matèria avícola, i és aquest un sector molt important, el més important, de fet, dintre la nostra ramaderia. De fet, el sector porquí representa pràcticament una tercera part del total de la renda agrària. I anem, si els sembla, a parlar una mica d'aquest programa de gestió de les dejeccions ramaderes a Catalunya.

Dir-los que aquest és un programa que volem que en la seva aprovació hagi comportat que sigui àmpliament consensuat. Evidentment, en primer lloc, doncs, ha es-

tat treballat conjuntament per la Junta de Residus i pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i s'han mantingut contactes amb els diferents representants del sector porquí, que a mi m'agradaria, d'alguna manera, referenciar-los, perquè dóna una certa idea d'aquests contactes mantinguts. Jo encara no estava assumint aquesta responsabilitat que em porta avui aquí, però el 23 de maig hi va haver una presentació de, podríem dir, l'avantprojecte del programa de dejeccions, que, lògicament, els representants del Departament d'Agricultura i el Departament de Medi Ambient van fer tant als integradors com a les cooperatives agràries i als sindicats. El 18 de juliol –aquí sí que jo hi era present– hi va haver una reunió per, una vegada tots aquests representants del sector havien tingut ja temps per a estudiar els respectius programes, conèixer la seva opinió, i en el qual altra vegada es van aplegar tots aquests sectors. El dia 25 de juliol del mateix any, també, amb presència d'alts directius del Departament d'Agricultura i de mi mateix, hi va haver també un altre contacte per seguir valorant aquest programa. Fruit de les conclusions que es van treure, també s'ha reelaborat el programa. Dir-los que, d'altra banda, a la taula sectorial del porc, que es va reunir el 17 d'octubre al Departament d'Agricultura, es va fer la presentació del programa en el marc que semblava més adient des del punt de vista de respecte a la pròpia representativitat del sector. I en aquests moments –repeteix– el programa està amb el suficient nivell d'elaboració per a poder ser sotmès ja a l'aprovació pertinent.

Dir-los que aquest programa no ve sol, sinó que ve fruit de tota una sèrie de tasques que s'han fet que també els intentaré anar explicant, però una d'elles... –que jo no sé si els senyors diputats, doncs, en tenen el coneixement, perquè crec que n'han fet alguna referència–, el mes de gener de l'any 1995 es va publicar el *Manual de gestió de purins i la seva reutilització agrícola*, elaborat conjuntament altra vegada per la Junta i pel DARP, i que ha estat àmpliament difós entre tot el sector. Aquest manual de gestió ve a ser, en part, aquest codi que, d'alguna manera..., codi de bona conducta del qual parlava el senyor Vilalta i que, d'alguna manera, ve a establir els nivells d'admissibilitat de l'aplicabilitat dels purins i, d'altra banda, ve a establir també totes aquestes referències de què parlàvem quant a la seva minimització.

També dir-los que, com que la nostra preocupació no és només elaborar un programa, per més complet que sigui, sinó que aquest sigui absolutament aplicable, està ultimada la signatura d'un protocol que subscriurà la Junta de Residus, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i les entitats Unió de Pagesos de Catalunya, IACSI-USAC-Asaja, Ramaders i Pagesos de Catalunya, Amprogapor, i en el qual també, segurament, s'incorporaran altres entitats bàsicament referides a la representativitat d'altres sectors, però inicialment ho hem fet per als purins.

Jo penso que la necessitat d'aquest consens social que cal en tots els àmbits que pertoqueu al medi ambient adquireix un grau encara més elevat en aquest sector si tenim en compte la importància –com s'ha dit també des d'aquesta mateixa tribuna fa uns instants– de l'ac-

tuació coordinada de ramaders i pagesos per tal de fer possible un dels objectius bàsics del programa, que és el reciclatge de les dejeccions ramaderes.

Com vostès poden imaginar, l'objectiu d'aquest reciclatge no és únic. Com en els altres àmbits, sempre que parlem de residus, els objectius essencials són tres: en primer lloc, la minimització en origen –i evidentment dono, com pot imaginar-se, al senyor diputat, satisfacció–, controlant la qualitat d'aigua emprada en l'alimentació del bestiar, en la pròpia neteja d'instal·lacions i controlant també la composició del pinso; en segon lloc, el reciclatge –que aquí vol dir aprofitament màxim de purí per a usos agrícoles– i, finalment, el tractament dels residus. Bé, pel que fa al reciclatge i al tractament –com es poden imaginar els senyors diputats–, es requereixen actuacions complementàries importants. En primer lloc, referent a la distribució dels purins generats a les zones excedentàries en nitrogen i fòsfor per dur-los fins a les zones deficitàries. Aquest és un dels aspectes, és a dir, aquest és un pla també, diria, en certa mesura, logístic, no?

En segon lloc, i com a conseqüència d'això, cal crear la infraestructura necessària per a la redistribució, l'emmagatzematge i el tractament dels purins. S'ha fet aquí reiterada referència a aquestes basses; aquestes basses no tenen res a veure amb abocadors: un abocador és un punt de destí final, eh?; un abocador controlat, un abocador-dipòsit, com avui en diem, controlat de residus, doncs, és allà on acabaran els seus dies aquells residus. Aquestes basses no tenen aquesta funció: tenen una funció, simplement, de redistribució i, més enllà de l'espai, en el temps. Hi han moments en l'any que les collites no poden assumir, no es poden aplicar, també per motius, a vegades, meteorològics no es pot aplicar, i cal com una mena de dipòsits sobreexidors, reguladors, i per això s'estan construint aquestes basses; en cap cas com a punt final d'abocament, que, d'altra banda, seria absurd, perquè la mateixa capacitat ja és prou limitada.

També –i no se'ls amaga als senyors diputats i senyores diputades–, cal coordinar el programa de gestió de purins de Catalunya en el Programa de residus municipals de Catalunya pel que fa a la producció de compost. Vostès veuran que tots els càlculs que el programa efectua pel que fa a l'admissibilitat agrària tenen a veure que nosaltres en el camp hi aboquem no només..., hi aportem els purins, sinó que també hi aportem, per exemple, fangs de depuradores; i en un altre sentit, també, els compostos que les plantes de compostatge previstes en el Programa de residus municipals de Catalunya –que, de fet, ja se n'estan construint algunes– produiran.

Per tant, coordinació del programa de gestió de purins de Catalunya amb el Programa de residus municipals i amb el Programa de tractament de fangs d'aigües residuals urbanes. I això pot portar, fins i tot, a l'estudi conjunt de plantes en les quals el compost s'efectuï a través de l'aportació mixta d'aquests tres tipus de residus. No fa gaires dies, qui els està parlant va anar a visitar una planta existent, una planta privada, però, en fi, una planta amb una producció important de compost, els *inputs* del qual són subproductes industrials, però

són també purins i són també residus provinents de recollides urbanes.

Bé, i finalment, com vostès poden imaginar-se, aquest programa també, com sempre, contempla integrar els objectius anteriors en programes de sensibilització i conscienciació social que suscitin la participació i col·laboració dels ciutadans, dels agents econòmics i, evidentment, de totes les administracions.

Jo voldria explicar-los també que de tot això, de tot això que es preveu, es desprèn que s'ha estat actuant en tres àmbits plenament diferenciats. Un primer que és un àmbit que jo anomeno «institucional» o, si volen vostès, «relacional», al qual es donarà contingut a través de la signatura del protocol abans esmentat; es important l'actuació en aquest àmbit perquè sense aquesta actuació –repeteix– els programes poden quedar en paper mullat. El segon, molt important, bàsic, és aquest mateix àmbit programàtic que ens durà a l'aprovació del pla de gestió de les dejeccions ramaderes. I finalment, l'àmbit executiu –que en darrer terme he d'entendre que és el que vostès, d'alguna manera, també reclamen–, que ens permetrà d'aplicar les solucions adequades per a cadascuna de les diverses realitats vigents en el nostre territori, a través de molt diferents figures, algunes de les quals ja s'estan portant a terme. Per exemple, aquests convenis d'abast comarcal, de fet, van ser tres plans pilots però que han generat ja la pròpia aplicabilitat del futur programa, o fins i tot en àmbits més reduïts. En aquest moment, en alguns municipis –concretament alguns municipis lleidatans–, a través de la mateixa col·laboració entre el sector, entre la Junta de Residus, entre el municipi i entre –en aquest cas– unes empreses privades, s'està ja procedint a la implantació d'un sistema –repeteix: d'àmbit municipal en dos casos– que, amb diferents tecnologies, permetrà la resolució de problemes puntuals, només d'un municipi, però d'unes produccions realment molt importants.

Voldria també respondre als senyors diputats referent, lògicament, a quins són els objectius bàsics que sustenten aquest conjunt d'actuacions susceptibles de ser realitzades en l'àmbit, perquè entenc que del que jo, com a conseller, els he de donar compte és dels objectius. A partir d'aquí, serà el mateix programa el que aplicarà les millors solucions. Jo voldria –lògicament, sintetitzats, perquè no dispenso de més temps– explicar aquests objectius.

El primer objectiu –com sempre, en qualsevol objectiu, en matèria de residus– és fomentar i augmentar la utilització i la valorització dels purins i dels fems. És a dir, fer possible això que els deia al principi: que quan parlem de purins, quan parlem de fems, no parlem d'un residu, sinó que parlem d'un subproducte.

En segon lloc, un objectiu bàsic és la redistribució dels purins de les zones excedentàries a les zones deficitàries i, repeteix, això ens portarà a l'establiment de tota una logística.

En tercer lloc –i això també era una demanda efectiva–, la dotació de la infraestructura necessària per a la redistribució –vol dir elements mòbils– per a l'emmagatzemament, les basses, de les quals, per cert, en aquest moment, de públiques n'hi ha ja catorze de

1810

construïdes, de les cinquanta previstes en el pla; la qual cosa vol dir que el pla, tot i no haver estat encara aprovat, s'està ja aplicant. I finalment, instal·lacions de tractament per a aquells àmbits en els quals tinguem purins excendentaris.

Un quart objectiu que hem estat treballant és aconseguir una gran implicació del sector productor en la gestió dels purins, i això ens interessa de manera especial donada l'especial problemàtica del sector, amb una gran presència dels integradors que, amb tota aquesta actuació, podrien realment afectar el mateix productor entès com el pagès individual.

Un altre aspecte en el qual s'ha treballat de manera important i que constitueix a la vegada un objectiu del programa, i al qual també s'ha fet referència per part dels senyors diputats, és implicar en la recerca de solucions la indústria complementària o, fins i tot, organismes de recerca i desenvolupament. I en aquest sentit el mateix Departament, com també el Departament d'Agricultura, amb diferents universitats, curiosament pràcticament de totes les universitats catalanes, té programes de recerca per buscar noves solucions.

Hi han també altres objectius, que els diré més ràpids, però que vostès comprendran que per nosaltres també ho són, des del punt de vista del Departament de Medi Ambient, com poden ser: aconseguir una ramaderia sostenible, plenament integrada en el marc on es desenvolupa; potenciar el manteniment de la ramaderia en els llocs actuals d'ubicació, perquè, en definitiva, demostra que crea la riquesa de què també parlaven abans els senyors diputats, i lògicament, també –com els deia ja anteriorment–, integrar els objectius anteriors en programes de sensibilització.

Jo voldria, per acabar aquesta intervenció, fer alguna referència també a les actuacions que s'han portat a terme fins ara. Jo crec que l'actuació més important ha estat, en qualsevol cas, la mateixa formulació del programa de gestió. Aquesta ha estat la més important i no ha estat una actuació senzilla i, a la vegada, ha estat una actuació molt dinàmica. En aquests mesos, des del mes de maig fins ara, s'han produït, de fet, situacions com les que anunciaven els senyors diputats, que hi han hagut modificacions de caràcter tecnològic, hi han hagut avenços, hi han hagut noves dades que coneixem sobre la producció, tant de porc com de la producció de purins, fruit de l'aplicació de noves tecnologies en l'alimentació del bestiar, que ens han fet variar substancialment les quantitats unitàries produïdes. I això potser és una de les respostes que demanava el senyor Vilalta quan deia: «És que tenim diferents dades, diferents estadístiques.» És evident que, en els moments que vostè citava, l'any 91, l'any 94 o actualment, no tenim ni la mateixa cabanya, ni la cabanya està essent alimentada i tractada de la mateixa manera. De fet, unitàriament, fruit de les noves modalitats en l'alimentació del bestiar, unitàriament per porc, per garrí, s'ha reduït un 25% la producció de purins. Per tant, vol dir que, en definitiva, això ja s'ha estat aplicant fruit, específicament, d'un fet: que el sector, el que vol, com sempre, és buscar la rendibilitat de la producció.

Per tant, jo els diria que el més important que s'ha estat fent ha estat treballar en la redacció d'aquest programa en un camp molt dinàmic per les mateixes innovacions tecnològiques i en un camp en el qual, a més a més, les circumstàncies de tot ordre incideixen de manera també clau. No és el mateix el nivell d'aplicació que nosaltres podem fer, per exemple, dels purins en el nostre camp si haguéssim escollit un model de la recollida i tractament dels residus urbans basats en el compostatge que basat en la incineració. El model que s'ha escollit, el model que, per exemple, s'està escollint aquests dies... Jo l'altre dia vaig estar a la presentació d'un programa comarcal al Vallès Oriental, al mateix àmbit metropolità... Són models basats en plantes de compostatge com una part importantíssima; per tant, això ens generarà molt de compost. És evident que el compost ens conté, igual que els purins, una gran quantitat de nitrogen i de fòsfor i que, per tant, en qualsevol cas, tindrem també aquí una limitació que cal coordinar.

Els deia, en definitiva, que el més important que entenc que els dos departaments han estat fent ha estat la redacció d'aquest programa i la seva dotació fins el moment actual. Aquest és un programa que es preveu per una vigència de deu anys, però que jo entenc que haurà de ser molt prematurament revisat perquè és en aquest moment en el qual les tecnologies, en aquests últims –jo diria gairebé– mesos estan fent aportacions realment molt substancials.

Ara bé, al marge de tres programes pilot que s'han fet a tres comarques i als quals no em referiré perquè entenc que són prou coneguts dels senyors i les senyores diputades, sí que voldria dir-los que, per exemple, en aquests anys s'han portat a terme catorze construccions d'emmagatzematge, tots ells fruit o bé d'aquests programes pilot...; per exemple, un que hi ha a Lluçà, a Osona; un altre a Sant Agustí de Lluçanès, o a l'Esquirol - Santa Maria de Corcó, o Tavèrnoles, o Malla... –tots aquests són fruit del programa d'Osona–, o, per exemple, també a Gadesa, també el Consell Comarcal n'ha portat un a terme; Almenar; la Sentiu de Sió; Foradada; Artesa de Segre; a Oliola; a Vilanova de l'Aguda; Sanaüja; Castellnou de Seana, i a Torres de Segre. És a dir, totes aquestes basses han estat fetes fruit de la mateixa consideració d'aquests plans pilots que han donat ja així els primers fruits.

Dir-los també que des d'un punt de vista de dotació pressupostària és evident que el fet de l'afirmació que el Govern no ha actuat no s'ajusta del tot tampoc a la realitat, jo diria que s'hi ajusta realment poc perquè, a més a més d'aquest pla pilot iniciat el 92, doncs hi ha hagut unes dotacions pressupostàries; per exemple hi ha hagut una partida pressupostària de 240 milions de pessetes transferida a dotze consells comarcals per a la formulació dels plans; s'han donat també subvencions a cinquanta-vuit explotacions agràries l'any 92; a trenta-una el 93, i entre el 94 i el 95 no tinc el nombre exacte de les instal·lacions, però la quantitat ha estat de 162 milions de pessetes només en subvencions a aquestes instal·lacions.

Per tant, senyores i senyors diputats, voldria dir-los, i a la vegada, doncs, fer-los patent que aquest tema del bon

ús de les dejeccions ramaderes constitueix una preocupació prioritària que estem convençuts que és un problema resoluble, en línia del que deia el senyor Portabella, però que serà més senzill, més simple la seva resolució en tant que sapiguem implicar-hi tots els agents socials que hi intervenen. I de fet, amb això no li estic dient res de nou, sinó que li estic dient exactament el que nosaltres sempre diem en el tractament de qualsevol tipus de residu: sense la complicitat de tots aquells que hi intervenen, el tractament de qualsevol..., l'eliminació de qualsevol residu esdevé pràcticament impossible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica i per un espai de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, nosaltres ja hi estem d'acord, que vostès busquin la complicitat de tots els agents socials perquè les coses funcionin bé, però, clar, el que es desprèn de les paraules que vostè ha dit, senyor conseller, és que efectivament encara no han fet res sobre el territori. Quan vostè diu que el gran èxit ha estat la redacció d'aquest programa, doncs, home, és un èxit minso, és un èxit minso; és un èxit minso per diversos motius. Primer, perquè els plans pilot són del 93 i estem a punt d'entrar en el 97. I segon, perquè en l'òrgan de direcció de la Junta de Sanejament ja fa molt temps que es va discutir aquest pla de purins que ara està guardat i, segons sembla, està guardat per ingerència d'altres departaments en la Junta de Sanejament i en referència a aquest pla. I si no, com és que aquest pla no s'aplica? Perquè, és clar, des del 93, des dels plans pilot i des de la presentació d'aquest pla de gestió de purins, que va ser discutit en l'òrgan de direcció de la Junta de Sanejament, els purins no han canviat la seva composició; els purins continuen contaminant per terra, aire i aigua. I aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. I abans jo feia un paralelisme entre la situació que han generat els purins en l'actualitat a Catalunya i la situació que s'havia arribat a generar abans d'existir un pla de gestió de residus municipals i residus industrials a Catalunya. I estem en una situació molt similar.

Nosaltres entrarem a discutir les propostes que vostès fan sobre com tractar els residus, com minimitzar els residus i com redistribuir els residus, quan ho facin; no abans. Com pot comprendre, jo ara no em posaré a posicionar sobre la hipòtesi d'un pla que, tot i haver estat elaborat, ha estat parat i encara no ha estat aprovat i, per tant, no aplicat. Vostès entendran que nosaltres ens posicionarem sobre el que vostès ens diuen en el moment que això tingui *chicha*, es pugui tocar i es pugui aplicar.

Hi han coses que són ben senzilles, i insistim en això, hi ha coses que són ben senzilles de dur a terme. Ho hem dit abans i li ho repetim: un control senzill sobre

l'aplicació del purí per a evitar abusos en aquest ús, evitar abocaments incontrolats del purí i tenir un control sobre les basses, senyors consellers; sobre les basses, perquè vostè diu: «I aquestes basses no són basses que funcionin com a abocadors controlats, sinó que són contenidors dels purins, tant en el temps com en l'espai.» Pregunta: on són les basses? Resposta: en les comarques saturades de purins. Pregunta: què en fan, doncs, d'aquests purins? Resposta: vostè mateix, senyor conseller.

És clar, és clar, les coses com són. I llavors resulta que es genera una situació en què hi han algunes de les nostres comarques clarament afectades per l'abocament incontrolat d'aquests purins. Nosaltres estem d'acord amb el que deia el senyor Ramon Vilalta pel que fa referència als pretractaments i als tractaments primaris. És a dir, un dels eixos que nosaltres considerem importants és que se separin els sòlids dels líquids; els líquids es poden aplicar en els llocs on es generen aquests purins; els sòlids, si això es fa així, es poden transportar molt més lluny, podem superar aquell radi de quaranta quilòmetres del qual parlàvem abans, i una vegada feta la reutilització, una vegada feta la minimització, creiem també necessari que es facin els tractaments; els tractaments via aquestes depuradores que nosaltres creiem que tècnicament estan solucionades i els informes que en tenim són que tècnicament estan solucionades, i que és un problema, doncs, que el cost de la construcció únicament recaient sobre el generador dels purins és molt cara. I ja podríem estar d'acord amb la filosofia en general que se'ls pot ajudar estructuralment però no en la gestió del que generen, però també vostè haurà de convenir amb mi que estem parlant d'un problema que en aquests moments té unes grans dimensions. I igual que vostès van pagar en part, i amb l'ajut sobretot de la Unió Europea, tot un pla de sanejament en el qual s'incorporaven plantes de sanejament a nivell de rius i en el qual les persones implicades o que hi portaven els seus elements estaven abonant una quantitat, també es podria fer el mateix en el cas dels purins. Però, en tot cas, el que no és bona solució és que del 93 ençà el més calent estigui a l'aiguera, i el que no és bona solució és que es presenti un pla, que es discuteixi a la Junta de Sanejament, i que aquest pla es perdi en les profunditats dels calaixos de l'Administració, que a vegades deuen tenir quilòmetres i quilòmetres de profunditat. Això és el que no pot ser, aquí és on s'ha d'incidir i s'hi ha d'incidir amb una urgència no artificial o gratuïta en funció del que nosaltres opinem, sinó que s'ha d'utilitzar amb la urgència que reclamen els problemes que genera l'excés de purins sobre el nostre sòl.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula ara el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, jo no sé, senyor conseller, si han fet, si volien fer... El cert és que jo tinc aquí còpia d'un document, d'un protocol, que vostès han proposat a les entitats associatives agràries de Catalunya. És un document d'ara,

que encara no està signat, i en aquest document els proposen «elaborar un protocol per tal d'elaborar una proposta de marc normatiu regulador de les dejeccions...» –llenguatge propi del conseller de Medi Ambient–, «de les dejeccions ramaderes a Catalunya, que com a mínim contindrà els aspectes relacionats amb la gestió, el control, el seguiment de la generació i el destí, el transport, les aplicacions agrícoles de les dejeccions ramaderes, per tal de compatibilitzar la producció pecuària amb la protecció del medi ambient». Se'ls proposa «elaborar un protocol per tal de regular», en futur. Això, senyor conseller, no està fet, i el que li estem dient des d'Esquerra Republicana i des del Grup Socialista és que hauria ja d'estar fet, d'acord amb els mandats que emanaven del Pla de sanejament de Catalunya.

Vostè, en un moment determinat, ens ha dit: «El pla de purins s'està reelaborant.» Certament, les notícies que nosaltres tenim és que es va elaborar un pla de purins que no és operatiu –o, si ho vol, diguem-ho d'una altra manera: no és oficial, no és vigent–, i en aquest moment, fetes les consultes oportunes, vostè diu: «S'està reelaborant.» Doncs aquest és el problema. El problema és que, en aquestes alçades dels temps i havent-hi la contaminació que hi ha, per productes o per dejeccions, com vostè vulgui dir-ne, procedents de la ramaderia, no estiguin vigents els plans necessaris per a fer-hi front. Aquest és el problema. I especialment el problema es fa greu si vostè, a hores d'ara, encara només proposa a les entitats agràries asseure's per elaborar un protocol que reculli el conjunt de normes que han de regular totes aquestes qüestions, que lògicament haurien d'estar contingudes, a hores d'ara, en un pla de residus ramaders vigent i operatiu.

Anant al conjunt de conclusions que vostè apuntava, el mateix que li deia el senyor Jordi Portabella: jo no puc valorar-li aquest pla fins que vostè el posi damunt de la taula. Quan el posi formalment damunt de la taula, si és un pla raonable, nosaltres, lògicament, el recolzarem, li farem els suggeriments que ens permetin fer-li, però nosaltres, lògicament, el recolzarem. Ara bé, hi han una sèrie de qüestions que ens sembla a nosaltres que no haurien de trigar més. Primer, no s'hauria de permetre que es continuïn produint abocaments de purins en les rieres i en les clamors. I llegint la premsa comarcal, no hi ha setmana que en algun indret del territori de Catalunya no hi hagin denúncies d'abocaments de purins en clamors i rieres. Les darreres, la setmana passada mateix, a Bellvís.

Segon, l'aplicació dels purins sobre l'agricultura, d'una forma raonable. Li insisteixo en el codi de bona conducta; no és el mateix aplicar purins en una època de l'any que en una altra, sobre uns conreus que sobre uns altres, sobre unes terres que sobre unes altres. El suggeriment d'elaborar un codi de bona conducta, senyor conseller, que reculli aquestes qüestions, li ho diré amb tota franquesa, és un suggeriment que ja van fer que incorporés aquí diversos responsables de les associacions agràries de Catalunya, senyal evident que el codi com a tal no està plantejat així, i malgrat tot, en el pla de sanejament hi havia un mandat específic per a l'elaboració d'un codi d'aquestes característiques.

Tercera qüestió, i en la mateixa línia: definició, senyor conseller, de «zones sensibles». Si vol, diguem-ho d'una altra manera: saturades, o que, per les seves especials circumstàncies, no són susceptibles de l'abocament de purins. No necessàriament aquestes terres coincideixen amb àmbits comarcals estrictes; poden derivar-se de la naturalesa dels terrenys o de les altres activitats econòmiques que es produeixen a la zona, però aquesta definició de «zones sensibles» cal fer-la i no està feta.

Quarta qüestió: un «sí» rotund, com li estàvem plantejant abans, als pretractaments, sempre que sigui possible; no és veritat que una planta de pretractament que intenti la separació de matèria orgànica d'aigües nítides –que, certament, contindran nitrogen i fòsfor– requereixi una inversió costosa, si aquesta instal·lació es dimensiona per l'explotació ramadera de què es tracta. Jo crec que no cal que jo els doni referència d'instal·lacions ja existents –ja existents– o el nom de les empreses comercialitzadores que les tenen en circulació, en mercat. Existeixen. Jo crec que vostè en tenen ple coneixement i que, per tant, es tractaria de treballar en aquest sentit. Es tractaria, per tant, d'aplicar l'avenç tecnològic en el tema i l'avenç tecnològic, també, en la línia de separar el nitrogen i el fòsfor, en tota la mesura que fos possible, de l'aigua nítida resultant. En aquestes circumstàncies, tant la substància orgànica separada com l'aigua descarregada tant com sigui possible de nitrogen i de fòsfor si que és susceptible de trasllat pel país; d'altra manera, el Grup Socialista no comparteix el seu criteri que els camions carregats de purins...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Vilalta i Oliva

...que els camions carregats de purins puguin circular d'un costat a l'altre i de banda a banda del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar els dos torns de rèplica, té la paraula el senyor conseller, l'honorable senyor Macias, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo voldria intentar aclarir-los algunes informacions, però sintetitzant-ho, de manera que quedessin clars dos aspectes, de manera molt clara, i fins i tot responen o utilitzant algunes de les rèpliques que m'han formulat els senyors diputats.

Què ha fet el Govern de la Generalitat? Senyor Vilalta, jo, demà al matí li faré arribar aquest codi de bona conducta, que nosaltres no en diem «codi de bona conducta», sinó que en diem *Manual d'ús i aplicació*, que està publicat des de l'any 95, i en el qual es contemplen les dotacions segons tipus de terres, segons tipus de conreu

i segons època de l'any. Per tant, això està clarament efectuat, i jo crec, entenc que, a més a més, que és un document d'una gran utilitat. Per tant, en aquest sentit, això, no solament no ho hem de fer, sinó que està fet, i publicat el gener de l'any 1995.

Segona qüestió, que s'ha fet i que s'ha de continuar fent –s'ha de continuar fent–: la modernització de les explotacions agràries, amb tot el que això significa, i jo només li diré, també, algunes dades, perquè vostè s'adoni que també en aquest camp s'ha estat treballant. Vostè sap que el Departament de Medi Ambient té una competència, que és, dintre el tràmit de la llicència municipal d'activitats classificades, emetre un informe –que és vinculant en el cas que sigui negatiu– per autoritzar determinades activitats. Bé, pel que fa a granges de porcs, jo només li vull dir que, per exemple, a les comarques de Girona, entre l'any 95 i l'any 96, han estat autoritzades per la Comissió d'Activitats Classificades, 231 granges. Bé, però en aquest moment, a les comarques de Girona n'hi han 2.000. Què vol dir? Que només en dos anys s'ha procedit a l'autorització –en la majoria dels casos era legalització; n'hi han molt poques de noves–, o bé pràcticament remodelació d'aquestes granges; totes aquestes granges que han estat autoritzades i que han passat per la Comissió d'Activitats Classificades contempen totes aquestes mesures d'emmagnetatge, dels quatre mesos, de sistemes de menjar, d'abeurar, que facin que hi hagi poca producció... De manera que, de totes aquestes, ja tenim la convicció que responen a aquells objectius de productivitat, d'una banda, però també de minimització del purí. Li torno a repetir la dada que he donat abans: reducció en deu anys d'un 25% de purí produït per porc, i això no és un miracle, sinó que és, simplement, fruit de l'aplicació de tecnologies.

També li podria donar aquestes dades referides a Lleida, que pugen a 400, que és un percentatge lleugerament inferior, perquè, com vostè sap, a Lleida n'hi han més, però que van en el sentit que s'està procedint de manera efectiva a la modernització de les nostres granges, i que des del punt de vista del Departament de Medi Ambient, com també des d'un altre punt de vista, el del mateix Departament d'Agricultura, hi ha una política dels nostres serveis territorials de –al costat dels ajuntaments, que són qui ho ha d'iniciar, si és que no ho fan els mateixos propietaris– la legalització de tots aquests establiments.

Per tant... –i voldria acotar-ho molt bé–; és a dir, jo no els estic dient, senyors diputats, que a Girona aquestes són les úniques legalitzades –n'hi ha moltes que ho estan des de sempre–, sinó que aquest procés és especialment accelerat aquests anys, i que totes aquestes que han passat per la Comissió d'Activitats Classificades responen a tots els requeriments, tant des del punt de vista productiu com des del punt de vista ambiental, garantint tot això que nosaltres dèiem. Per tant, segon aspecte que s'ha fet, que s'està fent i que el programa recollirà en el mateix sentit: modernització d'explotacions agràries.

Què més s'ha fet? Doncs, per exemple, parlem d'una altra qüestió: abocaments incontrolats. Mirin, jo cada dia tinc com a obligació lògica de la meva tasca de co-

nèixer tots aquells aspectes que els mitjans informatius del nostre país –especialment la premsa que podríem anomenar comarcal o regional– formuli, en els quals hi ha tot tipus de notícies d'abocaments industrials, d'abocaments d'aigües residuals, etcètera. Bé, jo li puc dir que avui, malgrat tots els programes que tenim, de residus industrials, malgrat tots aquests programes –que estan tots fets i molts d'ells ja en funcionament–, hi segueix havent un percentatge molt més alt, diguem-ne, de bretolades ambientals provinents de sectors ambientals que no pas de sectors agraris. I és evident que n'hi han, encara, també. Però també li he de dir que, aquesta, l'actuació del control i de la sanció, és també una activitat en la qual el mateix Departament hi posa..., i no necessita tenir el programa en funcionament per posar-hi una gran atenció.

Una altra qüestió a què han fet referència els senyors diputats: el tema del programa amb relació a la normativa. El programa està, en aquests moments, com li he dit, en una fase final d'elaboració. Com en tot pla o en tot programa –això és un programa, per dir-ho exactament– en qualsevol àmbit de les activitats humanes, hi ha dues maneres de fer-ho, que és tancar un conjunt de savis que el facin i aprovar-lo l'endemà sense mirar-se'l, o que això tingui un procediment. Un procediment en el qual a mi em sembla –i això és el que el Departament aplica a tots els seus àmbits competencials– que és bo que, si fem un programa municipal, l'exposem a la Federació i l'Associació de Municipis, i els escoltem, i «escoltar» no vol dir escoltar, tancar allò i aprovar-ho igual, sinó que vol dir escoltar, estudiar els suggeriments i, si s'escau, aplicar-los.

Això és el que s'ha fet, lògicament, de la mà de qui? Home, en primer lloc del Departament d'Agricultura! Però també dels sindicats agraris i dels productors. Això és el que s'ha fet. Si això, la paraula «reelaboració» no li agrada, doncs, diguem que això és una programació dinàmica, una programació participativa, i ens posarem d'acord, segurament.

Per tant, aquest és un procés en què estem, i que pensem portar-lo fins al final. I el pensem portar en un aspecte especialment delicat, que és la normativa específica que cal fer perquè el programa sigui aplicable. El programa conté unes realitzacions, però conté també la necessitat d'una normativa, és a dir, d'una regulació que faci que, qui no compleixi allò que pertoca, nosaltres tinguem una potestat sancionadora, etcètera. Bé, aquesta normativa és la que preveu aquest protocol que se signarà les properes setmanes, que sigui també analitzada de manera conjunta. No el programa, la normativa; en el programa ja s'ha fet aquest procés.

Per tant, s'ha treballat en el manual de bon ús, codi de bona conducta, que en diu vostè; la modernització d'explotacions, el control d'abocaments incontrolats, la realització del programa i de la normativa, i finalment, el tema que vostès plantegen, i que jo voldria d'alguna manera posar a la seva consideració a través dels mecanismes que facin falta, que són les resolucions tecnològiques específiques. Jo només li puc dir –i ho comentàvem ara amb el conseller d'Agricultura–: escolti'm, des que sóc conseller, com a mínim, m'han explicat, m'han ensenyat, m'han conduït a veure, com a mínim,

una quinzena de procediments –d'alguns d'ells et diuen que són gairebé màgics– de reducció, d'eliminació, de tractament de residus ramaders.

Bé, segurament, com en tot, hi han moltes tecnologies aplicables, hem d'escollir quines. Doncs, les que ens donin bons resultats ambientals, però també aquelles que encaixin en costos raonablement assumibles. I això és una altra de les tasques que de manera molt òbvia ha de fer el programa. Per tant, a partir de l'aprovació d'aquest programa i a partir de la plasmació pràctica d'aquest programa, és evident que hi haurà un camp en el qual segurament estarem d'acord, perquè les tecnologies que al final s'apliquen en qualsevol àmbit de la vida són aquelles que són eficients, són les que es posaran damunt de la taula.

Per tant, tinguin, senyors i senyores diputades, la convicció que el tema de les –deixin-me tornar a dir la paraula– dejeccions ramaderes és un tema al qual el Govern de la Generalitat dóna una prioritat absoluta i, d'altra banda, en el qual tinc la convicció que estem anant pel bon camí.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya

Passem al novè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Per fi podem substantiar aquesta interpellació, que va ser tramitada pocs dies després de la signatura de l'acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Aleshores i ara volem discutir els criteris de capteniment pel que fa a l'ordenació de les polítiques d'ocupació a Catalunya, i ho volem discutir perquè quan vam llegir el contingut d'aquell acord vam considerar que aquell era un mal pacte; un mal pacte sobre transferències en matèries de treball, de formació i d'ocupació. I no és gens d'estranyar que sigui un mal pacte, perquè vostès van reiterar una petició que era la que venien fent des de fa molt temps i conseqüent amb el seu model d'organització dels serveis d'ocupació.

L'oferta que ara tenim damunt de la taula per part del Govern del Partit Popular és plenament respectuosa amb la lletra i amb l'esperit del que es va pactar, i és precisament aquesta oferta la que vostès mateixos... –i nosaltres hi coincidim–, ens hem vist amb l'obligació d'ajornar la transferència perquè planteja greus problemes de funcionament, greus problemes pràctics, perquè comporten, aquestes transferències, el trencament entre la unitat de gestió, entre les polítiques actives d'ocupació i les polítiques passives, i configuren un

model de gestió a Catalunya on aquestes dues polítiques, que són dues expressions d'una mateixa pràctica en la política d'ocupació, i en contradicció amb el que recomana l'OCDE, la Unió Europea i l'Organització Internacional del Treball..., es produiria a Catalunya. Inconvenients pràctics perquè empitjora els serveis d'ocupació, ja que trenca la unitat de gestió que hi ha a les oficines, produeix unes des economies d'escala i produeix també unes ineficiències i insuficiències de dotació; només posar-ne un exemple: necessitaríem el doble de caps d'oficina per a gestionar aquestes coses si ho volem fer conseqüentment. I a més a més, aquesta proposta trenca les polítiques actives d'ocupació, perquè la capitalització del subsidi d'atur restaria en mans de l'Inem i no transferit junt amb les altres polítiques actives d'ocupació. I a més a més, és una transferència que té greus inconvenients polítics, perquè la Generalitat no participaria en la definició de les polítiques actives d'ocupació: no s'esmenta enlloc la presència de la Generalitat en el Consell General de l'Inem ni en cap altre organisme que defineix els plans estatals d'ocupació. És inconvenient políticament perquè redueix el paper de la Generalitat a gestor d'uns programes que no ha decidit i que l'únic que pot fer és gestionar-los aquí a Catalunya, i a més a més, com que en aquests programes no ha participat la Generalitat, tampoc es produiria la unitat de les polítiques d'ocupació a Catalunya, encara que ho gestionés la Generalitat, perquè unes les definiria ell i les altres serien definides des de llocs on la Generalitat no tindria presència.

No s'hi ha d'insistir massa perquè vostès mateixos, vostè mateix, senyor conseller, ha dit que la proposta és la d'un traspàs kafkià; per tant, com que aquesta és la millor expressió de desqualificació d'aquest pacte i d'aquesta proposta que és respectuosa amb el pacte, no hi entraré més. El que ens interessa molt és mirar endavant, veure què podem fer amb tot això, i nosaltres considerem que el que s'hauria de fer és renegociar globalment tota aquesta situació, plantejar una renegociació d'aquest traspàs buscant la integralitat de la seva transferència, una integralitat que alhora permeti el manteniment d'una política d'ocupació, el desenvolupament d'una política d'ocupació a Catalunya, que alhora sigui respectuosa amb la unitat del mercat que consagra la Constitució espanyola, però al mateix temps amb el protagonisme de la Generalitat, amb la codecisió de les polítiques d'ocupació conjuntament amb altres administracions i dels agents socials i econòmics en la gestió.

Això comportaria establir un procés de negociació on elements com la Llei bàsica d'ocupació, que és la que genera, la que planteja com organitzar el sistema d'ocupació a nivell d'Estat, permeti incardinar dintre d'aquest model global una participació efectiva dels governs autonòmics, i concretament de la Generalitat. Hauríem de discutir –perquè aquesta Llei és del 80– quins elements s'haurien d'actualitzar, perquè les necessitats d'empreses i treballadors han canviat de l'any 80 fins ara, i per tant, fer una llei bàsica d'ocupació amb un consens social, institucional i polític seria un dels elements.

Hauríem de crear a Catalunya, hauríem de buscar la creació a Catalunya del Servei Català d'Ocupació com

a òrgan de gestió de les competències que ja té i de les que tindrà fruit de les transferències, que acabi assolint, si es racionalitzen, totes aquestes competències i que constitueixi una peça perfectament encaixable en el model de sistema públic estatal d'ocupació que els socialistes catalans defensem i hem vingut defensant des de fa molt temps. I seria necessari que en aquestes polítiques entressin també vostès, i tots en conjunt, en la definició d'un pla d'ocupació per a Catalunya, resultat d'un procés d'anàlisi i de prospectiva, consensuat amb les forces socials i econòmiques representatives, que contempli els objectius de les polítiques d'ocupació quantificant els recursos i mitjans, la seva duració, la seva avaluació i la seva revisió, amb la idea que s'integrin en aquest Servei Català de Col·locació tots els agents econòmics, socials i administratius.

És en aquest sentit que els socialistes aquí volem també cridar perquè es faci un avenç important en la dinamització d'aquesta taula de negociació, que tenen suspesa en el temps, amb els agents socials i econòmics; una taula de negociació per parlar d'aquests temes que es va obrir el 20 de juny, que es va reunir una vegada, el 22 de setembre, i que del 22 de setembre fins ara no s'ha tornat a reunir perquè es van ajornant una darrere una altra les reunions i les convocatòries, una reunió darrere una altra des del 22 de setembre, on l'únic que es va fer va ser definir l'ordre del dia. És, doncs, aquest, l'àmbit on es pot discutir, s'hauria de renegociar i establir aquesta situació, que comportaria la millora d'un pacte. I és en aquest sentit que nosaltres donem suport a la proposta de Comissions Obreres i UGT que aquest Pla d'ocupació a Catalunya estigui dotat de manera suficient, amb una previsió que ell situen per als tres propers anys en 100.000 milions.

El nostre model és, per tant, qualitativament diferent al seu model i contrari a aquesta situació de mercantilització ineficient, i en alguns casos insolidari, que és el desmodel de formació ocupacional català. Mercantilització i insolidari perquè vostès estan portant una pràctica en què els interessos dels centres que fan els cursos van per sobre dels interessos de les empreses i dels treballadors. Estem en un model en què, com que es prima la inserció i se'ls deixa escollir, aquests centres estan triant les persones més ocupables. Hem introduït el mercat amb la formació de les persones aturades, i aleshores estem seccionant aquest mercat a favor dels més ocupables i, per tant, desfavorint aquelles persones que estan en pitjors condicions de cara a l'ocupació.

I un model ineficient, ineficient com és el Servei Català de Col·locació. El Servei Català de Col·locació, que va néixer el 8 de maig de 1995, ha comportat la gestió de 45.000 ofertes de treball; 45.000 ofertes de treball en un mercat que en el mateix període ha formalitzat 1.200.000 contractes. Vostès han treballat només sobre el 3% de tot el mercat de treball de Catalunya; només el 3%. Però és que ens hem gastat 1.500 milions de pessetes –1.500 milions de pessetes–, en data de 7 d'octubre de 1996, 1.500 milions de pessetes, per gestionar 45.000 ofertes. Ens surt la gestió de cada oferta a 33.000 pessetes. És ineficient econòmicament, i aquest no és el model que podem tenir per gestionar les polítiques d'ocupació.

Els socialistes estem interessats que la Generalitat tingui el màxim de competències, que hi hagi un traspàs integral, però tan interessats estem en això com en el fet que aquestes competències es gestionin correctament. I en aquest sentit són tan importants les transferències com el model de gestió. Si volen repetir el model de gestió de la formació professional o el model de gestió del Servei Català de Col·locació, aquestes transferències no seran una millora per als ciutadans de Catalunya, per a les empreses de Catalunya, sinó que serà una demostració de com quelcom que és important, quelcom que és necessari, quelcom que pot ser un element positiu, es pot transformar en un element profundament negatiu per als interessos de ciutadans i d'empreses.

I és en aquest sentit, en aquesta doble direcció de discutir, de conèixer per què vostès han fet aquest mal pacte que els porta ara a no poder acceptar una proposta de transferència que és escrupolosament respectuosa amb el contingut d'allò que van pactar..., només transfereixen allò que vostès van pactar, i ara s'adonen que allò que vostès van pactar..., els han donat tot el que van pactar i ara és ingestible. Això respon només a una situació, que és que el seu model anterior, el seu model que ha servit per a constituir les demandes anteriors, era un model que estava mal dissenyat; es basava sobre una idea: de treballar només amb una part del col·lectiu d'aturats de Catalunya, no amb tot l'atur de Catalunya, i plantejaven un conjunt de transferències només per a una part dels aturats de Catalunya, la part més ocupable. Quan han tingut, quan han vist –com veníem dient nosaltres– que han de treballar amb la part..., amb tot l'atur, amb els més ocupables i amb les persones que estan en pitjors condicions per ocupar-se, és quan troben que allò que venien demanant i que els han donat resulta que no serveix per als interessos de Catalunya.

Tenen temps per rectificar. Crec que allò lògic seria establir un procés de renegociació i encaixar l'oferta i els sistemes d'ocupació de Catalunya dintre del model del sistema públic d'ocupació a nivell estatal, que mantingui –repeteix– aquesta unitat del mercat, però permeti, per una altra banda, un ple exercici d'autogovern de la Generalitat de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el molt honorable conseller de Treball, senyor Farreres, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., diputat senyor Rañé, permeti'm –perquè vostè ha evocat bastantes coses– que li contesti ja directament alguna de les afirmacions –algunes molt categòriques i, jo diria, molt agosarades– que ha fet vostè.

Per exemple, diu que el pacte aquest trenca les oficines i que, per tant, és un mal pacte. Jo voldria dir-li que tingui molt present una cosa: que el que trenca les oficines, en tot cas, és la voluntat de treure el tema de l'atur, els subsidis i prestacions, la seva gestió i pagament, treure-ho de l'Inem. Això, ho trenca. Això és una voluntat política que no és del PP..., ara és del PP, però

recordo que ja era del PSOE, dels últims temps, i fins i tot el senyor Solchaga va arribar a oferir la gestió de l'atur a una fundació de sindicats i patronal; la gestió de l'atur, no de l'Inem. Per tant, aquest model ve de lluny; està proposat per vostès, i ara resulta que el PP continua amb el mateix model de trencament.

Després diu vostè: «És un mal pacte.» Escolti, nosaltres vam plantejar, en negociar aquest tema, la totalitat del traspàs de les oficines, o sigui, totes les polítiques actives, la intermediació, i les polítiques passives; per tant, tota la gestió de l'atur. I des del primer moment van ser reticents. Van ser reticents i van dir que ells no, que d'això no sabien què en volien fer; ho volien discutir; s'ho havien de pensar, però des del primer moment van posar aquesta posició. O sigui que, en tot cas, nosaltres vam signar això perquè dels mateixos termes en què en un temps endarrerit, l'any 92 concretament, es va passar a la formació ocupacional, també es pot gestionar les polítiques actives separades –i aquí li posaré una condició– si es complís..., vostè diu: «Si el PP complís respectuosament la lletra i l'esperit». Doncs, escolti, ni la lletra ni l'esperit, perquè la lletra, que és al que ells s'aferren en dir: «Escolti, és que la lletra no diu que passarien les polítiques passives», i és cert: ho vam discutir; vam intentar-ho treure; es van negar en rodó, i vam anar per les polítiques actives, perquè les polítiques actives es poden gestionar per elles soles si es volen segregar. I recordo els antecedents de la segregació per portar-ho d'una altra manera.

Però l'esperit i la lletra no diu que les oficines les passarien amb rellogats. Ells van dir que els passarien les oficines, no que passarien les oficines amb rellogats. O sigui..., o mitges oficines o un tros de les oficines. Per tant, no sigui defensor, vostè, a ultrança de la posició respectuosa amb la lletra i l'esperit del PP, perquè això mateix és evident que la situació l'han creat ells en dir: «Escolti, això ens ho volem reservar nosaltres, però a més no ho traurem.» Per tant, no ho traurem.

Un altre tema que vostè ha esmentat, parlant del model de formació ocupacional, que es prima la inserció –aquest és un «retintín» de vostè: es prima la inserció, com si fos una cosa negativa. Escolti, la formació ocupacional el que tracta es de buscar feina al màxim nombre d'aturats, precisament un punt de referència molt important –no únic, però molt important– es veure quants d'aquests aturats s'ocupen, perquè ja poden fer la millor formació ocupacional del món; si després aquesta gent no tenen feina, no troben feina, és perquè el curs està adreçat a persones o a especialitats que no tenen sortida al món del treball. I a més, permeti'm dir-li una cosa, escolti, vostè diu: «Els més preparats són aquells que s'ho emporten tot.» No és veritat. No és veritat, perquè la formació professional –i vostè ho sap, perquè són les normes de Brusselles– està estratificada; està fixat que hi ha uns «cupos», unes quotes determinades per a menors de vint-i-cinc anys; joves que busquen normalment la seva primera ocupació, que és un col·lectiu difícil de trobar-li feina; o majors de quaranta-cinc anys, o dones que volen tornar al treball després d'haver estat uns anys sense treballar, etcètera. O sigui, hi ha una estratificació que cobreix tot el ventall sociològic. I per tant, no és certa l'afirmació aquesta de

vostè que sigui elitista –no ha dit aquesta paraula, però que, diguem-ne, prima els més preparats. Escolti, si l'important és trobar feina i l'oportunitat s'ofereix a tots, vostè està equivocat en el seu plantejament.

Després vostè ha parlat dels costos del Servei Català de Col·locació. I llavors comet un error que jo crec que no hauria de cometre amb rigor. Vostè barreja les despeses d'inversió, de crear tot el sistema, amb les despeses de funcionament. I si fos un sistema tan dolent, i tan car, i tan difícil, el senyor Jáuregui, conseller de Treball del Govern basc i secretari general del Partit Socialista Basc, no hauria implementat el Servei Basc de Col·locació fa pocs dies inspirant-se totalment en el nostre model, totalment; ni hauria vingut a veure'l –hi ha estat treballant– la Junta d'Extremadura, ni el Govern autònom de Madrid sota en Leguina. Només per posar-li exemples que el Servei Català de Col·locació és un disbarat, i els governs autònoms socialistes el copien.

Permeti'm ara fer-li una certa exposició de com ha anat una mica el pacte, i precisions –n'he fet algunes anotant de les seves paraules. Al pacte d'investidura queden establerts una sèrie de compromisos relatius a treball, ocupació i formació. I voldria recordar els punts essencials. El compromís dels traspassos prioritaris, i s'hi fa constar textualment, i això és important: «sens perjudici d'altres de pendants». Ja allà dèiem «sens perjudicis d'altres de pendants» –diu: «aquests seran prioritaris». I ho dic perquè després, quan nosaltres demanem amb especial insistència les polítiques passives, és quan se'ns fa el plantejament aquest de dir «és que nosaltres no en serem...» Dic: «Aleshores, passin-ho tot.»

El pacte sobre la matèria de l'Inem té dos grans àmbits. Del traspàs de la intermediació en el mercat de treball, o sigui, els serveis de col·locació, les oficines d'ocupació, el registre de contractes, l'autorització de les agències de col·locació, per exemple de les ETT que hi hagin de treballar a l'àmbit de Catalunya. I un segon gran bloc que són les polítiques actives: les escoles-tallers, els serveis de qualificació i orientació, els CIPE, les ILE –iniciatives locals d'ocupació–, les ADL –de desenvolupament local–, i mesures de suport d'iniciatives empresarials i plans d'ocupació, etcètera. No digui –perquè la negociació està feta, però no està tancada, ni molt menys– que la capitalització de l'atur no vindrà, perquè nosaltres entenem, i crec que documentalment i com a concepte està claríssim, que la capitalització de l'atur per posar, per constituir una cooperativa, una societat anònima laboral, és una mesura de suport a les iniciatives empresarials. Nosaltres, amb el traspàs que es va fer de la formació ocupacional, ja vam rebre llavors uns fons per ajudar cooperatives; en aquell cas no havien de ser amb capitalització, però, vull dir, imagini's el fet absurd que se'ns hagués passat al seu moment els fons per ajudar cooperatives, a constituir-les, i no si són amb fons de capitalització.

Bé, pensem per tant –continuem pensant– que s'haurien de traspasar les actives i les passives simultàniament, perquè s'estan donant avui conjuntament; s'imparteix un servei que es dona conjuntament. És una recomanació comunitària; vostè ha fet referències també de la OCDE, etcètera, i la gestió d'aquestes àrees va en íntima connexió. A més, els mateixos pactes asse-

nyalen la conveniència d'implantar una administració única. Per tant, aquí ho farien al revés: una administració única la dividirien en dues administracions. Ara bé, no fem de la simultaneïtat una qüestió de principi, perquè el traspàs de les actives està pactat i les passives no. Això és clar i evident. Ara bé, si hi ha la voluntat política de posar-les, com era la voluntat política, al seu moment, del Govern del PSOE –per cert, el Govern del PSOE no va voler sentir parlar mai del traspàs ni de les actives ni de les passives, quedi molt clar; amb el senyor Griñán i Marcos Peña, vam perdre la veu, diguem-ne, amb aquesta qüestió–, en canvi, el que volem és que es faci bé el traspàs, de forma digna. El que sí que considerem bàsic –i amb això en tot cas coincidiria en algunes consideracions amb vostè– és que el traspàs no representi un empitjorament de serveis als ciutadans, no introdueixi greuges comparatius entre les plantilles. Plantilles fins ara unides físicament i en tots sentits, segons proposen ara, ara pertanyerien a diferents administracions, però continuant treballant en unes mateixes oficines, i a més amb una incertesa del seu futur professional, que per cert, a més, els professionals de l'Inem, a mi m'han arribat moltes veus que són gent amb gran sentit de la responsabilitat. Per exemple, mai han fet una vaga. Perquè la repercussió que tindria..., els perjudicats, quins serien? Per no daixò... –perdó, aquí no es tracta de discutir el dret de vaga–, perquè els aturats cobrin. En aquest sentit se'm va explicar per gent de l'Inem.

Bé, això és el que planteja el Ministeri de traspasar: les polítiques actives i la intermediació, adscriuint una part del personal a la Generalitat i l'altra que continuaria depenent de l'Estat, i compartint les oficines fins que decideixin com gestionaran l'atur, o sigui, amb probabilitats que sigui sine die o molt llarg. Sembla –sembla– que ho volen incorporar definitivament a l'INSS, o almenys tinc aquí la premsa d'ahir, on sortia que dijous que ve, de la setmana, el Govern presentarà al Consell General de l'Inem una proposta de reforma –a mi m'agradaria, per tant, també..., quina serà la posició dels sindicats i les patronals sobre aquesta reforma– que va..., ja ho diu, la reforma diu que anirà: «L'INSS pagarà les prestacions i l'Inem es dedicarà sols» –ho tradueixo del titular del diari– «a buscar ocupació als aturats.» I l'INSS pagarà les prestacions. Això és el que els plantejaren dijous que ve el Consell General de l'Inem. Per tant, aquest és un plantejament que no consta en els pactes, això de la divisió, on es traspassaran les oficines amb ocupants, amb rellogats. I és de sentit comú que si una situació d'aquestes s'hagués de donar sols seria acceptable durant un curt període de temps, transitori, al final del qual estigués molt ben especificada la situació definitiva: o desallotgem les oficines o ens traspassem la gestió de l'atur.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica i un temps de cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo, el tema del que van fer o el que van plantejar el ministre de Treball i el secretari d'Estat *para el empleo* i de relacions laborals del Govern socialista, no l'he tret, perquè ja m'he imaginat que me'l trauria vostè per defensar aquest mal pacte. Però, en tot cas, aquest mal pacte justifica el que li van dir. Perquè vostès van estar demanant exclusivament les polítiques actives; és més, amb les primeres negociacions que han mantingut amb ells, no van demanar ni elements de la intermediació. Els elements de la intermediació es van demanar quan el Govern central va posar en marxa els serveis integrals per a l'ocupació que donaven lloc a la creació de serveis locals amb els ajuntaments. I vostès aleshores van dir: «També volem aquest element.» Per tant, el que vostès han estat demanant tradicionalment –i ho han reconegut– són les polítiques actives exclusivament. Perquè el seu model era de gestió de les polítiques actives, exclusivament. I el que li ha donat el PP és el que vostès van demanar; això és, i això és el que no pot gestionar. Això és el que crea greus problemes de gestió. Per tant, aquest pacte és fruit de les seves demandes. És el fruit legítim de les seves demandes. Ara han canviat de model perquè han vist que això és kafkí, i per això estem disposats a seguir plantejant que convé arreglar-lo, però el que estem patint és el fruit de la seva política d'ocupació durant molts anys. I durant molts anys se'ls ha dit que no, perquè això era ingovernable i vostès no s'ho han cregut. Han tornat a fer la demanda quan ha arribat el PP, els ho han donat i ara vostès s'adonen que això és ingovernable; per això és un mal pacte. I en tot cas, jo no defenso el pacte amb el PP. El que faig és que ho llegeixo i no confonc les agències de col·locació amb les ETT. Les agències de col·locació és el Servei Català de Col·locació: són entitats sense ànim de lucre que fan intermediació. Les ETT, ja les tenen des de fa molt temps, el reconeixement de les ETT que estan aquí a Catalunya. Amb el pacte amb el PP el que vostès demanen és també controlar quines agències de col·locació poden actuar a Catalunya després d'haver monopolitzat vostès aquesta situació. I tothom que ha demanat una agència de col·locació a Catalunya, sobretot si era usuari del sistema de formació ocupacional, ha rebut alguna indicació que això no era convenient i que es retirés la seva demanda. I això ha succeït amb entitats sense ànim de lucre; se'ls ha dit: «Retireu la demanda. No us constituïu en agència de col·locació, perquè ens fareu la competència al Servei Català de Col·locació.» Per tant, plantejem les coses amb tota la profunditat.

Miri, amb una situació com la que vostè m'ha plantejat, vostè sap –i ho hem discutit moltes vegades, que he defensat que aquest és un model on la introducció del mercantilisme no és positiva. Això ho he defensat per activa i per passiva. Però és que hi ha algunes dades que ho justifiquen. Vostè creu, de veritat, que per als majors de quaranta-cinc, per a les dones que tornen al treball assalariat –perquè del treball no han sortit mai–, al treball assalariat després de molts anys d'estar treballant a casa, o els joves amb fracàs escolar, els cursos més adients són els d'informàtica, els de gestió empresarial i els de vendes, que són més del setanta per cent dels cursos que es fan amb el seu model de formació

ocupacional? Perdoni, aquesta no és l'oferta per a aquest col·lectiu, i aquest és el col·lectiu amb més dificultats. I vostès gasten més del setanta per cent dels recursos i dels cursos a fer aquestes especialitats, que no responen als interessos d'aquests col·lectius. Vostè parli'm d'estratificacions i del que vulgui, però la realitat és aquesta: el setanta per cent dels cursos són de vendes, d'informàtica i de gestió empresarial, i aquests no són els interessos dels treballadors en atur majors de quaranta-cinc anys amb poca especialització, les dones que retornen al treball assalariat després d'anys de falta de qualificació o els joves amb fracàs escolar. Per tant, fan un model per als qui el fan. I que es col·loquen? Home!, mal aniria. El que passa és que vostè faci –i no s'espanti massa–, faci l'enquesta de saber, primer, quanta gent es col·loca en una ocupació que correspon a allò per a què s'ha format, perquè una cosa és que li presentin un contracte, en un país com Catalunya on en un any es fan quatre contractes per cada aturat, és fàcil que un centre presenti un contracte, encara que sigui de dos mesos o de dos dies, i dir que està inserit, però vostè veurà –i les enquestes que ha fet la Universitat de Barcelona sobre aquests temes– que la gent es col·loca en coses diferents de les per a què s'ha format, de les que ha après en formació ocupacional.

Jo no intento utilitzar les dades, jo estic parlant de 1.500 milions de capítol 4. El capítol 4 no permet inversions –el capítol 4 no permet inversions. És el seu capítol 4 de l'any passat, 500 milions, ampliat amb 1.000 milions, i la gestió dels 500 d'aquest any, que al setembre estaven ja en els 467 milions de despesa. Capítol 4: no hi ha inversió –no hi ha inversió. Només és capítol 4. Si tenen alguna cosa d'inversió, jo no ho he trobat; serien més diners –serien més diners–, però, en tot cas, estem parlant de 1.500 milions per a gestionar 45.000 ofertes, que, a més a més, no sabem si al final s'han col·locat o no, perquè tenim un Servei Català de Col·locació que no sabem si la gent es col·loca o no –només l'enviem a les empreses, però no sabem si les empreses els acaben contractant. Vostès diuen: «Tenim candidats per cobrir el 93% de les ofertes», però no saben, d'aquests candidats que han enviat, quants n'han contractat, perquè no tenen retorn. Ens estem gastant 1.500 milions i no tenim la informació de si això serveix per col·locar o senzillament per ocupar la gent a donar voltes. Per tant, siguem seriosos, siguem rigorosos i, en tot cas, i el més important, és que en el projecte futur no repetim aquests errors. Parlem-ho, negociem-ho i decidim una política que, ho repeteixo, essent coherent amb una política que ha de ser a nivell de tot l'Estat, permeti defensar interessos d'empreses, defensar interessos de treballadors i, al mateix temps, que, amb empreses, treballadors, ajuntaments i Generalitat generem un Servei Català d'Ocupació que realment sigui la resposta...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rañé i Blasco

...–ara mateix acabo–, sigui la resposta als interessos de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar el torn de rèplica, i per replicar, té la paraula el molt honorable senyor conseller.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Vostè, senyor diputat, fa afirmacions molt agosarades i fins i tot plenament falses, perquè, està clar, que vostè digui que nosaltres no vam plantejar el traspàs de la totalitat de l'Inem –per entendre'ns, totes les polítiques actives i passives– és una falsedat. I tant és així..., i com que aquí podria ser la paraula de vostè contra la nostra, encara que vostè no va estar a les negociacions, lògicament, i un servidor, personalment, en aquestes qüestions sí, guardo escrupolosament tots els documents creuats entre el Grup de Convergència i Unió, en negociació política, i els del PP. I vostè podrà veure, i ho té a la seva disposició –no veig el senyor diputat–, ho té a la seva disposició, li ensenyaré els documents pels quals nosaltres demanàvem les polítiques passives també i els documents de retorn del PP que en aquest tema no hi passaven. Per tant, diguem-ne, no faci informacions d'aquest tipus, perquè vostè, a més, no té cap base o element per a poder-ho dir. Que quedi molt clar. I a més, estan a la seva disposició per a la veracitat del que li estic dient.

Té raó, en canvi..., m'he confós en posar l'exemple de les ETT: em referia, precisament, a les agències de col·locació.

I llavors el tema que vostè introdueix sobre els cursos. Miri, la indústria –parlo una mica en genèric– és un gran motor de l'economia, i de l'economia catalana, però només ocupa un 26% de la població, i més aviat hi ha una certa tendència, especialment en les grans empreses, a reduir plantilles. I en canvi, el sector serveis, per exemple, el darrer trimestre, les dades de conjuntura que vaig presentar personalment fa pocs dies als mitjans de comunicació, el 70% dels llocs de treball creats, en aquest cas, donats d'alta a la Seguretat Social, o per compte d'altri –o sigui, el règim general– o pel d'autònoms, era el 70% al sector serveis. Per tant, si volem resoldre els problemes dels aturats, hem de formar-los fonamentalment en major proporció, en molta més proporció, per a aquells sectors als quals el mercat reclama, diguem-ne, i per tant, no és que la indústria, o el que sigui, la desatenguem i, en canvi, la informàtica..., la informàtica és de les coses que es demana avui a qualsevol administratiu, a qualsevol administratiu; no vol dir..., diguem-ne, hi ha molts nivells d'informàtica, des dels nivells més senzills d'usuari fins, diguem-ne, la gran programació, etcètera. Per tant, diguem-ne, jo crec que està vostè en un error, perquè nosaltres el que hem d'enfocar és que respongui a les necessitats del mercat, perquè, si no, aquesta gent es quedarà sense feina.

I finalment, també sobre el tema del Servei Català de Col·locació. Escolti, jo no sé si..., sí, és capítol 4, però és capítol 4 aplicat en aquest cas no en inversió material, sinó en el *know-how* de fer tota la programació informàtica, que és un procés complexíssim, i que ha estat, evidentment, l'element que ha fet que quantitat de

comunitats, tant d'Espanya, on he fet referència, com fins i tot estrangeres, vinguin a demanar-me'l i a copiar-me'l. I per tant, diguem-ne, si vostè agafa conceptes pressupostaris..., però, conceptualment, el cost important de l'any passat és que això va aportar un cost important, i per això es va fer una partida oberta: no sabem el que costaria, etcètera; tampoc sabem el nombre d'usuaris que en farien ús durant l'any... Però, per tant, vostè, ja dic, torna a confondre el que s'ha de fer una vegada –el que s'ha de fer una vegada– amb el que, diguem-ne, és l'operativa diària.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

Passem al punt desè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Per exposar la interpellació, té la paraula el senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor, senyories supervivents, senyor conseller, després..., colpit encara per la vehemència sindical del senyor Rañé, entro a plantejar una interpellació, una vegada més, sobre la política lingüística del Govern de la Generalitat de Catalunya, sobre tres eixos. El primer eix: saber si el Govern de la Generalitat considera prioritària la política de normalització lingüística i, tenint en compte que la resposta serà afirmativa, amb quines decisions legislatives, administratives i pressupostàries garantirà aquest caràcter prioritari de la política lingüística. El segon eix: saber si el Govern de la Generalitat continua pressionant el Govern de l'Estat en les obligacions que li corresponen pel que fa a la política lingüística. Tercer eix: saber quin és el grau de compliment de la Llei i del Pla per a la normalització lingüística pel que fa als ensenyaments reglats i no reglats de català i en català.

Em penso que no cal repetir, per obvis, els punts d'acord que hi ha en tot aquest tema de normalització lingüística; des de la primera ponència, en la primera legislatura, en què el president de la Comissió de Cultura, el senyor Xavier Folch, que pertanyia al Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i en què alguns de nosaltres, encara no diputats, participàvem com a assessors en la redacció d'aquella Llei. No es tracta, per tant, en aquest moment, de tornar a explicar que hi ha hagut itineraris lleials i clars en aquesta qüestió, i que aquests itineraris recolzaven en la Constitució i en l'Estatut, amb una insistència especial en punts com l'article 3.3 de la Constitució, és a dir, les obligacions de l'Estat, en tot el que deia l'Estatut, en el coneixement o reconeixement de la situació de dues llengües cooficials a Catalunya, però on el català és llengua pròpia, i

en el reconeixement que l'eix de la política lingüística volia dir i vol dir encara ara, avui, recuperar la normalitat arrabassada a Catalunya pel règim dictatorial del general Franco, que s'havia alçat contra un règim legítim, el de la República, i que aquest procés de recuperació ha de tenir un màxim de garanties políticossocials per a evitar, en la mesura que això sigui possible, guerres lingüístiques. Ho tenim molt clar. I he dit en la mesura que això sigui possible, perquè no seria legítim en cap cas abdicar, en nom d'un dret bàsic, no únic, però sí bàsic, per a la nostra identificació com a poble.

Ens interessa molt, o ens ha interessat molt l'anunci de dir: arribarà la nova llei per a la normalització lingüística. Serà una llei útil, permetrà recollir moltes de les coses que hem estat aprovant, de vegades amb propostions no de llei, amb lleis, etcètera. El nostre Grup ha reclamat i reclama aquesta nova llei, mitjançant la qual sigui possible sancionar no els ciutadans individuals, però sí les empreses estatals, l'Administració perifèrica de l'Estat, els organismes que actuïn en qualsevol àmbit en contra dels drets atorgats per la llei al català i al seu ús públic. Per tant, ens sembla molt important aquesta llei. Mentrestant, estem en una llei evidentment en vigor, la del 83, i estem en un pla general de normalització lingüística. Ens interessa molt saber el parer del Govern, en el sentit de dir quin és l'acompliment d'aquest Pla general, com ens trobem, quins problemes hem tingut per a aplicar aquest Pla general, i per això, quan finalment li parlaré de qüestions escolars és justament en aquest context, en el context de la Llei del 83, de dir a veure com va aquest procés, que és el procés bàsic per saber que amb el temps el català tornarà a ser la llengua normal a Catalunya, que encara no ho és.

El segon eix seria saber si el Govern de la Generalitat continua pressionant el Govern de l'Estat en les obligacions que li corresponen pel que fa a la política lingüística, i ho dic avui, 13 de novembre de 1996, a les poques hores d'haver assistit, en el marc del Congrés dels Diputats, a un espectacle que ja s'ha comentat abans, políticament lamentable: la proposta de traduir al català els textos legislatius d'abast general, que comptava amb la unanimitat dels grups parlamentaris d'aquest Parlament, va ser rebutjada pels vots en contra del Grup Socialista i del Grup del PP, tots dos, per cert, amb una generosa representació de diputades i diputats de les circumscripcions electorals catalanes. Com defensarà el Govern, per exemple, la Resolució d'aquest Parlament, subsegüent al darrer debat de política general, sobre la unitat del català? Estic referint-me a la Resolució sisena, en la qual es diu: «El Parlament de Catalunya...» –i a partir d'una proposta de resolució nostra, va haver-hi un treball importantíssim per arribar a un acord i per poder aprovar majoritàriament aquesta Resolució–, «El Parlament de Catalunya proclama la unitat de la llengua catalana, pròpia de les comunitats autònomes de les Illes, el País Valencià i Catalunya, i també de la Franja de Ponent» –que, per cert, no surt gairebé mai, ni en els plans de normalització lingüística– «i de la Comunitat d'Aragó, i alhora, insta el Govern de la Generalitat a influir davant el Govern de l'Estat per tal que promogui una declaració solemne de reconeixement d'aquesta unitat.» Per tant, en aquests moments,

el Govern de la Generalitat té un mandat del Parlament per aconseguir aquesta declaració solemne de reconeixement d'aquesta unitat, fent les actuacions convenients per tal de millorar l'estatut jurídic de la llengua catalana, etcètera.

Bé, és saber com el Govern de la Generalitat ha anat responnent a aquests reptes permanents i –anava a dir– unànimes d'aquest Parlament. Per exemple, quan el 9 de maig de 1995 aprovàvem la Moció subsegüent a una doble interpellació sobre el català a la justícia, també, també en el número 1 de la Moció recordàvem: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, i reclamar al Govern de l'Estat, en tant que corresponsable de la política de normalització lingüística, iniciatives, mesures tècniques, recursos específics i dotacions pressupostàries adients, per tal d'aconseguir que el català sigui la llengua pròpia de la justícia a Catalunya, tal com estableixen l'Estatut, article 3.3, i la Llei de normalització lingüística.»

No hi insisteixo, però hi ha hagut aquests dies una història que ens ha fet, a tots, dubtar d'aquesta voluntat molt sovint de més pressió, per dir que siguin respectats els drets del català, i en aquest sentit em sembla molt important l'article que publicava ahir a *La Vanguardia* el senyor Lluís Jou, director general de Política Lingüística, justament contra la possible subordinació lingüística i els efectes d'aquesta possible subordinació lingüística. Parlava, evidentment, de tota la qüestió de l'etiquetatge del català. Acabava així l'article: «Temores y complejos que inducen a tres conclusiones que quisiera equivocadas» –diu el director general–: «la España democrática conserva la ignorancia de su propia realidad que tantos males le ha acarreado durante siglos, las normas dispositivas siguen siendo una excepción en este Estado que sólo comprende la imposición y la lengua catalana sigue condenada a la subordinación por la fuerza del Estado y los complejos de muchos catalanes. Por ello son presupuestos y objetivos de la política lingüística de la Generalitat remover complejos e imposiciones, mostrar al mundo nuestra propia realidad y devolver a la lengua catalana el natural prestigio y dignidad que le corresponde.» He llegit el text en castellà; no ho entenguí, senyor conseller, com un acte de deslleialtat lingüística. (*Rialles.*)

En tot cas, el que la pregunta voldria és això: quan el director general, en tant que alt càrrec del Govern, ens diu que és pressupòsit i objectiu de la política lingüística de la Generalitat remoure complexos i imposicions, mostrar al món la nostra pròpia realitat, tornar a la llengua catalana el seu natural prestigi i dignitat que li correspon, hi estem absolutament d'acord, però volem saber amb quines mesures, com es farà això. Perquè es tracta, evidentment, d'una proposició, d'una proposta molt clara. No continuo, però hi ha fins a quinze resolucions, mocions, etcètera, en què el Parlament de Catalunya –repeteix–, per unanimitat, insta el Govern de la Generalitat a pressionar el Govern de l'Estat a ser coherent amb el que diu el 3.3 de la Constitució.

Vull fixar-me, però, en un tercer punt: els cursos de català i en català. Tant la Llei del 83 com el Pla de normalització lingüística basen l'eficàcia de la política lingüística de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, en la feina catalanitzadora de l'escola –dic «escola» en general, per entendre tots els circuits d'ensenyament. I és així. Una de les coses que fa que la Llei sigui anacrònica és que ens parla del final de l'EGB, del vuitè d'EGB, cosa que en aquests moments ja serà molt difícil d'aconseguir; diu: «Al final de l'EGB, podem garantir que els/les alumnes saben perfectament bé el català i el castellà.» Això és així?, això és així? Jo tinc, en aquest cas, dubtes, i crec que dubtes raonables. A mi em va correspondre l'honor de ser regidor d'ensenyament a la primera legislatura, en el moment que sabíem què volia dir, amb un col·lectiu de mestres majoritàriament castellanoparlants a l'àrea on jo vivia, tractar d'aplicar aquests principis de la Llei de normalització lingüística. Es comptava amb els reforços dels especialistes de català; ara no hi són, aquests reforços.

Bé, a mi, senyor conseller, m'arriben informes –i li asseguro que no són informes anats a buscar amb lupa per dir: a veure què hi ha de malèvol aquí– que em diuen: amb compte!, hi ha una recessió, fins i tot en la primera etapa, en la primària, pel que fa a l'ensenyament del català i en català. Ara bé, quan un passa a etapes superiors, quin és el grau d'acompliment del que diu la Llei del català, per exemple, en el batxillerat, per exemple, en la formació professional? Com es garanteix, quan molt sovint no hi ha ni tan sols eines adients que permetin el que sí que s'ha permès fer a la primària, que era tenir llibres, fitxes, etcètera, que facilitaven molt la feina d'aprendre el català?

Nosaltres demanarem, li ho hem demanat altres vegades, ho demanarem aquesta vegada..., creiem que ens sembla molt important que hi hagi de veritat un informe que pugui certificar que el procés d'ensenyament sigui un procés efectiu pel que fa al català. Evidentment, estic plantejant això al conseller de Cultura, perquè normalització lingüística depèn del conseller de Cultura, però, com que és una política de tot el Govern de la Generalitat, ho estic plantejant a un govern que suposo que actua com a govern col·legiat, per tant, ho estic demanant al representant del Govern de la Generalitat avui aquí present.

Ens preocupa, precisament per això, també ens va preocupar la reducció que hi ha hagut pel que fa als cursos de català a través del Consorci per a la Normalització Lingüística. En aquest Consorci hi treballen 700 persones, de les quals 428 són en plantilla, per les dades del 95. L'any 1995, la Generalitat va pressupostar per al Consorci la quantitat de 1.283 milions en els pressupostos en aquell moment en vigor. La partida destinada és de 1.026 milions; la retallada és d'un 20%, de més de 256 milions. En aquests moments, quan un recorda per què va ser creat el Consorci, que no era solament per pagar els professors de català, sinó per impulsar tasques catalanitzadores, un es pregunta si els recursos són suficients.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, el conseller de Cultura, honorable senyor Joan Pujals, té la paraula, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats. S'han plantejat moltes qüestions en la intervenció que m'ha precedit, del senyor Ignasi Riera; no sé si tindrà temps de poder contestar totes les qüestions plantejades, però, en darrer terme, el dia 21 hi ha una Comissió de Política Cultural on segurament podrem aprofundir d'una manera ordenada en tots aquests temes que ara s'acaben de plantejar. En qualsevol cas, m'ha semblat que tenia un especial interès a aprofundir dos elements que són fonamentals per a incrementar l'ús del català en la vida quotidiana de la nostra societat, que són el Consorci i el Pla general de normalització lingüística.

De fet, va ser creada recentment una comissió de treball per tal de revisar, d'acord amb el contingut de la Resolució 13/V, aprovada per aquest Parlament, les funcions del Consorci i el seu sistema de finançament. No disposem encara de les conclusions d'aquest estudi, i quan aquest estudi estigui enllestit podrem veure quines podrem incorporar i de quina manera podem incrementar l'eficàcia del Consorci per a la Normalització Lingüística.

De tota manera, el senyor Riera ja sap que el Pla general de normalització lingüística estableix per primer cop, d'una manera pública i formal, els objectius i les diferents mesures de normalització lingüística que cal posar en pràctica. Es fonamenta en el principi del plurilingüisme igualitari i es proposa un objectiu global que té en compte les dues dimensions complementàries del fet lingüístic: primer, des del punt de vista col·lectiu, pretén aconseguir que la llengua pròpia de Catalunya sigui la llengua habitualment usada per les institucions públiques i privades en tots els usos públics i s'hi desenvolupi en condicions de no-subordinació tota l'activitat, i segon, des de la vessant individual, vol aconseguir que siguin plenament respectats els drets lingüístics de cada ciutadà de Catalunya pel que fa al desenvolupament de totes les seves activitats públiques, professionals, culturals, socials o de lleure.

Tot i que l'horitzó del Pla comprèn un període de diverses legislatures, enguany iniciarem una revisió en profunditat per tal de valorar les transformacions que hi ha hagut en les oportunitats i tendències desfavorables, per a la qual comptarem novament amb la col·laboració del Consell Social de la Llengua Catalana. El proper dia 29, el Ple del Consell té previst tractar, precisament, aquesta qüestió.

El Govern realitza una valoració permanent de l'aplicació del Pla –no sé si és ara el moment d'entrar-hi; potser, si veig que em dona temps, ho farem–, sobretot perquè, en compliment d'aquella Moció 28/V d'aquest Parlament, el Departament havia previst inicialment de fer-ho a la Comissió de Política Cultural. Potser en podrem avançar algunes dades.

Voldria esmentar, per exemple, que en l'àmbit de l'Administració de justícia, des de la primavera passada, per exemple, disposem d'una eina magnífica, que és el traspass de personal. Ara caldrà elaborar els perfils lingüístics d'aquest personal transferit i negociar l'aprovació dels articles del Reglament de la carrera judicial referents a la valoració del coneixement del català per part de tot aquest col·lectiu. Altrament, tenim previst potenciar les mesures relatives a la consolidació del programa de normalització lingüística als jutjats i la racionalització completa de la documentació de les oficines judicials. La ubicació a Barcelona de l'Escola Judicial és un altre element que hem d'aprofitar per consolidar la normalització d'aquest sector.

Un altre sector que vull citar explícitament és el de les indústries culturals, en el qual tenim previst potenciar les accions de doblatge i no descartem la possibilitat d'incidir directament en el camp de l'exhibició cinematogràfica per tal de fer més atractiva la distribució dels productes doblats al català. En aquest mateix sector haurà de ser objecte d'una especial atenció la normalització dels productes informàtics de més gran incidència, atès l'accelerat procés d'incorporació de les noves tecnologies a la societat.

Pel que fa a l'àmbit socioeconòmic, és prioritari continuar donant suport a les empreses i organitzacions, així com promocionar l'ús de la llengua catalana en les escriptures públiques, en les pòlisses d'assegurances, en els contractes bancaris, o bé en els contractes laborals.

La sentència dictada pel Tribunal Constitucional el passat 19 de setembre en relació amb l'etiquetatge dels productes alimentaris ha obligat el Grup Parlamentari Català al Congrés dels Diputats a presentar el dia 29 d'octubre una proposició no de llei per tal que es deixi de considerar bàsica la normativa que prescriu l'obligació d'etiquetar en castellà aquests productes. Esperem que aquesta iniciativa tingui un resultat satisfactori, a fi de no haver de plantejar-nos la modificació del Decret actualment vigent a Catalunya.

Existeixen molts i molts àmbits en els quals estem portant a terme un seguit de mesures: institucions sanitàries, relacions territorials, recerca sociolingüística, mitjans de comunicació, etcètera, en els quals ens podríem entretenir molt i molt; em sento una mica desbordat per l'amplitud de la matèria que es vol tractar en aquesta interpellació. De tota manera, nosaltres considerem que és necessària la modificació o bé la redacció d'una nova llei que reguli els drets lingüístics de les llengües oficials a Catalunya. Crec que aquesta modificació o aquest nou marc legal nosaltres no podem renunciar que hi hagi un intent de consens amb el màxim nombre de forces polítiques de Catalunya, i em sembla que també ja he precisat que en aquest sentit nosaltres buscarem un consens que sigui ampli i que no considerem del tot imprescindible que sigui per unanimitat, tot i que la desitgem i procurarem que també es pugui tirar endavant amb aquesta unanimitat.

En qualsevol cas, la presentació d'una nova llei en una matèria com aquesta o la modificació de l'actualment vigent –que, efectivament, hi ha molts aspectes que han de ser revisats perquè el pas dels anys ho fa com a molt

inajornable— crec que s'ha de sotmetre sempre a criteris de valoració política i, per tant, aquest és un compromís que tenim per a aquesta legislatura però que, en darrer terme, ara per ara, el que sí que puc assegurar és que estem treballant en la redacció i en els treballs previs a la consulta amb les forces polítiques.

El gran objectiu d'un marc legal és, precisament, impulsar tots aquells instruments que permetin afavorir l'increment d'allò social de la llengua. Ja sabem que una llengua no s'imposa per decret, però, malgrat tot, considerem necessària aquesta revisió perquè difícilment podem renunciar als instruments legals, que són imprescindibles perquè es tiri endavant. No n'hi ha prou a tenir un marc legal, però és evident que és un requisit necessari per a tirar endavant alguns dels aspectes que creiem que s'han de tirar endavant si de debò volem incrementar l'ús de la llengua pròpia a Catalunya.

En relació amb el Pla general de normalització lingüística li puc oferir algunes dades concernents a l'any 1995. L'any 95 s'han portat a terme 173 de les 190 mesures previstes. Cada organisme executor ha realitzat les dues valoracions semestrals i la memòria dels resultats de les mesures que té encomanades. La Direcció General de Política Lingüística ha presentat la memòria del Pla general 1995 a la Comissió per la Normalització Lingüística de la Generalitat a la reunió del dia 14 de febrer i a la ponència de seguiment del Consell Social de la Llengua Catalana el dia 16 de febrer.

Podríem destacar alguns dels aspectes més rellevants d'aquest Pla; per exemple, en l'àmbit d'organitzacions i professionals. A l'Administració de la Generalitat s'han portat a terme 338 cursos per al personal de la Generalitat, amb més de 6.600 inscrits. S'han portat a terme plans de normalització lingüística en tots els departaments de la Generalitat i, de fet, alguns departaments inclouen habitualment clàusules lingüístiques en els contractes de subministraments i de serveis, i està en fase d'estudi ara la generalització de tot aquest procediment a totes les conselleries.

En l'àmbit de l'Administració local, en aquest moment hi ha 50 ens locals que disposen de plans de normalització lingüística, 196 ens locals que apliquen reglament d'ús lingüístic i 457 ens locals que mantenen col·laboracions regulars amb el Consorci per a la Normalització Lingüística. S'han portat a terme 136 cursos per al personal de l'Administració local, amb més de 2.600 inscrits.

Hem parlat una mica de l'Administració de justícia. S'han portat a terme 81 cursos, amb 1.637 inscrits de funcionaris de l'Administració de l'Estat a Catalunya. En aquest moment hi ha nou centres d'ensenyament superior universitaris que disposen de plans de normalització lingüística, i en aquest àmbit s'han portat a terme 107 cursos per als diversos col·lectius universitaris, amb 1.690 inscrits.

Podríem continuar amb col·legis i despatxos professionals, organitzacions empresarials, sindicals i altres. En aquest sentit, voldria destacar que hi ha cinc acords de normalització lingüística amb les organitzacions patronals Sefes, Pimec, CCC, Cambra de Barcelona,

UCEAC; cinc acords amb organitzacions sindicals —CGT, UGT, Comissions, CSTC i USOC—, i dos acords amb organitzacions de consumidors. Amb empreses públiques, federacions i entitats esportives, associacions cíviques i culturals, centres sanitaris i assistencials, etcètera.

Crec que ens hi podríem allargar molt més, però en darrer terme potser és molt més pràctic que li faciliti aquesta informació i a partir d'aquí, en darrer terme, poder comentar o insistir en aquelles qüestions per les quals el senyor Riera tingui un especial interès. En tot cas, si han quedat qüestions pendents, les reprendríem en el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Riera, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Ja sap, senyor president, que sóc disciplinadíssim en l'ús del temps. Gràcies, senyor president. A veure, jo, en resum, voldria resumir l'estat de la qüestió com el veiem nosaltres d'aquesta manera. Es tracta en aquests moments d'aconseguir que hi hagin instruments per aplicar una política amb la qual estem d'acord i amb la qual vam estar d'acord unànimement el 83 en fer la Llei de normalització lingüística i a l'entorn de la qual volem continuar aconseguint, si no unanimitats, majories molt sòlides en aquest Parlament.

Ara bé, hem parlat dels instruments legals, administratius, molts dels quals creiem nosaltres —i així ho vam dir, per això s'ha creat aquesta Comissió— que s'han de regenerar per dins, s'han de resituar en una nova situació, com el cas del Consorci —en aquest cas esperarem els resultats dels treballs d'aquesta Comissió—, però alhora també hi ha el tema de les partides pressupostàries. En aquests moments l'Estat passa a la Generalitat de forma estable 4.500 milions de pessetes com a diners finalistes per a la normalització lingüística, tal com ens va anunciar en el discurs d'investidura el president de la Generalitat Jordi Pujol. No preguntem com després s'apliquen aquests diners. El que diem és que hi ha recursos però que segurament són recursos que s'ha de veure si són suficients i com s'apliquen.

Lavors, a veure, en política hem dit moltes vegades que allò que no té partida pressupostària no existeix; és a dir, la manifestació d'un desig polític es compta per la partida pressupostària. O dit seguint les paraules de Sant Joan de la Creu quan deia: «En la tarde de la vida te examinarán del amor y el amor son las obras», vol dir en aquest cas concret que també aquest any, enguany, hem tingut una doble convocatòria per poder mesurar l'amor del Govern de la Generalitat a la política lingüística. Honestament creiem nosaltres que en la convocatòria de juliol els van quedar penjades, com a mínim, tres o quatre assignatures fonamentals: a Justícia passàvem de 240 milions a 58, que és una reducció relativament gran; en general, a tot el capítol de normalització lingüística hi havia una reducció important; hi

havia reducció important –com hem dit després– en temes com el Consorci, etcètera. Per tant, una mica el que volem dir aquí..., aquí es tracta, evidentment, de fer un seguit de propostes que permetin recuperar –ja sabem, en temps de restriccions pressupostàries, etcètera, etcètera, recuperar. Hi ha sectors, per exemple, com les publicacions periòdiques, que no s'han sentit precisament ateses per aquest darrer pressupost –ho dic per posar només algun exemple. Per tant, aquí –diríem– tenen l'ocasió extraordinària de poder aprovar en el mateix any unes assignatures penjades i poder passar aquesta selectivitat del 1996. Ens agradaria molt que fos així.

Hi ha, però, tot un altre capítol i un altre aspecte; hi alludia quan parlava o quan llegia el fragment del text del senyor Lluís Jou: «En aquests moments és molt important remoure obstacles, és molt important fer una feina pedagògica.» Recordaran que quan va haver-hi la publicació de la primera llei de normalització lingüística una sèrie de gent de tots els grups polítics, no vinculats caps de nosaltres en aquell moment amb càrrecs parlamentaris, vam anar per aquests mons de Déu a explicar la Llei de normalització lingüística, explicar que seria una llei de drets i de deures, i recordo que hi anàvem gent barrejada de tots els colors polítics possibles perquè es veiés, quedés ben clar que hi havia això. Hi va haver una sèrie de publicacions –en tenia alguna aquí, m'he oblidat de portar-la, però la hi tornaré a donar– en les quals es demanava a una sèrie de personalitats del món que vivien a Catalunya –José Agustín Goytisolo, Carlos Barral; recordo aquests dos entre molts altres; José Luis López Aranguren...– que diguessin i que tractessin d'explicar.

En aquests moments hi ha hagut problemes; nosaltres –i en dir «nosaltres» parlo d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds–, crec que hem fet un esforç notable de pedagogia d'aquest tema en el Parlament de l'Estat. Al Parlament de l'Estat per iniciativa d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds s'ha aprovat una llei a favor de la unitat del català; s'ha aprovat, ahir, la Llei, o l'acord a la Llei que havia presentat l'excel·lentíssim senyor Roc Fuentes justament parlant de la necessitat de traduir els textos d'abast al català. Però és que a més hi ha hagut presentació de projectes de llei, de proposicions no de llei, per exemple, perquè, tenint en compte evidentment i salvant l'autonomia universitària, sigui possible en la resta de les universitats de l'Estat poder cursar estudis superiors de filologia catalana –també de filologia gallega, també filologia euskera. Això ho hem proposat des del nostre Grup. No cal que els expliqui, perquè en tot cas és un grup que surt sovint en els diaris, que això no era una feina senzilla.

Bé, nosaltres el que estem demanant en aquests moments, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, és que el Govern de la Generalitat pensi seriosament si no val la pena invertir hores de pensament, de reflexió, de la possibilitats de conjuminar energies de dins i de fora d'aquest Parlament per tractar de fer pedagogia a favor del que significa per a nosaltres que el català és la llengua pròpia de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la rèplica, té el seu torn l'honorable conseller senyor Joan Maria Pujals, per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, efectivament, voldria mostrar el meu més sincer reconeixement en nom del Govern a totes les accions i les iniciatives que s'han emprès per part de la seva formació política en matèria lingüística; em consta que ha estat així sempre i molt particularment m'ha constatat d'una manera rotunda durant el temps en què he estat conseller d'Ensenyament, i ara en el poc temps que porto al Departament de Cultura. Per tant, crec que efectivament aquesta és la línia: que hi hagi coincidència de les forces polítiques d'aquest Parlament no només en els acords que tenen una traducció legal, sinó sobretot i fonamentalment a l'hora de portar a terme una activitat de pedagogia, de comprensió, de complicitat en els més diversos sectors de la nostra societat, a Catalunya i fora de Catalunya. Per tant, és aquest doble reconeixement que volia expressar sense cap mena, sense cap engruna de dubte, ans el contrari; i a més, em consta que aquesta ha estat la posició del seu Grup i també, d'una manera destacada, la seva personal mentre ha tingut la condició de diputat i fins i tot quan aquesta condició no la tenia i el seu treball política es portava a terme en altres àmbits.

Per un altre costat, és evident que la cita esplèndida que ha fet de Sant Joan de la Creu és certa, però no sempre. És a dir, fer una nova llei no té traducció pressupostària, i és més important que els pressupostos, de qualsevol partida del pressupost; no hi ha cap consignació pressupostària en el pressupost del Govern de la Generalitat que ha d'aprovar aquest Parlament que pugui mostrar ni recònditament la importància que representa que s'aprovi aquesta Llei. Per tant, els instruments legals tenen una altra mena d'importància que no té traducció en el pressupost, però que en canvi tots sabem que són l'instrument absolutament imprescindible per avançar. Jo crec que ara no és el moment d'avançar; amb quins criteris? Vull dir, si encara hi estem treballant i prèviament n'hem de parlar amb les forces polítiques, no podem anar fent un debat fragmentari ni a través dels mitjans de comunicació; ans el contrari, hi ha d'haver en aquest sentit l'ordre cronològic que s'escau en aquests casos, que és a partir d'una proposta inicial que puguem començar els contactes amb les diverses forces polítiques i que valorem el moment i l'oportunitat.

Per un altre costat, per exemple, jo he citat el tema de l'etiquetatge perquè crec que és un bon exemple del que a vegades es pot evitar sense entrar en segons quina mena de dinàmiques; és a dir, evitant que l'article 20 d'un real decret tingui el caràcter de bàsic tenim el problema resolt, i aquesta és una mesura que va en la línia del que vostè demanava. S'en poden emprendre d'altres, i efectivament, creiem que les hem d'emprendre també valorant una mica l'oportunitat política, perquè de vegades les coses més raonables i més sensates es poden veure entorpidides pels més diversos motius i

que s'han de valorar una mica. És a dir, jo crec que quan es presenta una iniciativa hem de tenir una certa expectativa que es pot guanyar. Per tant, s'ha de valorar, i s'ha de valorar en cada moment i, en tot cas, mirant que hi hagi el màxim de coincidències en aquest sentit.

Cenyint-nos directament al pressupost, de fet ha estat entrat en aquest Parlament i en la proposta inicial nosaltres pensem mantenir el pressupost que hi havia enguany per a política lingüística. En tot cas, aquest serà un tema que serà debatut en aquest Parlament i veurem com queda definitivament aprovat el pressupost per a l'any vinent. Ara, tampoc no volem estalviar cap mena d'iniciativa, tingui o no tingui traducció pressupostària, per tal que la política lingüística del Govern pugui portar a terme una acció decidida per incrementar l'ús social de la llengua, que em sembla que és una aspiració compartida per totes les forces polítiques que tenen representació en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor Riera.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya

Entrem en l'onze punt de l'ordre del dia, que és a més la darrera interpellació que es substanciarà en el Ple d'aquests dies: interpellació al Consell Executiu sobre la situació actual i les previsions del futur dels consells esportius de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Terradellas, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Terradellas i Redon

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, aparentment aquest, el tema que tractarem avui, a algú li pot semblar que no és el de més actualitat esportiva, o de política esportiva, però els ben asseguro que per al diputat que els parla i per al Grup que represento és de la major importància i d'actualitat absoluta. Volem tractar, tractarem de l'aspecte bàsic de l'esport, o sigui de l'esport de base, el que es fa a les escoles en edat escolar, i dels seus òrgans principals de gestió, els consells esportius, que avui trontolla el seu funcionament present i està en dificultats en expectatives de futur. I si trontolla l'esport de base o un dels seus pilars, ens ha de preocupar molt més a nosaltres que potser del que parlaran alguns mitjans de comunicació, potser més distrets amb el que és l'esport espectacle o les declaracions polèmiques. Per altra banda, també vull remarcar que no cal confondre l'esport escolar amb l'educació física que s'imparteix de forma reglada en el sistema educatiu. Parlem de la base de l'esport, de l'esport tendre, de l'edat del nen que tot ho aprèn; ho aprèn a fer o a no fer, tant els deures com el joc, com l'activitat física, com els valors de la convivència. Per tant, el nen,

el noi o la noia que aprenent amb l'esport no només fa esport, sinó que evita no només mirar la tele..., sinó també jugar amb els companys amb regles de joc acurades a cada una de les modalitats en lloc de passar de tot; que aprèn a competir sàviament, aprèn a guanyar o a perdre senzillament desaprofitant aquesta..., si no fa aquesta escola de convivència que és el joc esportiu o l'activitat esportiva a l'escola.

Avui dia, senyores i senyors diputats, hi ha poca gent que discuteix els valors positius de la pràctica esportiva a l'edat escolar; al contrari, hi ha una cadena de factors que recolzen aquesta activitat des de diverses i complementàries òptiques. El debat, en tot cas, pot centrar-se en com es fa: se'n fa poc, se'n fa molt, en horari escolar, fora d'hores lectives, quins programes, on s'inicia la competició, quin paper hi tenen els ajuntaments, els clubs, els pares, els professors, en quines instal·lacions, a quin cost. I com en tants altres àmbits de la vida social, hi ha diverses propostes, totes elles respectables, models diferents, i en qualsevol cas també aquí hi ha respostes per a cada territori i segons l'edat i la realitat esportiva de l'entorn. Al nostre país, i en això sí que som una referència, tenim una realitat envejable de l'esport en edat escolar, i això és fruit d'una llarga i sòlida salut de l'esport català. Fixem-nos, senyores i senyors diputats, que ja abans de l'any 80, tot just recuperades les institucions democràtiques, ja es van crear i impulsar els consells esportius.

Els ajuntaments democràtics, les APA, els clubs, les diputacions i l'Administració de la Generalitat ben aviat van col·laborar colze a colze per impulsar l'esport a l'edat escolar, i es varen crear els ens que els organitzaven i els impulsaven. Aviat les activitats esportives disperses es varen estructurar de forma territorial i van consolidar-se els jocs esportius escolars; però, a diferència d'altres llocs, aquí a Catalunya la cooperació institucional, la federativa, l'educativa i la familiar els va donar un impuls i una participació sòlida. El mèrit, per tant, és molt compartit, i segurament les medalles corresponen a innumbrables voluntaris que han treballat amb tanta il·lusió com tècnica, que han forjat aquesta realitat esportiva.

La Llei 8/88, de l'esport, no sols va recollir aquesta realitat esportiva, sinó que va donar l'impuls legal que necessitaven els seus òrgans de gestió, d'acord amb el que preveu l'article 16, que diu: «Amb denominació de "consells esportius" es poden crear agrupacions esportives formades per entitats dedicades bàsicament al foment i la promoció de l'activitat esportiva en edat escolar, en un àmbit territorial determinat. Els consells esportius que adequin llur activitat als programes esportius aprovats o recomanats per l'Administració esportiva de la Generalitat poden gaudir del suport d'aquesta.»

A més, el Decret 267/1990, de 8 d'octubre, atesa la bona experiència d'aquests consells, els regula, deu anys o dotze després de funcionar, els regula i els ordena; la seva composició, avui, és la suma de la col·laboració dels ajuntaments, del sector públic i del sector privat: clubs i federacions, i també de l'àmbit escolar a través de les APA, amb un paper important dels tècnics. El seu àmbit generalment és comarcal

—abans se'n deien així, «consells comarcals»—, si bé últimament s'ha regulat més assenyadament la seva adscripció territorial més correcta.

La seva funció, bàsicament, és el foment i l'aprovació de l'activitat esportiva en edat escolar de caràcter no obligatori, però aquestes també poden fer altres funcions: «Els consells comarcals poden» —així ho diu el reglament— «coordinar i organitzar les activitats esportives en edat escolar dins l'àmbit territorial corresponent; també poden collaborar en l'organització dels jocs esportius escolars de Catalunya, d'acord amb les directrius de la Secretaria General de l'Esport.» De fet, aquesta és la seva funció principal en aquests moments. També poden assessorar els ajuntaments i els consells comarcals, i els clubs i les escoles; també poden collaborar amb altres organismes competents en la millora de la qualitat tècnica.

La implicació, per tant, de les administracions públiques catalanes en els consells esportius és ben evident; la Generalitat de Catalunya és qui proclama els presidents dels consells territorials i les seves juntes directives; es ratifiquen per la Secretaria General de l'Esport els estatuts de l'UCEC, i se'ls atorga ajuts per a la seva activitat, bàsicament per als consells esportius escolars de Catalunya, recursos que, lamentablement, l'últim any, s'han retallat dràsticament.

Però també els ajuntaments col·laboren decisivament en la cessió de les instal·lacions i el suport material i econòmic que els permet la seva activitat. Es calcula que aproximadament el 90% dels costos, en fases locals, van a càrrec dels ajuntaments. També els pares, els clubs, els professors i els tècnics han completat aquest esforç col·lectiu que, en el curs 95-96, va afectar uns 152.000 nenes i nens de Catalunya, que és aproximadament el 20% de la població escolar del nostre país que ha participat en aquests jocs esportius.

A Tarragona la xifra augmenta aproximadament fins a un 32%; a Lleida es queda en un 34; a Girona, el 22, i a Barcelona, el 19%. A través dels consells esportius s'organitzen, amb caràcter general, els esports com natació, bàsquet, handbol, volei, futbol, futbol sala, gimnàstica —tant la rítmica com l'artística—, o judo, escacs, i el tennis de taula; també l'atletisme, tant en pista com en cros. Però també en altres esports de participació més minoritària —patinatge artístic, natació sincronitzada, o rugbi, aeròbic—, i també en esports més de caràcter territorial, més adaptats al territori, per exemple, esports de muntanya —com l'esquí en zones de muntanya—, o la vela o el rem, en zones de mar. Per tant, aquesta estructura esportiva té la Unió de Consells Esportius de Catalunya com al seu òrgan màxim de coordinació i de representació que aglutina quarantatres consells territorials.

Tenim, per tant, senyores i senyors diputats, un patrimoni esportiu que hem de cultivar. S'ha fet un esforç generalitzat, i cal preservar-lo. Els consells esportius poden ser un exemple de col·laboració entre el sector institucional i el privat, entre administració i clubs, entre col·lectius i aportacions individuals. Tot plegat participa d'una illusió voluntarista, d'un estímul a la mainada i d'una afició a l'esport.

Però també és interessant donar relleu a la inversió social que això significa per als nens que avui són joves i que demà seran la nostra generació. Aquest cabal esportiu avui trontolla, i fa necessari un ajustament a la realitat actual. Després de setze o disset anys de funcionament, d'una regulació legal de què ja disposen, dels recursos atorgats, avui cal aquesta revisió. Hi ha, a més a més, una ferida oberta entre la Generalitat i els consells esportius, no sols per la retallada pressupostària, sinó també per la indefinició del Consell Executiu, que hi han afegides altres dificultats complementàries provinents d'altres factors. Tot plegat genera una gran incertesa que cal esvaïr.

Per això, senyor conseller de Cultura, senyores i senyors diputats, fem aquesta interpellació al nou conseller del sector, perquè ens informi de quins són els propòsits del Govern, de la situació actual i de les previsions de futur dels consells esportius de Catalunya.

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, per a la resposta, té la paraula el conseller de Cultura, honorable senyor Joan Pujals, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Terradellas, l'esport, certament, ha adquirit en la nostra societat un creixent i merescut protagonisme per diversos motius. La seva pràctica contribueix a desenvolupar uns importants valors culturals: esperit de superació, capacitat de treballar en equip, etcètera. I genera uns evidents beneficis per a la salut. Altrament, l'esport de competició ha esdevingut sovint un gran espectacle de masses. No és estrany que les diferents administracions hagin realitzat en els darrers anys un gran esforç per donar resposta a aquesta creixent demanda social, tot facilitant i millorant les condicions per a la pràctica de l'esport. En el cas de la Generalitat de Catalunya, aquesta política ha comportat una inversió total, els darrers setze anys, de més de 80.900 milions de pessetes.

També és lògic que l'actual contenció de la despesa pública —imprescindible pels motius que coneixem i repetim amb freqüència en aquest Parlament— repercuteixi d'alguna manera en totes les activitats públiques, entre elles l'esportiva. Ara bé, també comprenc la repercussió social que aquest fet pot tenir i, per tant, que els diferents grups parlamentaris, tot exercint amb eficàcia les seves funcions, la plantegin a aquest Parlament.

Dic això perquè recentment el senyor Ignasi Riera ja va presentar una altra interpellació referida a la política esportiva. Avui ens ocupa la formulada pel Grup Socialista i el proper dia 21, en el decurs de la compareixença davant la Comissió de Política Cultural que vaig sol·licitar, tindrem ocasió de tornar-ne a parlar amb més deteniment.

En tot cas, cal tenir present que els ajustaments presupostaris d'enguany –igual com els continguts en el Projecte de pressupost per al 1997– han estat objecte d'una acurada anàlisi, prèvia a la seva adopció, que permetrà afectar el mínim possible aquells àmbits que cal continuar potenciant, com és el cas de l'esport en edat escolar i, en lògica conseqüència, també, dels consells esportius de Catalunya, organismes bàsicament encaminats a promoure l'activitat esportiva en l'àmbit escolar.

Aquestes agrupacions esportives previstes per la Llei de l'esport i regulades pel Decret 267/90, de 8 d'octubre, han realitzat fins avui una tasca essencial per al desenvolupament de l'esport en edat escolar, en molts aspectes, com ara, per exemple: primer, la coordinació i la col·laboració en l'organització d'esdeveniments esportius, entre els quals destaquen els jocs escolars de Catalunya. Enguany, la normativa reguladora ha estat elaborada conjuntament entre la Unió de Consells Esportius de Catalunya, la Unió de Federacions Esportives, i la Secretaria General de l'Esport, que han organitzat directament la fase comarcal dels jocs, i han participat molt activament en l'organització de les fases territorials i finals. Segon, també, per citar només els àmbits fonamentals d'actuació dels consells esportius, cal fer referència a l'assessorament que s'ha prestat a les entitats esportives de cadascuna de les seves respectives demarcacions territorials: els ajuntaments, els consells comarcals, els clubs, les escoles, etcètera. I en tercer lloc, no podem oblidar el suport atorgat pels consells a les diferents administracions. I en aquest apartat cal destacar la col·laboració amb l'Escola Catalana de l'Esport per a la formació i el perfeccionament dels tècnics de l'esport, i també l'impuls que els consells han donat a l'aprofitament de les instal·lacions esportives.

A fi d'integrar aquestes importants agrupacions, va ser creada la Unió de Consells Esportius de Catalunya, ens que, a banda de representar els interessos d'aquests, han esdevingut un important òrgan d'assessorament per a la Secretaria General de l'Esport i de vehiculació de tota la informació que es facilita als consells esportius. Com és sabut, la Unió de Consells Esportius vetlla també perquè la pràctica de l'esport i de les activitats recreatives i de lleure en l'edat escolar es porti a terme amb uns criteris pedagògics que beneficiïn el desenvolupament dels joves i en unes condicions òptimes infraestructurals.

D'ara endavant, seria desitjable no només que els consells esportius continuïn realitzant les funcions que he descrit, la qual cosa ja exerceixen amb notòria eficàcia, sinó que assumissin un progressiu protagonisme en els programes que coordinen o organitzen directament i en aquells altres en els quals col·laboren. Compatibilitzar aquesta previsió amb els efectes d'un període de contenció de la despesa pública no serà una tasca gens fàcil, però això no vol dir que no sigui possible. És sabut que la normativa reguladora dels consells esportius disposa que gaudiran del suport econòmic de les diferents administracions –Generalitat, consells comarcals i ajuntaments–, i ja he dit que el Govern mantindrà les subvencions en els nivells màxims possibles. Tanmateix, al costat d'aquest fet, el mateix Decret 267/90 ja

preveu que els consells puguin rebre, juntament amb les esmentades subvencions, el suport d'altres entitats.

Caldrà cercar vies de finançament complementari mitjançant la generació de recursos externs a l'Administració, com pot ser el recurs al patrocini o la prestació de nous serveis, l'organització d'estades deportives, la creació de centres d'iniciació a l'esport i d'altres. No hem d'oblidar que les conclusions del Congrés de l'Esport Català celebrat l'any 1994 ja contenien recomanacions referides a la conveniència que les entitats esportives generessin recursos propis i incrementessin els provinents de l'esponsorització. Altrament, l'anomenada Carta europea de l'esport –text adoptat a Rodes en la darrera conferència de ministres europeus responsables de l'esport, també coincideix en el rol fonamentalment complementari que desenvoluparan les administracions en una bona part de programes esportius.

Aquestes seran, fonamentalment, les línies d'actuació del Govern de la Generalitat en allò que fa referència als consells esportius. Estic convençut que ens permetran donar continuïtat a la feina que aquests han portat a terme els darrers anys. Precisament per aquest motiu, repeteixo que la nostra voluntat és contribuir fins als límits que ens siguin possibles a accentuar encara més el protagonisme que en aquests moments ja exerceixen els consells esportius.

I en qualsevol cas, lògicament, en el torn de rèplica podrem insistir en aquelles qüestions que em vulgui plantejar el senyor diputat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Terradellas, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Cultura, a aquesta Comissió de Cultura, a aquesta compareixença que ha de fer el conseller, em fa la impressió que hi estem donant més expectatives del compte, perquè si s'ha d'informar de la política general de Cultura, i estem esperant també que s'incideixi més en la política lingüística, i també estem esperant que en política juvenil i en política d'esports, potser haurem de modificar el reglament per donar-hi més hores.

En qualsevol cas, a nosaltres ens agradaria, honorable conseller, que, si és possible, a través d'aquesta interpellació i a través de la moció que proposarem, ja poguéssim tenir resolta una part d'aquestes qüestions. Perquè és veritat l'esforç que ha fet la Generalitat de Catalunya en matèria d'esports; em sembla que tots els diputats que hem estat responsables d'aquesta àrea l'hem reconegut i l'hem celebrat, i ens n'hem dolgut, quan no ha estat així, però és evident que hi ha feina a fer i és urgent, senyor conseller. I això no només ho diuen els sectors implicats, sinó que ho palesava d'una manera ben clara el mateix Congrés Català de l'Esport. I és veritat que la realitat dels quaranta-tres consells

esportius és ben diferent segons el territori, però cal optimitzar-los perquè puguin dur a la pràctica les seves finalitats, tal com explicava el conseller, i que vénen emanades per la mateixa llei. D'entrada, jo crec que les hem d'aprofitar més, perquè tenen una relació directa amb les escoles, i també, igual com ho fan alguns ajuntaments, potser els més dinàmics, tenen una dedicació en horari acadèmic i, per tant, sense que sigui substitutori de l'educació física, tenen una implicació important dintre del que és el concepte general de l'educació.

És previsible, per altra banda, que a aquests nous canvis socials també s'hagin d'adaptar els consells esportius, perquè sembla ser que es pot evolucionar –ho diuen els entesos– cap a un esport menys competitiu, més recreatiu, amb esports amb un caràcter més lúdic, esports d'aventura, esports que emergiran en el conjunt del territori.

Per altra banda, senyor conseller, a vostè no se li escapa la importància que pot tenir l'aplicació de l'ESO en el que són els consells esportius, on fins ara amb un sol centre hi havia els nens des dels seus inicis, que practicaven l'esport escolar, que ho feien fins als catorze anys. Ara entre els dotze anys que se'n van i els setze, amb bona part dels instituts que no hi col·laboren, això ha portat a una disfunció.

És evident que el futur dels consells esportius està estretament lligat amb els jocs esportius de Catalunya i amb el pressupost, per tant, que la Secretaria General de l'Esport els atorga. Per tant, senyor conseller, una retallada del 19% ha afectat mig curs, ha presentat inseguretat i deixa compromisos amb moltes dificultats. Si, a això, hi afegim la desaparició de l'aportació que feia la Secretaria General de l'Esport al que és la Mutualitat General Esportiva, on ara els nens han d'aportar 475 pessetes per cobrir aquest dèficit que abans aportava l'Administració de la Generalitat, no se li escaparà que el resultat ha estat que la majoria, perdó, una part massa significativa de nens avui dia ja no participen d'aquests jocs. Però, és clar, l'alternativa de no estar a la Mutualitat vol dir que per cobrir l'assistència sanitària ho fan a través de la sanitat pública. Jo no sé què hi diu el conseller Rius, però evidentment això, que és gratuït per als nens, no deixa de ser-ho per a l'Administració pública. Per altra banda, sembla evident que si la Mutualitat ara té menys ingressos, iniciarà una espiral de moltes dificultats.

Les aportacions de la Secretaria General de l'Esport al conjunt del que són els jocs esportius escolars es calcula que és del 40%; un valor superior el tenen els ajuntaments, amb un 53% i un 5% que hi posen els centres escolars. Per tant, senyor conseller, de seguir aquesta retallada pressupostària, com ho afrontarem? Farem menys activitats esportives o haurem d'augmentar la quota als nens? Si ara sense l'assegurança ja se'n despenen una colla, no esperaran que els ajuntaments hi aportin més recursos, perquè és pràcticament impossible. Qui rebrà? Rebran, com sempre, els sectors més dèbils econòmicament i els esports més minoritaris, i d'aquesta manera esports que es practicaven de manera generalitzada, però que tenen un caràcter minoritari, deixaran de poder beneficiar la mainada i els joves.

Senyor conseller, hi ha maneres d'optimitzar els recursos, i la mateixa Unió de Consells Esportius ha fet propostes de reorganitzar els mateixos jocs esportius. I si no es poden fer unes finals tan dignes a la millor cal redistribuir els recursos cap a les fases més locals. És en aquest sentit que nosaltres celebrem la voluntat de diàleg que té la Unió de Consells Esportius de Catalunya per col·laborar amb la Generalitat per optimitzar els recursos que hi hagi.

Cal aclarir, senyor conseller, el paper de les federacions i dels consells, per evitar duplicitats i col·lisions, que existeixen. Cal aclarir i millorar la relació dels consells esportius amb els ajuntaments, sobretot amb els ajuntaments més grans, que tenen mitjans propis per poder-ho fer i que, en canvi, d'una manera solidària participen d'un àmbit territorial molt més gran que el seu terme per beneficiar els municipis petits. Cal involucrar-hi més els pares i les escoles. Cal garantir el rigor de les competicions, no sempre acomplert. Cal impulsar una cooperació des de dalt, des de l'UCEC, amb l'UCEC, des de la Secretaria General de l'Esport amb la Federació de Municipis, amb l'Associació de Municipis, però també des de baix, des de cada un dels ajuntaments, des del mateix territori i des de les comarques.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Per això, ateses aquestes consideracions, el Grup Socialista presentarà una moció, perquè vol col·laborar, ben segur, amb els criteris generals també de la Secretaria i dels altres grups parlamentaris per tal d'assegurar que aquesta feina feta a favor de l'esport escolar, de l'esport de base, tingui la possibilitat de la continuïtat i que els agents que la porten en pràctica vegin des d'ara, com més aviat millor, assegurat el seu futur.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per rèplica, té la paraula el conseller senyor Joan Maria Pujals, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, molt honorable senyor. Senyores i senyors diputats, efectivament, senyor Terradellas, l'aportació pressupostària de la Generalitat l'any 96 ha estat reduïda d'un 18% en relació amb l'any anterior. Tot i haver-se produït aquesta minoració, voldria remarcar que el pressupost global de la Secretaria General de l'Esport se xifra pràcticament en un 38-40%. Això indica clarament fins a quin punt des del Govern s'ha volgut preservar d'una manera prioritària aquest suport als consells esportius comarcals i a les convocatòries dels jocs escolars.

Crec, sincerament, que aquesta reducció, la que s'ha aplicat als jocs escolars, mai no ha posat en perill l'or-

1828

ganització dels jocs. En primer lloc, perquè no és tan dràstica com per tenir aquesta conseqüència i, a més, perquè els consells esportius l'integren entitats organitzadores dels jocs, altres administracions i ens, a més de la mateixa Generalitat de Catalunya.

De tota manera, voldria fer constar: primer, que des del Govern vetllarem perquè el pressupost per a l'organització dels jocs escolars no es vegi novament afectat, i voldria remarcar encara que enguany hem elaborat la normativa reguladora dels jocs amb una col·laboració total i absoluta i amb una participació molt decidida dels consells esportius. Des dels consells esportius es poden fer arribar totes les propostes a la Secretaria General de l'Esport i treballarem conjuntament per tal de millorar aquests criteris i fins on sigui possible, optimitzant recursos...

En qualsevol cas, sí que li voldria anticipar l'aspecte concret del pressupost pel qual vostè m'ha preguntat, que l'any vinent incrementarem –almenys la proposta de pressupost que entrarà en aquest Parlament així ho

contempla– d'un 14% les despeses previstes per a aquesta finalitat.

Confio que aquest sigui un índex valorat positivament no només per vostè, sinó també, en darrer terme, per qui vostè i jo hauríem de vetllar, que és pels consells esportius, pels jocs escolars, per la seva continuïtat i, en definitiva, perquè es puguin fer amb la màxima dignitat i eficàcia, pensant en els nostres joves.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyores i senyors diputats, se suspèn la sessió fins demà al matí, a les deu del matí, que iniciarem les mocions.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i nou minuts.